

Giới thiệu Diên Viên Cẩm Tú

Diên Viên Cẩm Tú, một câu chuyện dài nhưng nhẹ nhàng và thanh mát như bao câu chuyện diên văn khác. Cũng chỉ là những chuyện dung dị đời thường, nhưng qua cách nhìn của một cô gái xuyên không từ thế kỉ 21 về cổ đại - Từ La, mọi thứ bỗng trở nên thú vị và mới lạ bội phần.

Không chỉ là tình thân, sự đùm bọc, cũng không chỉ là tình hàng xóm láng giềng, qua phần đầu bộ truyện này, các bạn sẽ hãy theo chân Từ La để chứng kiến cảnh sáu huynh muội sẽ đầu trí để đối phó lại nhị bá cực phẩm, người nhân tâm đầy cả cháu gái còn chưa được sáu tuổi xuống sông, cướp đi phần lương thực cuối cùng của sáu đứa trẻ mồ côi neo nhóc.

Cảnh đầu trí đó sẽ ra sao? Liệu kế hoạch bán cháu gái của nhà Nhị bá cực phẩm có thành công? Sáu anh chị em Từ La sẽ cùng nhau vượt qua những khó khăn đầu tiên, bắt đầu công cuộc làm giàu như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Diên Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bước sang thế giới khác

Trung Thu vừa qua, tiết trời càng trở nên lạnh giá. Sau giờ Ngọ, thôn Hòe Hoa yên tĩnh lạ thường. Ông mặt trời lười biếng treo mình đầu ngọn cây. Ở đầu khác của thôn Hòe Hoa lại xảy ra một chuyện như thế này.

Đồng Từ La hôn mê tỉnh lại. Nàng phát hiện có ba đứa trẻ gầy yếu mặc áo quần rách rưới như dân chạy nạn đang xúm lại quanh mình. Bọn nhỏ lo lắng thấy Đồng Từ La tỉnh lại thì vui mừng, tíu tít vây quanh, hỏi thăm nàng liên tục. Có đứa sốt sắng hỏi Đồng Từ La có thấy khó chịu ở đâu không. Một đứa bé khá lớn khác chạy ra ngoài cửa phần khởi hô to: “Đại tỷ, đại ca, tiểu muội tỉnh lại rồi!”

Ngay sau đó, có hai tiểu cô nương khoảng chừng mười tuổi và một bé trai sai bước chạy vào. Bé trai nọ kích động ôm lấy Từ La, nói: “Tiểu muội, muội không sao rồi, tốt quá, tốt quá rồi, tốt quá rồi!” Cậu nói liên tiếp ba lần cầu tốt quá rồi không khỏi nghẹn ngào. Mấy đứa trẻ xung quanh cũng đồng loạt khóc theo.

Từ La thấy đứa bé trai chừng mười tuổi ôm lấy mình thì cũng thoáng giật mình, đầu óc mơ màng dần tỉnh táo. Ngay sau đó, nàng phát hiện mặc dù mấy đứa trẻ kia mặc áo quần rách rưới nhưng hình như là kiểu cổ trang. Nàng cũng tự nhìn lại bản thân, hóa ra cơ thể mình cũng thu nhỏ lại, thành một đứa bé khoảng bốn, năm tuổi. Trong lòng nàng càng hoảng hốt, rõ ràng mình đang ngủ ở nhà, sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây.

Nhìn quanh gian phòng, đứng là ở thế kỷ 21 không còn ai làm nhà bằng gỗ tranh như thế. Trong phòng chỉ có một tủ quần áo, một cái ghế, một cái bàn và một chiếc giường ở phía Bắc, cũng chính là nơi nàng đang nằm. Chẳng lẽ nàng đã trở về quá khứ giống như nhân vật chính trong truyện thuyết, theo kịp trào lưu xuyên không? Đột nhiên bụng vang lên tiếng kêu ọc ọc, Từ La phát hiện là do mình phát ra. Bây giờ nàng mới cảm thấy đói bụng.

Cậu bé là người đầu tiên nhận ra Từ La đói. Cậu nói với một tiểu cô nương vào đồng thời cùng cậu: “Đại tỷ, bụng cháo vào cho muội muội đi.” Tiểu cô nương vui vẻ đồng ý liền hỏi, vừa ra khỏi cửa vừa nói to: “Ta đi, ta đi.” Sau đó nàng lao ra ngoài như một con gió, bụng một bát cháo vào ngay. Nếu nói trong bát sứ lớn màu đen đó là cháo, thì không bằng nói thẳng là một chén nước, số hạt gạo trong bát còn có thể đếm được.

Tiểu cô nương nhận lấy rồi nói: “Tiểu muội, tỷ dứt cho muội.” Tiểu cô nương bưng cháo đến bên miệng nàng. Từ La bị mùi gạo hấp dẫn, nàng ăn một miếng lớn. Ăn vài miếng nàng mới nhận ra mấy đứa trẻ còn lại cũng đang lom lom nhìn chăm chăm phần cháo trong chén, bụng réo vang. Từ La cảm thấy lòng chua xót, nàng nói: “Mọi người cùng uống đi. Ta không uống hết nhiều vậy được.”

Bé trai nghe vậy thì nói: “Tiểu muội, muội cứ uống, ca ca, tỷ tỷ và đệ đệ đều đã uống cả rồi.” Tiểu cô nương cũng hùa theo: “Tiểu muội, giờ cơ thể muội đang suy yếu, uống nhanh đi.”

Ba đứa trẻ còn lại dù ý thêm thường hiện rõ trong đôi mắt, nhưng cũng nhao nhao bày tỏ mình không đói bụng. Đứa nhỏ nhất hình như còn chưa được ba tuổi, cũng bị bố bảo nàng: “Tam tỷ tỷ uống đi, Tiểu Lục không đói.”

Nhìn cậu bé như vậy Từ La xúc động nói luôn: “Mọi người cùng uống mới ngon, ta uống không hết.” Nói xong, nàng cầm chén đưa tới bên miệng cậu bé, nhưng cậu nhóc vẫn một mực lắc đầu: “Tam tỷ tỷ uống đi mà. Tiểu Lục không muốn tạm tỷ tỷ ngủ mãi. Tiểu Lục muốn chơi cùng tạm tỷ tỷ.”

Bé trai thấy tiểu đệ và Từ La nói chuyện với nhau như vậy, lòng càng thêm đau xót, cũng tại mình vô dụng mới làm hại tiểu muội rơi xuống nước, còn khuyên can không để các đệ đệ muội muội được ăn. Cậu nói: “Vậy chúng ta cùng uống đi.” Sau đó, chén cháo này được đưa cho sáu chị em, Tiểu Lục và Từ La uống hơn nửa, còn lại mỗi người húp một miếng.

Mãi đến tận nhiều năm sau, khi họ không còn phải thiếu ăn thiếu uống như xưa nữa, họ vẫn còn nhớ được hương vị của chén cháo hôm nay. Dù thường thức bao nhiêu sơn hào hải vị khắp thế gian, họ vẫn thấy chén cháo hôm nay mới là ngon lành nhất.

Bạn đang đọc truyện *Diên Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhà mới ấm áp

Ban đêm, Từ La tỉnh giấc, nàng thấy mình đang nằm trên giường, vẫn là căn nhà tranh cũ kỹ. Đại tỷ và nhị tỷ vẫn còn say giấc nằm ngoài mép giường. Có lẽ ban ngày các nàng đã làm việc mệt mỏi, nên giờ ngủ rất say. Đến lúc này Từ La mới có thể chắc chắn mình đã xuyên qua rồi.

Qua những lần nói chuyện và quan sát của Từ La, cộng thêm đa số ký ức mơ hồ của chủ nhân cơ thể này mà nàng nhận được, Từ La biết nơi họ sống gọi là thôn Hòe Hoa. Bởi vì trước công thôn có một cây hòe cổ thụ, hằng năm hoa nở, các thôn dân đều tới dưới tàng cây nhặt hoa hòe, đây cũng là thú vui của những đứa trẻ này, nguyên chủ còn nhớ rõ.

Nhà này có sáu chị em, nguyên chủ mà nàng chuyển kiếp đứng hàng thứ năm, trên có hai ca ca, hai tỷ tỷ, dưới có một đệ đệ. Mấy năm trước cho họ đã qua đời. Sau khi cha họ tạ thế, một mình mẹ cố gắng chèo chống căn nhà này, lao碌 lâu ngày thành bệnh rồi cũng qua đời cách đây không lâu. Họ dùng hết số tiền tích góp trong nhà, bán ruộng nước cũng không thể chữa khỏi bệnh cho mẫu thân. Bây giờ họ là những cô nhi không nơi nương tựa.

Là cô nhi đã quá thảm rồi, họ còn có một Nhị bá cực phẩm. Sau khi mẹ của họ tạ thế, Nhị bá không giúp đỡ các cháu thì thôi đi, lão ta còn cướp đồ của cháu trai cháu gái. Nguyên chủ

của nàng biết được cũng là nhờ nhị tỷ trong lúc tức giận bắt bình đã nói ra. Và cũng bởi vì nguyên chủ muốn ngăn cản mấy người Nhị bá cướp đi khẩu phần lương thực cuối cùng của họ, nàng mới bị Nhị bá đẩy xuống sông. Mặc dù đại ca, nhị ca nhanh chóng tới cứu nàng, nhưng với một đứa bé yếu ớt còn chưa được sáu tuổi mà nói, sự cố này đúng là trí mạng, huống chi họ không có tiền để mời đại phu, chỉ mới được một ông thầy lang chân trần. Vừa uống thuốc xong, nguyên chủ hôn mê không lâu cũng mất, sau đó Từ La mới xuyên vào người nguyên chủ.

Nghĩ tới đây, Từ La càng thấy tức giận với bọn Nhị bá lòng dạ ác độc, nhẫn tâm ra tay tàn độc tới mức đó với một đứa bé chỉ mới sáu tuổi. Hành vi đó còn không đáng được gọi là cặn bã. Nếu mấy huynh muội bọn họ mà biết nguyên chủ đã chết sẽ đau đớn nhường nào.

Từ La cố bình ổn lòng mình. Mặc dù mới tới đây vồn vện chỉ nửa ngày, nhưng nàng có thể cảm nhận được sâu sắc tình cảm huynh muội giữa bọn họ. Nhà họ rất nghèo nhưng Từ La vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp, đặc biệt là sự thương yêu chu đáo của các ca ca tỷ tỷ càng làm Từ La thấy cảm động không thôi.

Từ La nghĩ đến hoàn cảnh một thân một mình ở hiện đại. Từ nhỏ nàng đã là cô nhi, không có gì ràng buộc, khó khăn lắm mới học xong đại học nhưng lại không tìm được công việc tốt, phần đầu tăng ca làm việc suốt mấy năm mới được lên chức, không còn phải lo ăn uống nữa nhưng cũng đã trở thành gái ế lớn tuổi, sắp ba mươi còn chưa có bạn trai.

Nếu ở hiện tại còn gì đáng giá mà nàng không nỗ lực, có lẽ cũng chỉ còn mấy người bạn thân thiết mà thôi. Có lẽ, sau khi đau lòng về sự ra đi của nàng, các cô ấy sẽ có cuộc sống mới, nàng ở đây cũng chỉ có thể chúc phúc cho họ mà thôi. Nghĩ tới đây, Từ La quyết định phải sống tiếp thật tốt, cố gắng thay nguyên chủ.

Nàng suy nghĩ lung tung đến nửa đêm, cho nên phải đến hơn chín giờ ngày hôm sau, Từ La mới tỉnh lại. Nàng suy nghĩ một lúc lâu mới mặc quần áo tử tế, đi ra khỏi phòng, không khí trong lành bua vậy khiến cho lòng người thoải mái.

Từ La không khỏi cảm khái môi trường sống thời xưa thật tuyệt biết bao nhiêu. Nghĩ vậy, có lẽ trải qua một cuộc sống điển viên không buồn không lo ở nơi này cũng không tệ lắm, ở đây không có quá nhiều tính toán như thời hiện đại, đâu đâu cũng tội lỗi anh gat. Vốn Từ La đã không có quá nhiều mong muốn, vì thế nàng càng không thích hợp với cuộc sống làm việc đối đầu lừa lừa thời hiện đại, có lẽ nơi này phù hợp với nàng hơn.

Nhiệm vụ bức thiết nhất bây giờ của Từ La là phải cải thiện hoàn cảnh gia đình, để mọi người được trải qua những tháng ngày không phải lo toan cơm áo. Tuy rằng Từ La không có nhiều tham vọng, nhưng chí ít nàng cũng cần ấm no.

Hôm qua còn chưa kịp ngắm nghía căn nhà mới cẩn thận, hôm nay nàng mới có dịp nhìn kỹ căn nhà từ trước đến sau.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc sống gian khổ

Nhìn qua cũng thấy căn nhà này đơn sơ đến mức nào, ba gian chính và hai gian phụ. Gian phụ bên trái là nhà bếp, bên phải là nhà kho để mấy đồ lặt vặt, gian nhà gần phòng bếp nhất là nhà chính, dùng để ăn cơm, tiếp theo là phòng của ba tỷ muội, cuối cùng bên phải, gần nhà kho là phòng của ba huynh đệ.

May mà có một đại viện và tiền viện không nhỏ, hậu viện rộng khoảng nửa mẫu, cả viện có hàng rào bao quanh. Diện tích này đối với người hiện đại lúc nào cũng phải lo toan về nhà ở thì phải nói là quá thoải vui mừng. Bên trái tiền viện còn có một giếng nước, bên phải là một cái cây hải đường lớn. Hậu viện là đất trồng rau, nhưng mà bây giờ chỉ còn thừa thớt vài cây cỏ. Nhìn hàng rào bên chắc và giếng nước trong viện cũng nhận ra, có lẽ trước kia là do phụ thân của bọn họ làm ra.

“Tiểu muội tỉnh rồi à.” Thấy Từ La tỉnh lại, nhị tỷ vừa từ phòng bếp đi ra vui vẻ gọi. Từ La nhìn nàng rồi hỏi: “Nhị tỷ, mấy ca ca đâu?”

“Đi hái rau dại đến trưa mới về, tỷ ở nhà trông muội với Tiểu Lục. Tiểu Lục lười quá, giờ còn chưa chịu dậy. À, tiểu muội, sao muội rồi giường không gọi tỷ tới mặc áo quần cho. Ôi tiểu muội tự mặc đồ được hả? Tiểu muội giỏi quá, mặc được áo quần rồi.”

Từ La không ngờ nguyên chủ vẫn là đứa bé chưa biết mặc quần áo. Nàng sợ nhị tỷ nghi ngờ nên nói luôn: “Muội lớn rồi nên muốn tự mặc đồ.” Nàng còn cố tỏ vẻ như một đứa trẻ muốn thể hiện bản thân, để nhị tỷ khỏi nghi ngờ, suýt chút nữa Từ La cũng bị bản thân mình dọa. Mọi người nói xem, chị đây sống dễ lắm sao?

Từ Đào thấy vẻ mặt tiểu muội đã khá hơn, lo lắng cũng vơi đi, phụ họa đáp: “Được được, muội là giỏi nhất.” Vì muốn biết thêm thông tin và những chuyện liên quan của gia đình này, Từ La hỏi nhị tỷ: “Nhị tỷ, năm nay muội cũng sáu tuổi rồi nhỉ, muội có tên không?”

“Sao muội lại hỏi vậy?” Nhị tỷ nói.

“Muội muốn biết mà “ Từ La tiếp tục làm nũng.

“Nói cho muội biết cũng tốt, tới tháng Chạp năm nay là muội tròn sáu tuổi, giờ mới tháng Chín. Cả sáu tỷ đệ chúng ta đều có tên riêng, năm đó cha mời người về đặt. Trong thôn mình ai cũng nói tên chúng ta rất hay đấy. Tên của muội là Đồng Từ La, đại tỷ là Đồng Từ Vi, đại ca là Đồng Từ Thụ, nhị ca là Đồng Từ Hiến, ta là Đồng Từ Đào, Tiểu Lục là Đồng Từ Hân. Muội hiểu không?” Nhị tỷ kiểu ngao nói.

Cũng may, nàng cũng tên là Đồng Từ La, cùng tên cùng họ với nguyên chủ. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến nàng xuyên vào cơ thể này, Từ La nghĩ thầm.

“Vậy ca ca, tỷ tỷ và Tiểu Lục mấy tuổi rồi?” Từ La hỏi tiếp.

“Đại tỷ năm nay mười hai tuổi, đại ca mười một tuổi, nhị ca chín tuổi, ta tám tuổi, còn Tiểu Lục mới bốn tuổi”

Từ La có đề ý là căn nhà của họ xây trên một mảnh đất hoang, phía trước không xa là một rừng trúc nhỏ, cách khoảng năm sáu trăm mét mới có một hộ gia đình. Ở bên trái, cách nhà họ mấy trăm mét là một con sông lớn. Bên kia bờ sông có rất nhiều hộ gia đình. Phía sau nhà, gần đó là một ngọn núi. Vị trí khá tốt, nhưng hơi vắng vẻ. Nàng hỏi tiếp: “Nhị tỷ, tại sao nhà chúng ta lại ở lệch thế này?”

“Hình như là vì cha muốn tránh nhà Nhị bá. Nghe nói trước kia khi cha vẫn còn sống, Nhị bá tới nhà đòi tiền, cha không còn cách nào nên phải xây nhà ở đây. Hơn nữa cha lại biết đi săn, chỗ này khá gần núi, cũng tiện”

“Nhị bá xấu tính lắm sao?”

“Đương nhiên, cả nhà họ đều xấu xa. Rõ ràng lúc trước đại ca đã đưa cho họ hai lượng bạc để họ làm hậu sự giúp

mẹ. Thế mà sau đó họ lại nói là nhà họ bỏ tiền ra lo, muốn mang đồ nhà chúng ta đi gán nợ. Đại ca, đại tỷ thì dễ nói chuyện, nhưng tỷ nhớ rõ, ngay cả hạt gạo cuối cùng họ cũng lấy đi.

Đáng hận nhất là còn suýt hại chết muối” Vừa nhắc đến tội ác của nhà Nhị bá, Từ Đào liền thao thao bất tuyệt.

Đại tỷ Từ Vi lớn hơn một chút, tính tình cũng hiền lành dịu dàng, còn Từ Đào vẫn nóng nảy như trái ớt nhỏ.

“Nếu chúng ta có thể lấy lại được những thứ Nhị bá đã mang đi thì tốt nhất. Chúng ta sẽ không phải đối bụng nữa” Từ La già bộ ngay thơ nhắc nhở. Không thể để nhà Nhị bá hưởng lợi vô có được. Hơn nữa, mấy huynh muội trong nhà còn đang phải chịu đói, nhu cầu ăn uống rất cấp bách. Bọn họ đã phải ăn rau đại sáu bảy ngày rồi, chút gạo hôm qua hình như cũng là do nhà Trần thăm cho.

Bọn họ nhất định phải lấy đồ chỗ Nhị bá về, nếu không, mấy anh em nhà này sẽ chết đói hết. Không, nhất định nàng không cho phép chuyện này được xảy ra. Từ Đào nghe xong, hai mắt cũng sáng lên nhưng sau đó lại xu xuống: “Lấy được về thì tốt, nhưng lấy về thế nào? Nhà họ cũng không phải dạng ăn chay, chúng ta đến chắc chắn sẽ bị đánh”

“Nhị tỷ, có phải nhà Trần thăm đối xử với chúng ta rất tốt không?” Từ La nhắc nhở.

“Đúng, trước kia Trần thăm khá thân với mẹ, hậu sự của mẹ may có nhà họ giúp đỡ mới thuận lợi như vậy. Mấy hôm trước còn cho chúng ta mượn một túi gạo nhỏ nữa”

“Vậy ngoài Trần thăm ra, còn ai đối xử tốt với chúng ta không?”

“Có chứ! Chẳng hạn như nhà Đại Phong thức này, nhà Xuyên Từ này, bọn họ đều là người tốt. Còn có cả thôn trưởng gia gia nữa, muội nhớ không? Trước đây không lâu, tỷ, muội và Tiểu Lục chơi dưới tàng cây hòe, thôn trưởng gia gia còn cho chúng ta kẹo ăn đấy”

Từ La nghe vậy, hai mắt sáng lên, nàng đã nghĩ ra cách lấy đồ về rồi.

Giữa trưa, đại ca đại tỷ trở về, thấy Từ La và Tiểu Lục đang giúp Từ Đào phơi quần áo. Đại tỷ Từ Vi còn chưa kịp bụng đồ xuống đã lo lắng hỏi: “Tiểu muội, muội mới khỏe lên một chút, sao không nghỉ ngơi đi?”

Từ La không để ý mỉm cười: “Đại tỷ, muội khỏe hơn nhiều rồi, không một chút nào cả.”

Từ Vi nghe xong mới yên lòng nói tiếp: “Từ Đào đi làm cơm với tỷ, đại đệ và nhị đệ đi lấy củi về đây.” Trẻ con nhà nghèo đều phải biết lo liệu việc nhà từ nhỏ. Sau khi mẹ qua đời, đại tỷ hiền lành và Từ Thụ cùng nhau chèo chống cho cả nhà. Từ La có ấn tượng rất tốt với vị đại tỷ luôn im lặng nhưng từ ái như mẹ này, nếu được thì không nên bành bao như vậy, phải mạnh mẽ một chút mới tốt.

Được thôi! Còn nhiều thời gian, Từ La tin rằng sau này nhất định nàng sẽ thay đổi được cái tính cách bành bao này của đại tỷ.

Cơm trưa là rau đại và một ít gạo nấu cháo, mỗi người chỉ được chia một bát, phần lớn gạo đều múc vào bát Từ La và Tiểu Lục. Lúc mới ăn, rau đại vừa đắng vừa chát, khó nuốt vô cùng, Từ La không ăn nổi, nhưng thấy ca ca tỷ tỷ đều cố gắng dành phần ngon cho mình và Tiểu Lục thì nàng cũng không nỡ lãng phí tấm lòng của họ, cắn răng nuốt xuống, mong muốn vượt qua thời gian khó khăn này trong lòng càng kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: T m sự trong đêm

Buổi chiều, đại tỷ và hai ca ca lại ra ngoài hái rau đại, Từ Đào, Từ La và Tiểu Lục ở nhà nghỉ ngơi. Lúc đầu, Từ La còn định đi theo trợ giúp nhưng Từ Thụ kiên quyết không chịu, còn bắt Từ Đào ở lại trông chừng nàng và Tiểu Lục.

Chạng vạng tối, ba người trở về. Từ Đào thấy rau đại chiều hôm nay rõ ràng ít hơn lúc sáng, nàng hỏi ngay: “Đại tỷ ơi, có phải bây giờ càng ngày càng hái được ít rau hơn không?”

“Còn hơn nửa tháng nữa mới tới mùa thu hoạch, lương thực của mọi người cũng không nhiều, cho nên có rất nhiều người bắt đầu hái rau đại ăn cùng lương thực. Có lẽ, sau này chúng ta còn hái được ít hơn. Huỳnh và đại tỷ phải đi rất xa mới hái được chút rau này” Từ Hiên mới chín tuổi lo lắng nói. Mấy đứa trẻ nghe xong đều im lặng.

“Đại tỷ, tỷ và Từ Đào đi nấu cơm trước đi. Từ Hiên và đệ đi chẻ củi” Từ Thụ nói rồi đi, nhưng Từ La vẫn có thể cảm nhận được sự lo lắng của đại ca sau bóng lưng ấy.

“Rau này có thể ăn hả đại tỷ?” Từ Đào rửa rau đại bên giếng nước, cầm một loại rau hơi già hỏi Từ Vi.

“Thử xem sao! Hái được ít quá nên bọn tỷ hái cả rau già, nếu không thì không đủ ăn” Từ Vi trả lời.

Nhìn thấy đồng rau đại kia, Từ La lại nghĩ đến chuyện hôm nay đại tỷ và nhị tỷ chỉ luộc rau rồi ăn, khiến nó vừa đắng vừa chát, nàng bèn đề nghị: “Đại tỷ, chúng ta có thể trần rau trong nước sôi một lúc, hớt bớt nước đắng rồi cho vào nấu cháo, sẽ dễ ăn hơn đấy”

“Sao muội biết?” Từ Hiên vừa ôm cũi tới phòng bếp, nghe thấy tiểu muội nói vậy nên hỏi ngay.

Từ La quan sát một lúc, phát hiện vị nhị ca này không hề dễ lừa, khác với đại ca trầm ổn, đại tỷ hiền thực, nhị tỷ thần kinh thổ, tiểu đệ ngay thơ, nhị ca này chắc chắn là một tiểu quý.

Cho nên, Từ La cẩn thận đáp: “Có lần muội đến cửa thôn chơi, trông thấy một bà cụ đang hái rau đại. Bà ấy hái rất nhiều rau đại già, có cả một số loại muội không biết. Muội có nói với bà ấy là rau đại già vừa đắng vừa chát, không ăn được, bà ấy mới nói cho muội cách ăn rau đại sao cho không đắng không chát. Bà còn nói thêm, mấy loại rau đại khác cũng có thể ăn được, thế mà người trong thôn chúng ta lại không ăn mấy cái này, quá lãng phí” Dù sao cửa thôn ở ngay đường lớn, hàng ngày không biết có bao nhiêu người đi qua, cũng không sợ ca ca đi tới đó thăm do.

“Vậy thì tốt quá. Mấy loại rau đại kia muội có thể nhận ra không?” Từ Đào vui vẻ hỏi.

“Tiểu muội, sao lúc trước không thấy muội nói đến chuyện này. Không có bọn tỷ, muội không được tùy tiện ra ngoài chơi, biết không? Trên đường lớn có biết bao loại người, cẩn thận không lại gặp bọn buôn người. Cũng may bà ấy không phải người xấu” Từ Vi nói.

“Sau này muội không dám nữa, đại tỷ” Từ La già vờ sợ hãi đáp. Nàng sợ đại tỷ sẽ so đo chuyện nàng tới cửa thôn chơi.

“Được rồi, đại tỷ, tiểu muội không sao là tốt rồi, chúng ta nấu rau đại này theo cách của muội ấy xem sao, dù không được như ý thì cũng không có độc” Tốt quá, có đại ca cuồng muội muội nói đỡ, Từ La cũng bớt được không ít nước bọt.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, TỪ ĐÀO, MUỘI ĐI NẤU NƯỚC SÔI, ĐỂ TA ĐI RỬA RAU” TỪ VỊ NÓI.

Com tối sau khi được Từ La chỉ huy cuối cùng cũng được dọn lên bàn, chần xong, gạt hết nước đắng ra rồi nấu với cháo loãng, thêm chút muối, rõ ràng ngon hơn trước kia nhiều. Cũng tại vì trong bếp chỉ có muối, nếu có thể cho thêm mỡ heo, dầu lạc các kiểu, Từ La tin là có thể nấu ngon hơn nữa.

Trên bàn com, mặc dù cháo rau dại không có nhiều, mỗi người còn không được một bát nhưng bởi vì ngon hơn hẳn trước kia, mọi người dùng bữa rất vui vẻ. Từ La thấy mọi người như vậy cũng thoả mãn vô cùng.

Sau bữa ăn, mọi người rửa sạch bát đĩa, Từ La ngồi trong phòng ba tỷ muội. Nghĩ đến kế hoạch lúc sáng, nàng liền bảo nhị tỷ gọi tất cả mọi người đến, nàng có việc muốn nói.

“Sao thế tiểu muội? Có phải muội thấy khó chịu ở đâu không?” Nghe Từ Đào nói tiểu muội có việc gọi mọi người đến, Từ Thụ lại lo tiểu muội có chỗ nào không khỏe, vừa đến đã vội vàng hỏi thăm. Hẳn sợ tiểu muội rơi xuống nước sẽ có di chứng gì đó.

Từ La thấy mấy ca ca tỷ tỷ lo lắng như vậy bèn tranh thủ giải thích: “Muội không sao, thật! Muội đã khỏe rồi. Hơn nữa, sau khi muội rơi xuống nước còn mơ thấy một giấc mơ”

“Mơ gì cơ?” Nhị tỷ nóng vội hỏi.

“Muội mơ mình được đặt chân đến một nơi rất đẹp, giống như chỗ mấy cô tiên nữ ở trong chuyện mẹ kể ấy. Ở đó, muội thấy cha mẹ mình, muội nói muội muốn đi cùng họ, nhưng cha nói với muội, bây giờ muội chưa thể đi theo, muội phải về nhà với ca ca tỷ tỷ, còn cả tiểu đệ nữa, trăm năm sau hẵng đến đây tìm họ. Cha còn nói muội phải nghe lời đại ca, đại tỷ, bảo muội nói với hai người rằng, huynh trưởng như cha, trưởng tỷ như mẹ, hy vọng đại ca đại tỷ thay cha mẹ chăm sóc gia đình thật tốt. Bọn muội phải nghe lời đại ca đại tỷ, đừng bực lấy nhau, không để người ta bắt nạt” Sau khi nói xong, Từ La thấy ngoài tiểu đệ ngây thơ, tất cả mọi người đều có vẻ mặt suy nghĩ, còn chưa kịp phản ứng lại với mấy lời nàng nói.

“Nhị ca, huynh lấy đứa của chúng ta ra đi” Từ La nói.

“ĐƯỢC” Từ Hiên nghe thấy yêu cầu của Từ La, mặc dù không hiểu vì sao tiểu muội bảo cậu lấy đứa, nhưng cũng chạy đi ngay lập tức.

Nhận đứa của nhị ca, Từ La nói: “Cha nói, nếu chỉ có một chiếc đĩa, sẽ dễ gãy rất dễ, nhưng một bó đĩa, khó có người bỏ được.” Nói xong còn dùng vẻ mặt ngây thơ nói chuyện nghiêm túc với đại ca: “Đại ca, chúng ta có cần dễ vỡ không?”

Từ Thụ thấy vẻ mặt ngây ngô của các em (nếu cậu biết Từ La đang giả vờ, không biết có tức hộc máu không), Từ Thụ nhẹ nhàng bước tới, giấu đi giọt lệ nơi khóe mắt rồi kiên định đáp: “Cha nói đúng. Cha mẹ hy vọng huynh muội chúng ta phải đoàn kết, như vậy sẽ không ai bắt nạt được chúng ta. Yên tâm đi, đại ca sẽ bảo vệ mọi người.”

Tuy Từ La và tiểu đệ không hiểu gì (cậu vẫn không biết nơi mà Từ La miêu tả là Thiên Đường), nhưng cậu biết Từ La đã lượn qua Quỷ môn quan một lần, chứ không sao gặp được cha mẹ. Cũng may bây giờ không có việc gì xảy ra, nếu không sau này cậu không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ nữa.

Từ Vi nghe vậy đau lòng òa khóc, ôm ghì lấy Từ La: “Đều tại tỷ vô dụng, tỷ là trưởng tỷ mà không làm được gì, chỉ biết tro mắt nhìn mọi người bị bắt nạt, còn lại tiểu muội....”

Từ Đào cũng ôm lấy Từ Vi và Từ La cùng khóc.

Thấy mọi việc sắp mất kiểm soát, Từ Hiên vội nói: “Đại tỷ, Từ Đào, đừng khóc nữa, dọa tiểu đệ tiểu muội bây giờ, sau này ai dám bắt nạt huynh muội chúng ta, để sẽ cho chúng biết tay.” Nói xong còn hươ hươ nắm đấm.

“Đệ là con trưởng, sau này sẽ là trụ cột trong nhà, trước đây đều tại đệ vô dụng. Đại tỷ, tỷ đã cố hết sức rồi, đều là lỗi của đệ, tiểu muội mới phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Nhưng nếu tiểu muội đã gặp được cha mẹ còn bị họ đuổi về thực ra cũng tốt, để nghĩ có lẽ họ đã lên thiên đường rồi.” Từ Thụ nói.

“Đại ca nói đúng, cha mẹ tốt như thế, chắc chắn đã thành tiên rồi.” Từ Hiên nói.

Từ La nghe xong thì toát mồ hôi hột, nhị ca cũng thật là... nhưng thôi, cứ để họ có cái mà hy vọng, cha mẹ lên thiên đường cũng tốt.

“Đúng vậy, giờ cha mẹ đã ở bên nhau, dặn chúng ta đừng đau lòng quá. Mẹ còn nói cho chúng ta biết, nếu có người bắt nạt chúng ta, chúng ta phải tìm người giúp đỡ, như thím Trần, hay thôn trưởng gia gia ấy.” Từ Đào tiếp tục nói.

“Đúng rồi! Sao tỷ không nghĩ ra kia chứ, chúng ta đánh không lại Nhị bá, nhưng chúng ta có thể tìm người giúp đòi lại đồ lúc trước họ cướp đi!” Từ Đào vô trăn một cái. Từ La còn đang định nhắc khéo đại ca đi tìm thôn trưởng giúp họ đòi lại đồ bị cướp, Từ Đào đã nói ra hết, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. Xem ra, mọi người ai cũng thông minh cả. Sau này, nàng chỉ cần thỉnh thoảng nhắc nhở chút là được.

“Đúng, giờ chúng ta phải lấy lại những đồ vật mà nhà Nhị Bá đã cướp mất. Đại ca, chúng ta đi nhờ nhà Trần thúc giúp đỡ đi! Nếu không, chúng ta sẽ chết đói mất, những thứ đó vốn là đồ cha mẹ để lại cho chúng ta.” Từ Hiên nói.

“Nhưng Nhị Bá không sợ Trần thúc, làm sao bây giờ? Muội nghe nói tất cả mọi người đều sợ nhà Nhị Bá.” Từ La tiếp tục nói.

“VẬY THÌ ĐI TÌM THÔN TRƯỞNG GIA GIA, CHẮC CHẮN ÔNG ẤY CÓ THỂ TRỊ ĐƯỢC NHÀ NHỊ BÁC” TỪ HIÊN ĐỀ NGHỊ.

“Như vậy có vẻ không ổn lắm, dù sao Nhị Bá cũng là trưởng bối mà.” Từ Vi có phần do dự.

“Đại tỷ, bọn họ đã bắt nạt chúng ta đến nỗi này, nếu chúng ta không phản kháng lại thì không còn đường sống, chẳng lẽ tỷ muốn chuyện của tiểu muội lại xảy ra thêm một lần nữa sao?” Từ Hiên bực tức thốt lên.

Lời này đánh đúng vào điểm yếu của Từ Vi và Từ Thụ, họ không muốn giằng co với người lớn, nhưng tiểu muội và tiểu đệ vẫn cần hai người bảo vệ.

“Sách xưa có câu, cha hiền con ắt hiếu, đối với bậc trưởng bối khác cũng vậy. Nếu nhà Nhị Bá làm sai trước, chúng ta cũng không cần bản khoăn quá nhiều. Ngày mai huynh sẽ đi tìm thôn trưởng, lấy đồ của chúng ta về, ít nhất cũng phải lấy được thức ăn. Dù có mang danh bất hiếu, huynh cũng không thể để cả nhà ta chết đói.” Cuối cùng, Từ Thụ hạ quyết tâm nói.

Nghe Từ Thụ nói vậy, Từ La biết dù đại ca đại tỷ của nàng có hơi yếu mềm, nhưng cũng chỉ do thời đại này ảnh hưởng. Nàng tin nhất định có ngày nàng cải tạo bọn họ thành công. Đương nhiên, nàng sẽ giữ tâm lòng lương thiện của họ.

“Về sau muội còn mơ thấy một ông lão, râu tóc ông bạc phơ. Ông nói cho muội biết rất nhiều cách chế biến thức ăn và những thứ có thể ăn được, sau khi muội tỉnh dậy vẫn nhớ rõ ràng.”

Mọi người nghe vậy đều vô cùng ngạc nhiên, Từ Thụ nói: “Hình như tiểu muội gặp được thần tiên rồi?”

Từ Hiên nói: “Có thể lắm, nơi cha mẹ tới là thiên đường mà.”

Từ Thụ im lặng một lúc lâu, nghiêm túc nói với Từ La: “A La, những việc liên quan đến giấc mộng ngày đó ngoài bọn huynh ra, muội đừng nói cho ai khác biết, hiểu không?”

Từ La nghe đại ca nói vậy, biết huynh ấy cũng là người thông minh, như thế sẽ giúp nàng bớt đi nhiều chuyện: “Được, muội nghe huynh.”

“Tất cả mọi người cũng thế, không được nói cho người khác biết chuyện đêm nay, hiểu chưa? Đặc biệt là Tiểu Lục đấy.”

Từ Vi, Từ Hiên và Từ Đào đều hiểu tầm quan trọng của việc này nên chắc chắn họ sẽ giữ mồm giữ miệng không nói với người ngoài.

Tiểu Lục cũng nói hiểu, tuy cậu còn nhỏ nhưng lại rất thông minh,

Đêm nay, Từ La ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau, Từ La tỉnh dậy, mặc quần áo rồi bước ra cửa, thấy vẫn chỉ có Từ Đào đang lúi húi trong bếp. Nàng chạy qua hỏi thừ: “Nhị tỷ, mấy người đại ca đi đâu rồi?”

“Mấy người họ đi hái rau dại rồi, không thì tối nay lại rỗng bụng.”

Giữa trưa, đám người Từ Thụ quay về, rau có thể hái được càng ngày càng ít. Ăn cơm trưa xong, thấy Từ Hiên và Từ Đào ngập ngừng muốn nói, Từ Thụ bèn mở lời: “Bây giờ chắc nhà thôn trưởng gia gia cơm nước xong rồi, huynh đi tìm ông ấy đây.”

“Đệ cũng muốn đi.”

“Muội cũng muốn đi.” Mọi người đồng thanh nói.

“Đại ca, đệ và huynh cùng đi. Đệ cũng là người đàn ông trong gia đình, đệ cũng phải có trách nhiệm.” Từ Hiên kiên định nói.

“Tỷ cũng đi, thân là trưởng tỷ, theo lý tỷ nên đứng trước mấy đứa.” Từ Vi nói.

“Muội cũng đi.” Từ Đào cũng vội vàng nói.

“Chúng ta đi cùng nhau được không? Cha mẹ nói chúng ta phải luôn bên nhau mà.” Từ La đề nghị.

“Được! Chúng ta đi cùng nhau.” Thấy mọi người đều muốn đi, Từ Thụ nói.

Sau khi ra cửa, Từ La thì thầm với Tiểu Lục: “Tiểu Lục, lát nữa để nghe tỷ dặn, chịu không, tỷ khóc, đệ cũng khóc, nhé?”

“Vì sao ạ?”

“Không phải để bảo sẽ nghe lời tạm tỷ à?”

“Dạ, để nghe lời tạm tỷ.”

Người nào đó thật vô lương tâm dụ dỗ Tiểu Lục cực cung. Từ đây, Tiểu Lục chạy dài trên con đường xấu bụng, không biết trong tương lai người nào đó có hối hận không. Mà thôi, đó là chuyện sau này cơ mà.

Sau đấy, cả sáu huynh muội cùng nhau tới nhà thôn trưởng. Nhà thôn trưởng ở cổng thôn, là một toà nhà ngói kang trang xây theo kiểu tứ hợp viện.

Bạn đang đọc truyện *Diền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đấu trí cùng gia đình cực phẩm nhị bá

Đến gần cửa, đám trẻ nhìn thấy một bà lão chừng năm mươi tuổi đang cho gà ăn trong sân. Thấy mấy huynh muội bọn họ, bà cười hỏi: “Vi tỷ nhi, Thú ca nhi, lâu rồi không gặp các cháu, trưởng thôn gia gia còn muốn đi tìm các cháu đây. Đã ăn cơm chưa? Vào nhà bà ăn một chút nhé?”

“Cảm ơn bà bà, không cần đâu ạ. Cháu tìm trưởng thôn gia gia có việc, ông có nhà không ạ?” Từ Thụ trả lời.

Thấy Từ Thụ lễ phép như thế, bà lão tươi cười rạng rỡ, nói: “Thụ ca nhi lễ phép quá, được đi học đúng là tốt. Trưởng thôn gia gia của cháu đang ở trong phòng ấy.” Tiếp đó, bà gọi to: “Ông nó, Thụ ca nhi tìm ông này.”

Một lát sau, giọng nói của ông lão vọng ra từ nhà chính: “Thụ ca nhi tìm ta có việc gì sao? Vào đi.”

“Đi đi, ông ấy ở trong đó.” Lão bà bà nói.

Vào phòng, Từ La thấy một ông lão chừng năm mươi tuổi ngồi trên đầu giường. Mặc dù đã có tuổi nhưng tinh thần ông rất tốt, vẻ mặt toát lên nét khôn ngoan nhưng không khiến người ta phản cảm.

Đám trẻ cung kính chào hỏi trưởng thôn xong, Từ Thụ bắt đầu nói: “Trưởng thôn gia gia, không dám dối người, hôm nay Từ Thụ đến là có việc muốn nhờ người giúp đỡ.”

“Chuyện gì? Chỉ cần trưởng thôn gia gia làm được, nhất định sẽ giúp một tay.”

“Trưởng thôn gia gia, mẹ cháu mới mất, cháu là con trưởng, nhất định phải cheo chống gia đình này. Tục ngữ có câu, huynh trưởng như cha, cho nên Từ Thụ có nghĩa vụ phải bảo vệ các em. Vì thế hôm nay Từ Thụ cả gan có chuyện muốn nhờ.”

Trưởng thôn thấy vẻ kiên định trên khuôn mặt Từ Thụ, sau khi nghe cậu bé trình bày, ông cũng phải nhìn thẳng nhóc với cặp mắt khác xưa. Ông nghĩ thầm, thằng bé có tính cách kiên định như vậy, nếu được đi học tiếp, tương lai nhất định không phải kẻ tầm thường, đáng tiếc... Ông hỏi tiếp: “Có chuyện gì cứ nói, nếu ông có thể giúp thì nhất định sẽ giúp.” Giọng nói càng thêm thân thiết.

“Năm tháng trước, mẹ cháu bất hạnh qua đời, mấy huynh muội chúng cháu còn nhỏ nên cháu mới đưa hai lượng bạc cuối cùng trong nhà cho Nhị bá, phiền ông ấy lo hậu sự cho mẹ. Cũng may là có mọi người trợ giúp, mẹ cháu mới được yên nghỉ. Nhưng sau đó, Nhị bá lại nói, hậu sự của mẹ cháu là do ông ấy bỏ tiền ra làm, nên lấy của nhà chúng cháu rất nhiều thứ, cả

lượng thực của bọn cháu nữa. Bây giờ, nhà chúng cháu đã hết đồ ăn ba bốn ngày rồi, cháu không thể để các em cháu chết đói theo cháu được.”

“Thôn trưởng gia gia, nếu người có thể lấy lại công bằng cho chúng cháu, giúp chúng cháu lấy lại đồ của mình, chúng cháu nhất định sẽ vô cùng cảm kích ân đức của người.” Thấy thế, Từ Hiền cơ trí đáp.

Từ La thấy vậy thì vội tỏ ra vẻ đáng thương, đương nhiên một phần là giả bộ, nhưng phần khác lại là vì thật sự cảm thấy bị thương cho huynh muội nhà này, có người thân như vậy thì cũng đủ khổ rồi: “Trưởng thôn gia gia, Từ La, Tiểu Lục và cả ca ca tỷ tỷ đều đói lắm” Nói xong thì Từ La òa khóc. Tiểu Lục thấy Tam tỷ khóc cũng vội vàng khóc theo.

Thấy tiểu đệ tiểu muội khóc, Từ Thụ bèn quỳ xuống. Từ Vi, Từ Đào, Từ Hiền thấy vậy cũng quỳ theo: “Xin trưởng thôn gia gia giúp chúng cháu một tay. Sau này Từ Thụ nhất định sẽ nhớ kỷ đại ân đại đức của người!” Từ Thụ nói.

Trưởng thôn nghe vậy cũng không khỏi đau lòng.

“Mấy đứa mau đứng dậy đi.” Nói rồi, ông đỡ mấy đứa trẻ dậy: “Nào có cái lý ấy, Đồng Nhị Lang kia còn tự nhận là người đọc sách cơ đấy, không ngờ lại làm ra chuyện thế này. Yên tâm, trưởng thôn gia gia sẽ đến tìm Nhị bá của các cháu tính sổ, xem hẳn có dám không biết xấu hổ lấy đồ của các cháu hay không.”

“Đồng Nhị Lang, người ra đây cho ta.” Trưởng thôn đến trước sân nhà Đồng gia hô to.

Đồng gia trước mặt là một Tứ hợp viện lợp ngói, được Đồng Tam Lang, cũng chính là cha của huynh đệ Từ La bỏ tiền ra làm.

Cha của Từ La có bốn anh chị em, lớn nhất là đại cô đã gả sang trấn bên, mấy năm rồi không về. Thứ hai là đại bá, nhưng từ lúc mới sinh sức khỏe của ông đã không được tốt, mười mấy tuổi thì mất. Người thứ ba là Nhị bá. Bà nội hơn ba mươi tuổi mới có một đứa con trai, bởi vì con trai trước chết non nên bà rất cưng chiều đứa con này. Không những thế Nhị bá còn được cái miệng ngọt, thế là dù sau đó bà có thêm cho họ, bà nội vẫn thiên vị đứa con này hơn một chút.

Từ nhỏ, hai ông bà đã cho Nhị bá đi học, hy vọng sau này ông sẽ khiến họ nỡ mảy nỡ mặt, thế mà Nhị bá của họ đọc sách đến hơn hai mươi tuổi cũng chỉ là một đồng sinh*. Đến khi họ phát hiện Nhị bá không thể đọc sách thành tài thì đứa con này đã trở thành một kẻ hết ăn lại nằm, vai không thể khiêng, tay không thể xách rồi.

* Đồng sinh: Cách người thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài.

Hai vợ chồng già sợ rằng sau khi mình ta thế, đứa con này cũng không thể tự nuôi sống bản thân, cho nên mười năm trước chia nhà, họ quyết định cho Nhị bá phần lớn tài sản, kể cả căn nhà ngôi này, mặc dù nó là do một tay Đồng Tam Lang săn gấu lấy tiền xây dựng. Về sau, lúc hai ông bà qua đời, thói quen hết ăn lại nằm của vị Nhị bá này vẫn không thể sửa đổi.

“Trưởng thôn, ngọn gió nào đưa ngài tới đây thế?” Đồng Hoàng thị, cũng chính là Nhị bá nương của họ, mở cửa thấy trưởng thôn thì đơn đã hỏi han.

Từ La đánh giá Nhị bá mẩu, trông bà khoảng tầm bốn mươi tuổi, béo núc ních, người mặc tơ lụa, đầu cài trâm vàng, mặt trắng bệch, mắt tam giác khiến người đối diện không ưa nổi.

“Đừng nói nhiều, gọi phu quân người ra đây”

“Thúc thúc, thúc tìm ta có chuyện gì vậy?” Đồng Nhị Lang nghe thấy tiếng trưởng thôn ngoài cửa thì đi ra, vừa lúc trông thấy mấy huynh muội Từ La: “Hừm, sao đám nhãi ranh này lại tới đây? Không thấy ta đang tiếp đãi trưởng thôn à, không rảnh quản mấy đứa? Cái đám nghèo kiệt xác này, cút ngay cho ta!”

Trưởng thôn nghe thế thì mặt mày đen kịt, trước mặt ông mà tên Đồng Nhị Lang này còn đối xử với mấy đứa cháu như vậy, có thể thấy được lời của đám Thụ ca nhi không phải giả dối: “Người mới là nhãi ranh ấy. Năm đó đệ đệ người quan tâm đến gia đình người như thế, bây giờ đệ đệ và đệ tước* người đều đã mất, người chẳng chăm lo cho các cháu thì thôi, lại còn mặt dày đi cướp đồ của anh em chúng nó, hừ, tức chết ta mất.”

* Đệ tước: Em dâu, vợ em trai.

“Thúc thúc, có phải thúc hiểu lầm rồi không?” Nhị bá tiếp tục cười làm lành rồi đe dọa đám Từ La: “Có phải đám nghèo kiệt các người nói linh tinh gì không? Ta thấy các người lại ngứa da muốn bị đánh đấy hả?”

Từ La thấy hần ngu xuẩn, hung hãn như vậy thì nhanh trí òa khóc: “Nhị bá đừng đánh chúng cháu, bọn cháu đã đưa hết đồ trong nhà cho bà bá rồi mà.” Tiểu Lục thấy vậy cũng khóc theo: “Nhị bá đừng đẩy tam tỷ xuống sông nữa, lần trước tam tỷ đã suýt chết rồi. Bà bá muốn đẩy thì đẩy Tiểu Lục đi. Hu hu, Nhị bá đừng đánh bọn cháu.”

Lúc này, Từ Đào thấy có nhiều người chạy về phía này như vậy, hai mắt nàng sáng lên, cũng đồng thời òa khóc: “Nhị bác không cho huynh muội bọn cháu đường sống, chẳng tha bọn cháu chết luôn đi. Dù gì những thứ ăn được trong nhà đều bị nhà bá bá cướp hết rồi, bọn cháu không được ăn, sớm muộn gì cũng chết đói.” Nhất thời, tiếng khóc của mấy tỷ đệ inh ỏi cả một vùng, càng thu hút thêm nhiều ánh mắt.

Đồng Nhị Lang bị lời và tiếng khóc của ba tỷ đệ làm cho tức hộc máu, thấy mọi người nhìn sang thì càng thẹn quá hóa giận, lý trí gì đó đều bay lên tận chín tầng mây, quát: “Đám ranh con bọn mày nói gì hả? Ta cướp đồ của bọn mày bao giờ? Vì bọn mày nợ tiền ta, ta chỉ lấy đồ nhà mày để trừ nợ mà thôi, bọn mày tưởng ta thêm mấy món đồ rách nát đó lắm sao?”

“Giời làm Đồng Nhị Lang, người nói đi, có phải hôm trước người đẩy cháu gái người xuống sông không? Chẳng trách hôm đó Thụ ca nhi phải vay tiền ta mời đại phu.” Trần thẩm mới đi thăm người thân về, thấy đám người tụ tập lại một chỗ liền lách qua, nghe mấy tỷ đệ nói như thế tức điên lên.

“Nói đấy thì khó nghe quá, chẳng phải ta chỉ bắt cần đựng một cái thôi sao? Không phải bây giờ nó vẫn tốt đấy à?” Nhị bá phản bác như đúng tình hợp lý, mặt dày đến mức khiến Từ La mở rộng tầm mắt.

“Vay người nói xem, mấy huynh muội bọn nó nợ tiền của người khi nào? Chẳng nói rõ nguyên do, người đã lấy hết đồ của cháu trai cháu gái người về, đừng có cho ta là đồ ngốc.” Lúc này, trưởng thôn đã cực kỳ tức giận khi chứng kiến sự vô sỉ của Nhị bá, nói chuyện cũng bắt đầu gay gắt hơn.

“Chuyện đó... Nhà ta bỏ tiền ra làm hậu sự cho mẹ chúng, chẳng lẽ chúng nó không nên trả lại sao? Nhà ta tốn đến năm lượng bạc đấy.”

“Người đúng là không sợ gió to đau đầu lưỡi, cái gì mà người bỏ tiền, rõ ràng tận mắt ta nhìn thấy Thụ ca nhi đưa cho người hai lượng bạc để người làm hậu sự giúp mẹ nó. Nếu chỉ dựa vào mấy thứ người mua, thì cái hậu sự đấy thật sự không nhìn được, cuối cùng phải nhờ mọi người góp tiền vào làm mới khá hơn một tí. Mà cho dù như vậy, cũng không thể hết đến hai lượng bạc được, người còn không biết xấu hổ nói chuyện này nữa sao. Trước ta không nói là vì nể mặt người, không ngờ người lại làm ra những chuyện thường thiên hại lý thế này. Nếu người còn nói dối vậy nữa, chúng ta sẽ đi xem sổ sách, lúc đó những gì người bỏ tiền ra đều được viết vào sổ, giờ vừa hay lại hữu dụng.” Đại Phong thúc không muốn xen vào chuyện nhà người ta, nhưng thấy Nhị bá này vô lý không thể chấp nhận nổi nên mới phải đứng lên.

Đồng Hoàng thị thấy chồng mình vô dụng thế này thì không khỏi tức giận. Vốn bà ta muốn nói tiếp chuyện tiền bạc trong lễ tang, nhưng thấy Đại Phong thúc nói có sổ sách liên đới cách khác, cười hi hi nói: “Ồ! Hôm nay phu quân ta uống hơi quá chén, hồ đồ nói linh tinh, mọi người rộng lượng bỏ qua cho.”

Từ La thấy cả buổi Đồng Hoàng thị chỉ đứng quan sát, nằng nằng âm thầm cảnh giác. Loại người khẩu phật tâm xà thế này khó đối phó hơn Nhị bá nhiều.

“Uống rượu sao? Ta thấy hần tình tảo lăm cơ mà!” Trưởng thôn không chút khách sáo, đã đến mức này rồi chẳng lẽ ông còn không biết cái gì là thật cái gì là giả nữa? Lên được cái chức

này, ông đầu phải kê gối: “Mau mang đồ các người lấy ra đây, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.”

Đồ ăn vào miệng rồi, làm gì có chuyện nhỏ ra, Đồng Nhị Lang nghe vậy thì mặt dày đáp lại: “Nhà chúng ta chạy lên chạy xuống giúp đỡ chẳng lẽ không có chút tiền công? Mấy thứ kia cũng chỉ coi như tiền công của nhà chúng ta thôi.”

Trần thẩm nghe vậy thì lại càng tức hơn, bà nói: “Người thì giúp cái gì? Đến cuối tang lễ mới thấy hai vợ chồng nhà người ló mặt ra. Mọi người nói xem có phải không?”

Sớm đã có người không vừa mắt với Đồng Nhị Lang, lúc này họ đều chạy ra bên vực kẻ yếu. Cũng có những người chỉ đến xem náo nhiệt, vậy nên đám người bỗng chốc ồn ào hẳn.

“Thụ ca nhi, Nhị bá lấy của các cháu những gì?” Trường thôn chẳng muốn tốn nước bọt với Đồng Nhị Lang, bèn hỏi Từ Thụ.

“Nhị bá lấy của chúng cháu hai con gà mái đẻ trứng, hai trăm cân cao lương, một trăm cân bột ngô, năm mươi cân mè khô, hơn mười cân gạo trắng, nồi cháo, củi lửa, và cả cái tù cha bọn cháu mua nữa.” Từ Hiến sợ đại ca chỉ muốn lấy lại lương thực nên vội vã trả lời.

“Được, chỗ này cũng khoảng hai lượng bạc, như vậy đi! Ta có cần tiền bán ruộng lần trước, mỗi hộ được một lượng bạc, ta sẽ đưa phần của nhà Đồng Nhị Lang cho Thụ ca nhi. Đồng Nhị Lang mau đi lấy thêm một lượng bạc nữa, nhanh lên. Ta không rảnh để nhiều lời với người.” Trường thôn quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cuộc chiến đầu tiên thành công, tử

LA HỢP CHỢ

“Trường thôn, không phải bọn ta không muốn đưa, mà thật sự là không có tiền! Thúc xem, mùa xuân năm sau Vũ ca nhi phải đi thi phủ rồi, cái gì cũng cần đến tiền. Thế này đi, một lượng còn lại coi như cho nhà bọn ta mượn tạm trước được không?” Đồng Hoàng thị vội vàng nói.

“Người cũng nhọc công nghĩ ngợi quá nhỉ, dám mượn cái cơ này để lấy tiền của mấy đứa cháu không nơi nương tựa, mau mang tiền ra đây ngay.” Trường thôn không chút khách khí cắt ngang.

“Ngài đừng vội nóng, ngài xem, cha mẹ của đám Thụ ca nhi đều đã mất, sau này có chuyện gì, bọn nó đều phải dựa vào nhà bọn ta giúp đỡ. Hơn nữa, tiền này cho Vũ ca nhi mượn trước, sau này Vũ ca nhi có tiền đồ cũng có thể nâng đỡ đám chúng nó. Và lại, giờ bọn nó vẫn còn nhỏ, coi như là để bá phụ giữ gìn, ngài thấy có phải không?” Đồng Hoàng thị vội vàng lấy lòng.

“Nếu nhà Nhị bá thật sự không có một lượng bạc đó thì coi như là mấy huynh muội chúng cháu hiếu kính nhà Nhị bá đi. Sau này đừng có nói là giữ hộ như thế nữa. Huynh trưởng như cha, cháu là con cả, cháu sẽ thay cha mẹ bảo vệ các em, vực lại gia đình này.” Từ Thụ kiên định từ chối rồi quay sang chấp tay với mọi người, nói: “Từ Thụ cảm tạ mọi người, đa tạ mọi người đã giúp đỡ trong đám tang của mẹ cháu, mấy huynh muội bọn cháu nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của mọi người.”

“Thụ ca nhi khách sáo quá. Nếu sau này nhà Đồng Nhị Lang còn dám không biết xấu hổ gây phiền phức với bọn cháu thì cứ tới tìm thúc, thúc thúc sẽ xử lý bọn họ.” Cha của Xuyên Từ hào sảng nói.

Đám Từ Thụ cảm ơn mọi người rồi cùng Trần thẩm và trường thôn trở về. Trường thôn đưa cho Từ Thụ hai lượng bạc, nói: “Thụ ca nhi, sử dụng chỗ tiền này cho tốt, có chuyện gì thì đến tìm trưởng thôn gia gia.” Nói rồi ông lại quay sang nhìn Trần thẩm: “Mẹ Thiết Đan, bà là hàng xóm của đám Thụ ca nhi, sau này phiền hà chăm sóc chúng nhiều hơn một chút.”

“Trường thôn nói gì vậy, không cần ngài dặn ta cũng sẽ chăm sóc chúng, ngài cứ yên tâm đi.” Trần thẩm nói.

“Được, được, vậy thì phiền bà, nhà ta còn có chút việc, ta đi trước.” Trường thôn nói.

“Vâng, trưởng thôn đi thông thả.”

Tạm biệt trưởng thôn xong, trên đường về, Trần thẩm nói: “Thụ ca nhi và Vi tỷ nhi, ngày mai mọi người sẽ lên trấn trên hợp chợ, mấy đứa đi theo thẩm mua ít đồ ăn và đồ dùng hằng ngày nhé.”

“Vâng, vậy chúng ta gặp nhau ở đâu ạ?” Từ Vi hỏi.

“Giờ Mão sáng mai, mấy đứa đến của nhà thẩm chờ, thúc thúc mấy đứa sẽ đánh xe bò chở chúng ta đi. Lát nữa các cháu đến nhà thẩm lấy túi lương thực về ăn tạm trước nhé.”

“Sao chúng cháu có thể không biết xấu hổ thế được, lần trước nhà thẩm cho chúng cháu mượn một cân gạo, chúng cháu còn chưa trả lại nữa.”

“Xấu hổ cái gì, cháu xem A La và Tiểu Lục đói đến vậy rồi, đừng khách khí.”

“Dạ được, cảm ơn Trần thẩm.” Từ Vi cảm kích đáp.

Com chiều, Từ Vi dùng bột ngô Trần thẩm cho và rau đại được hôm nay nấu thành bánh bột ngô và canh rau đại. Đây cũng chính là bữa ăn đầy đủ nhất của mấy đứa trẻ trong khoảng thời gian này.

Sáng hôm sau, Từ La tỉnh dậy từ sớm, thấy đại tỷ, nhị tỷ đã rời giường thì mau chóng mặc quần áo ra cửa. Nhìn nhị tỷ bận rộn trong bếp, Từ La nói với Từ Vi: “Đại tỷ, muội cũng muốn lên trấn trên, có được không ạ?”

“A La, nghe lời ở nhà đi, hôm nay ta và đại ca phải mua rất nhiều thứ, không để vất đến muội được, bọn ta về rồi sẽ mua đường cho A La ăn được không?”

“Đại tỷ cho muội theo đi? Muội sẽ nghe lời, không chạy lung tung mà.”

“Đại tỷ, chúng ta dẫn A La theo cũng được, tiện thể cho muội ấy đi khám đại phu luôn. Ta sợ lần trước A La rơi xuống nước còn chưa khô hẳn.” Từ Thụ vừa ôm củi vào phòng, nghe hai tỷ muội nói chuyện liền nói.

“Được rồi, nhưng A La phải nghe lời, không được đi lung tung..”

“Vâng, muối sẽ nghe lòi, không chạy loạn.” Từ La vui vẻ nói.

Sau đó, Từ Vi giúp A La rửa mặt, thay quần áo, rồi kết cho nàng hai bím tóc. Ăn sáng xong, Từ Vi dẫn Từ Đào và Từ Hiến trông chừng Tiểu Lục xong liền đưa A La và Từ Thụ ra ngoài.

Đến cửa nhà Trần thâm, thấy thâm cũng vừa lúc bước ra, ba đứa trẻ nhanh nhẩu chào hỏi. Trần thâm nhìn thấy A La ăn mặc chỉnh tề, lanh lợi đáng yêu bèn ôm lấy nàng, nói: “Ái chà, hôm nay trông A La đáng yêu quá, cháu cũng lớn trớn trên, có phải là thềm ăn đường không?”

Từ La nghe xong, trán nổi đầy vạch đen, sao người lớn ai cũng chỉ có một ấn tượng với trẻ con là "thích ăn đường vậy nhì? Bận cô nương 20 tuổi đầu rồi còn thềm ăn kẹo sao? Nhưng mà Từ La vẫn ngọt ngào nói với Trần thâm: “A La không cần ăn đường. A La muốn ca ca tỷ tỷ tiết kiệm tiền mua những thứ khác.”

“Ồi! A La ngoan quá!” Dáng vẻ ngọt ngào đáng yêu của Từ La trong nháy mắt đã thu phục được vị đại thẩm này.

Tiếp đó, đoàn người ngồi lên xe bò nhà Trần thâm, Trần thúc ngồi đằng trước đánh xe.

Sáng sớm, con đường nhỏ làng quê bình yên tĩnh lặng. Ngồi trên xe bò, Từ La nhìn dãy núi xanh trùng trùng điệp điệp, sương đọng trên cỏ cây hoa dại ven đường long lanh lấp lánh dưới nắng mai. Từ La cũng phải choáng ngợp hút hồn trước khung cảnh đó, bất chợt nàng nhớ một câu hát thế này: “Đi trên con đường nhỏ thôn quê, chiều về trâu gà là tri kỷ..”

Không tới nửa canh giờ đã đến trấn Cổ Thủy. Từ La vô cùng tò mò về lần họp chợ đầu tiên ở cổ đại này. Nàng rất hy vọng có thể tìm được cách làm giàu và thay đổi gia đình. Mang theo tâm trạng phấn khích đó, Từ La theo mọi người đi vào trấn.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thu hoạch lớn ở trấn trên

Vừa bước vào, Từ La đã cảm nhận được sự phồn hoa của thị trấn này. Người đến người đi, kẻ bán hàng rong kiếm sống, người mua hàng chọn lựa sản phẩm, khung cảnh vô cùng sầm uất.

“Trấn trên náo nhiệt quá!” Từ La cảm thán.

“Đúng vậy! Nước Đại Tề chúng ta hình thành được hơn tám mươi năm, càng ngày càng ổn định. Hoàng đế hiện tại đã tại vị được khoảng hai mươi năm, triều chính liêm minh, vì vậy cuộc sống của mọi người cũng càng ngày càng tốt.” Từ Thụ nghe Từ La nói xong thì tiếp lời.

Từ La biết đại ca Từ Thụ đã từng được học trong trường tư thực của thôn suốt hai năm, sau này cha mất mới phải nghỉ học ở nhà, thế nhưng huynh ấy không hề bỏ bê sách vở, cứ có thời gian lại đi mượn sách đọc thêm. Từ La biết đại ca thích đọc sách, chỉ vì sinh ra trong nhà nông, gia đình gặp chuyện nên mới phải bỏ học mà thôi. Bây giờ nghe đại ca nói, nàng vẫn thấy đại ca rất thông tuệ, có thể hiểu được tình hình kinh tế chính trị thời đại này.

Qua lời của cậu, Từ La biết đây là nước Đại Tề, một triều đại không có thật trong lịch sử. Vương triều này mới được hình thành không lâu, đang ở thời kỳ khá phát triển, hoàng thượng anh minh. Vậy cũng được, xuyên việt đến thời bình vẫn tốt hơn thời loạn, xã hội ổn định mới có lợi với kế hoạch làm giàu của Từ La.

Bây giờ, nhóm Từ La đang đứng ở nơi tập trung bán hàng rong, chỗ này không có nhiều cửa hàng, nhưng có rất nhiều quán nhỏ, cũng có rất nhiều người ăn mặc kiểu nông dân giống họ bày quầy, bán nông phẩm.

Lúc này, Trần thâm nói: “Ta và thúc thúc các cháu muốn bán trứng gà và rau xanh ở đây, mấy đứa cứ đi mua đồ đi. Hai canh giờ nữa lại tập họp ở đây, chúng ta sẽ cùng đi mua lương thực nhé?”

“Dạ được, bọn cháu đưa A La đến đại phu trước, mua vài thứ rồi lại về đây. Bọn cháu đi trước nhé.” Từ Vi nói. “Ừ, cẩn thận đường xá.”

Tạm biệt hai người Trần thâm xong, Từ Vi và Từ Thụ liền đưa Từ La đến đại phu. Tuy Từ La cảm thấy không cần, nhưng hai người kia lại rất kiên quyết, sợ tiểu muội lần trước rơi xuống sông còn chưa khỏi hẳn. Thôi vậy, để đại phu kiểm tra cũng khiến hai người yên tâm hơn.

Đến tiệm thuốc, đại phu bắt mạch cho Từ La xong thì nói: “Con bé không bị bệnh nặng đâu, nhưng hình như trước đó đã từng nhiễm lạnh nên cần phải điều trị tận gốc. Hơn nữa, sức khỏe con bé lại khá yếu, phải cố gắng bồi bổ.”

“Vậy xin hỏi đại phu, tiểu muội nên bồi bổ gì ạ?”

“Cũng không cần đặc biệt lắm đâu, ví dụ như cho con bé ăn nhiều trứng gà, thịt gà hoặc cái gì đó bổ một chút, trẻ con đang trong thời kỳ phát triển mà. Cũng có thể ăn thêm chút táo đỏ, cầu kỷ và một số dược liệu có tính ấm nữa.”

“Vậy xin hỏi đại phu có thể kê một đơn thuốc cụ thể không?” Từ Thụ hỏi.

“Cái đó thì không cần, có lẽ các cháu cũng không phải con nhà giàu có, như vậy đi, ta sẽ bảo được đồng gói cho các cháu nửa cân táo đỏ và cầu kỷ để nấu canh cho tiểu nha đầu này.” Đại phu nói.

Từ Thụ vội vã cảm tạ đại phu, sau đó mua táo đỏ và cầu kỷ, hết hai mươi văn tiền.

“Chúng ta đi mua mỡ heo để ép dầu, rồi mua cho A La chút thịt được không, đại tỷ?” Từ Thụ nói.

“Được.”

Tiếp đó, ba tỷ đệ đến trước quán thịt.

Từ Thụ chỉ vào một miếng mỡ heo, hỏi: “Ông chủ, miếng mỡ này bán thế nào?” “Tiểu ca tinh mắt đấy, miếng mỡ này mới được lóc ra từ con lợn thịt hôm nay, rất hợp để ép dầu, mười lăm văn một cân, tiểu ca muốn bao nhiêu?” Chủ quầy là một đại thúc rất cường tráng, trông vừa khỏe mạnh vừa ngay thẳng.

“Ông chủ, có thể bớt một chút không?” Từ La hỏi.

“Nhóc con cũng biết mặc cả hả? Lần đầu tiên ta gặp một đứa bé lanh lợi to gan thế này đấy, vậy thì để cho mấy đứa

mười bốn văn một cân, không thể thấp hơn đâu.” Hình như đây là lần đầu tiên ông chủ thấy một bữa bé mới vài tuổi mặc cả, cảm thấy rất thú vị nên bớt cho họ một đồng.

“Ông chủ lấy cho cháu một cân.” Từ Vi nói.

“Được, một cân.” Ông chủ nhanh chóng cắt miếng mỡ ra.

“Ông chủ, lấy thêm một cân thịt ba chỉ nữa, bao nhiêu tiền vậy ạ?” Từ Thụ hỏi.

“Được, thịt ba chỉ mười ba văn.” Ông chủ chỉ vào miếng thịt lợn nói.

“Vậy thịt nạc với xương sườn, xương cục này, bao nhiêu một cân hả ông chủ?” Từ La hỏi thêm.

“Bé con muốn ăn thịt nạc với xương kia sao? Thịt nạc rất bã, xương thì chỉ có xương không thôi, không có thịt! Mấy cái này sao ngon bằng thịt ba chỉ được, bảo ca ca cháu mua thêm một cân thịt chẳng phải tốt hơn ư?” Ông chủ nói.

“Vậy mấy thứ này bao nhiêu tiền một cân?” Từ La nghe thế thì vui vẻ, thì ra người thời này thích ăn thịt mỡ, vì có thể ép dầu nên mỡ heo còn đắt hơn cả thịt ba chỉ. Quá tốt, vừa hay Từ La lại thích ăn thịt nạc, hơn nữa còn biết rất nhiều cách chế biến.

Chuyện đáng mừng nhất là người dân ở thời này vẫn chưa nhận thức được chỗ tốt của xương heo, ở thời hiện đại, Từ La sống ở phương Nam, mọi người vẫn thường tranh nhau mua xương heo về để nấu canh. Hơn nữa, mấy huynh muội các nàng bây giờ đang thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, canh xương đúng lúc có thể bồi bổ thân thể. Không những thế, chiều cao hiện tại của họ không được tốt, rất cần canxi trong xương như thế này. Nàng hy vọng mọi người đều có thể cao lớn khỏe mạnh.

“Thịt nạc năm văn, còn chỗ xương này, chỉ cần đưa ba văn thì cho mấy đĩa hết.” Ông chủ nói.

“Được, bọn ta muốn hai cân thịt nạc, xương thì lấy hết.” Từ La đáp.

“Tiểu muội, ca ca mua cho muội thêm một cân thịt ba chỉ nhé, không mua thịt nạc với xương kia nữa?” Từ Thụ cuồng nói.

“Không, muội chỉ muốn ăn thịt nạc thôi, đại ca, huynh nghe muội đi.” Từ La vội ra vẻ dễ thương, nếu đại ca không mua thịt nạc với xương thì đúng là thiệt thòi lớn.

“Chuyện đó... thôi được rồi.” Từ Thụ nghĩ chỗ này cũng bằng giá với một cân thịt ba chỉ, nếu tiểu muội muốn thì cứ cho muội ấy mua vậy.

Đưa hai mươi bảy văn tiền xong, rời khỏi quán thịt, Từ La nói: “Có phải đại ca đại tỷ trách Từ La tiêu tiền bậy bạ không?”

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của Từ La, vốn Từ Vi không biết tức giận là gì lại càng không thể nổi nóng được. Nàng cười nói: “Tiểu quý này, từ lúc rơi xuống nước càng ngày càng đề ý mấy chuyện này. Nhắc tới tiền, nếu không có phúc tinh là muội, sao chúng ta có thể lấy lại số tiền này, trách muội làm sao được. Nhưng A La này, tiền bạc không thể tiêu lung tung được, biết không?”

Từ La nhìn xung quanh, thấy cách rất xa mới có người đi lại thì nhỏ giọng nói: “Vâng, muội không tiêu lung tung, nhưng mọi người còn nhớ lần trước muội mơ thấy một ông lão không? Ông ấy nói cho muội biết cách làm thịt nạc và xương heo, ăn rất ngon, về nhà muội sẽ làm cho mọi người ăn nhé.”

Từ Vi, Từ Thụ nghe vậy cũng thấy phản kích theo, nhưng Từ Thụ phản ứng lại rất nhanh, cậu nói: “Nhất định không được kể chuyện này cho ai biết chưa? Nếu không đại ca sẽ đánh muội đấy.”

Từ La trầm trợn mắt trong lòng, đại ca, huynh có chắc là huynh nữ đánh tiểu muội này sao? Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng, Từ La vẫn đồng ý.

Đi qua một cửa hàng thuê thùa, Từ Vi nói với nói với Từ Thụ: “Đại đệ, chúng ta nhận đồ về thuê nhé? Tỷ và Từ Đào đều có thể làm được, giờ chúng ta có tiền thế chấp rồi, tỷ muốn thuê thùa kiếm thêm chút tiền.”

“Được, nếu đại tỷ muốn thì cứ nhận một ít, nhưng đừng khiến mình mệt quá.”

Đến hàng thuê, bà chủ là một người khá lão luyện khoảng chừng ba mươi tuổi, bà rất có ấn tượng với Từ Vi. Trước đây, Từ Vi và mẹ có nhận thuê thùa của tiệm bà. Bà rất hài lòng với kỹ xảo thuê thùa của hai mẹ con. Giao 50 văn tiền thế chấp rồi nhận ít đồ thuê, bà chủ hỏi Từ Vi: “Lần này mẹ mấy đứa không tới sao?”

Sắc mặt Từ Vi thoáng ừ ừ, nàng đáp: “Năm tháng trước gia mẫu đã qua đời rồi ạ, nhưng cháu vẫn có thể hoàn thành công việc được.” Từ Vi sợ bà chủ sẽ lo ngại mình không làm được rồi không giao việc nữa, nàng vội vàng bảo đảm.

Bà chủ nghe vậy cũng cảm thấy có lỗi: “Xin lỗi, ta không biết chuyện. Ôi! Đứa bé ngoan, thuê thùa cho tốt nhé. Yên tâm, nhất định ta sẽ trả giá cao.”

Cảm ơn bà chủ xong, nhóm Từ La đi tìm Trần thắm. Tới sạp hàng, Từ La thấy quán của Trần thắm vẫn còn rất nhiều rau và trứng gà, trong khi bây giờ cũng đã hơn mười giờ. Trần thắm hỏi: “Mua xong rồi sao? Nhanh vậy? Ta vẫn còn rất nhiều đồ chưa bán hết.”

“Bọn cháu mua xong hết rồi, thăm thăm buôn bán thế nào?” Từ Vi quan tâm.

“Cũng bình thường, không bán hết thì chúng ta mang về nhà ăn, dù sao thằng bé ở nhà cũng ăn được, chỉ là không có tiền tiêu thôi.” Trần thắm nói.

“Cháu bán giúp thăm nhé?”

“Được, A La, nếu cháu có thể bán hết, ta sẽ mời cháu ăn đường được không nào?” Trần thắm cho là Từ La nói đùa nên mới đùa theo.

“Mua rau đi, rau tươi đây, trứng gà to đây.” Từ La hét to. Không biết có phải người nhỏ đi, là gan cũng lớn hơn không, Từ La hét lớn mà chẳng hề ngại ngùng. Đây là điều trước kia Từ La không bao giờ làm được.

Quả nhiên, một phụ nữ trung niên nghe tiếng hét mới đi qua xem thử: “Bé con, rau và trứng gà này bán thế nào?”

Từ La thấy vị thắm thắm này ăn mặc rất đẹp, nàng biết là có hy vọng rồi.

“Muội à, rau xanh này hai văn một cân, trứng gà thì một văn một quả. Muội lấy nhiều không?” Trần thắm nhanh nhẩu đáp.

“Vậy thì hai cân rau, mười quả trứng gà đi. Đại tỷ đúng là có phúc, con nhỏ như vậy đã biết giúp mẹ rồi.” Vị thắm thắm nọ khen ngợi.

“Đây là con hàng xóm nhà chúng ta, thông minh lắm đó.” Trần thắm vừa cười nói, vừa cận rau, lấy trứng gà.

Bán chuyện này xong, trứng gà và rau cũng không còn bao nhiêu, mà thời gian thì không còn sớm nữa, thế là Trần thâm quyết định dọn quán. Trên đường đến hàng lương thực, đi qua một tiệm tạp hóa, Trần thâm nói: “A La, cháu muốn ăn đường gi, đường phèn hay đường trắng?”

Từ Vi vội đáp: “Không cần đâu lắm, con bé là trẻ con thì biết cái gì đâu, lắm giữ tiền lại mua bút mực cho Thiết Đan đi.”

Từ La cũng nói luôn: “Thắm, A La không thích đường, ăn đường sẽ bị đau răng, trước kia thắm giúp nhà chúng cháu nhiều như vậy, A La giúp thắm một lần là điều nên làm. Ca ca cháu có nói, làm người phải biết biết báo đáp ân tình. Sau này nếu chúng cháu có khả năng nhất định phải báo đáp tất cả những người đã giúp đỡ bọn cháu.”

Trần thâm và Trần thúc nghe vậy cũng cảm động không thôi. Trẻ con nhà nghèo đã sớm phải quản lý nhà cửa, mấy huynh muội nhà này còn bé đã hiểu chuyện đến thế, về sau nhất định sẽ rất có tiền đồ. Quan trọng hơn cả là bọn chúng biết cảm ơn người khác.

“Được, thắm không mua cho A La nữa, sau này A La có chuyện gì thì cứ tìm thắm nhé.”

Bọn họ tiếp tục đi đến cửa hàng lương thực. Chường quầy thấy có khách đến nên nhanh nhẩu đón chào: “Khách quan muốn mua gì?”

“Chường quầy, lương thực bán thế nào?” Trần thúc hỏi.

“Bột cao lương và bột gạo lức là hai văn tiền một cân, bột gạo thô và bột ngô là ba văn tiền một cân, bột gạo trắng và gạo thô là bảy văn tiền một cân, còn gạo ngon thì mười văn một cân, khách quan muốn loại nào?”

“Thụ ca nhi muốn mua thế nào?” Trần thúc hỏi Từ Thụ. Từ Thụ nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Lấy năm mươi cân bột cao lương, hai mươi cân bột ngô và bốn cân gạo ngon đi.”

“Được, của khách quan hết hai trăm văn tiền.” Lương thực được đóng gói rất nhanh, chường quầy ở bên cạnh vừa tính toán vừa nói.

Trả tiền xong, ra khỏi hàng lương thực, mấy người đi qua một hàng bán gà con. Từ La thấy vậy liền nói với nói với Từ Vi: “Đại tỷ, chúng ta mua mấy con gà về nuôi có được không, như vậy mọi người cũng sẽ được ăn trứng gà.”

Từ Vi nghĩ một lúc, thấy cũng đúng, nói: “Được, nhưng A La phải giúp cho gà ăn nhé.”

“Vâng, muội và Tiểu Lục sẽ cho gà ăn.” Từ La thoải mái nói.

Tiếp đó, mấy người lại bắt thêm mười con gà con, mỗi con bốn văn tiền. Trần thâm chọn giúp, nói là có chín con gà mái, một con gà trống. Từ La cũng không biết thắm ấy phân biệt thế nào.

Trên đường về, Từ La tính xem đã dùng hết bao nhiêu tiền: Ở tiệm thuốc tiêu hết hai mươi văn, mua thịt hai mươi bảy văn, thế chấp ở hàng thuê hết năm mươi văn, mua lương thực hai trăm văn, mua gà bốn mươi văn. Hết tổng cộng ba trăm ba mươi bảy văn, trong khi các nàng chỉ có hai lượng bạc.

Quan sát đến trưa, Từ La biết một lượng bạc tương đương với một nghìn văn tiền, mà một văn tiền ở đây có giá trị gần bằng một đồng tệ ở hiện đại. Từ La nghĩ, nhất định nàng phải nghĩ ra những cách kiếm tiền khác, nếu không thì chỗ tiền này sẽ tiêu hết rất nhanh. Chỉ dựa vào việc thuê thừa của đại tỷ và nuôi mười con gà chắc chắn không kiếm được bao nhiêu, huống hồ Từ La còn muốn để Từ Thụ và Từ Hiên đi học ở trường tư thực nữa.

Từ La nghĩ, việc nàng cần làm đúng là giống gánh nặng đường xa lắm.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mùi thịt đã l u

Lúc về nhà đã gần một giờ chiều, Từ Đào và Từ Hiên cũng nấu cơm trưa xong. Thấy mấy người Từ La về, ba đứa trẻ ở nhà vui vẻ ra đón. Thấy ba người mua nhiều đồ như vậy thì hoan hô không ngớt. Từ La thấy

mọi người không bị hoàn cảnh sống thế này làm mất niềm tin, vẫn lạc quan yêu đời như vậy thì vánh mắt lại bỗng dưng ửng đỏ.

Thế này thật tốt.

Ăn bánh ngô mà Từ Đào và Từ Hiên chuẩn bị cho bữa trưa xong, Từ Thụ đi trả Trần thâm năm mươi văn tiền mượn lúc trước, cùng với một cân gạo và mười cân bột ngô. Sau đó cậu cùng Từ Hiên đi hái rau dại và kiếm củi. Từ Vi và Từ Đào ở nhà thuê thừa. Từ La và Tiểu Lục thì chơi với đám gà con.

Từ La nhìn Tiểu Lục lấy rau dại cho gà con ăn dưới bóng cây loang lổ, Từ Vi thêu khăn tay, Từ Đào thêu kim tuyến. Ánh nắng xuyên qua nóc nhà chiếu xuống sân, cảnh tượng yên bình thanh thản. Từ La bắt gặp giấc chìm đắm trong cuộc sống bình an, chỉ mong năm tháng yên ổn, cả đời không lo không lắng.

Chạng vạng, hai người Từ Thụ mới về. Từ Vi và Từ Đào mau chóng đi làm cơm.

Từ Đào nấu cao lương. Từ Vi thì ép dầu, đảo mỡ heo trong nồi một lúc, mùi hương đã bay khắp cả vườn. Mùi thịt lâu lắm rồi mới được người thấy khiến mọi người ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Ép dầu xong, Từ La nhìn thấy có một nửa là dầu, một nửa là tóp mỡ. Từ Vi quay sang hỏi Từ La: “A La, thịt nạc có thể xào lên ăn, vậy còn xương thì sao?”

“Xương này để nấu canh.” Từ La bắt đầu nói cách chế biến thịt nạc và canh xương heo cho Từ Vi nghe.

Cơm chiều hôm nay là bữa cơm ngon nhất, no nhất mà Từ La được ăn kể từ khi tới thế giới này. Trên bàn bày một bát thịt kho tàu, một bát thịt nạc rang, một bát canh xương heo lớn, cộng thêm một bát canh rau dại. Mọi người được ăn cao lương, ăn rau, ăn xong còn được uống một bát canh to, vô cùng hạnh phúc. Từ Hiên vừa ăn vừa xúc động: “Canh xương này ngon quá, tiểu muội, muội giỏi lắm.”

“Canh xương này không những ngon mà còn khiến chúng ta cao lớn hơn nữa.” Từ La nói. “Thật sao? Vậy ta phải uống nhiều một chút mới được. Tiểu muội, Tiểu Lục, hai đứa cũng uống nhiều vào.” Từ Hiên đáp.

“Oa! Canh xương thật sự là rất ngon, lại còn tiết kiệm nữa chứ.” Từ Đào cảm thán.

“Đương nhiên rồi, chỉ cần những người khác không biết tác dụng của xương heo thì chúng ta vẫn sẽ được uống như thế này. Ngài mai chúng ta làm bánh chéo nhé, lấy thịt nạc và tóp mỡ còn thừa hôm nay, cộng thêm rau cải làm nhân bánh.” Từ La nói. Trước đó nàng có thấy trong đám rau dại mọi người hái về có cả rau cải, nghĩ đến bánh chéo nhân rau cải thì con thêm ăn lại nổi lên, thế là nàng đề nghị.

“Được, mai chúng ta sẽ làm bánh chéo.” Từ Vi nghe Từ La nói vậy cũng đồng ý ngay lập tức. Thấy các em mình được ăn uống ngon lành, nàng hạnh phúc không biết nói gì hơn. Dù có vất vả thế nào đi chăng nữa, chỉ cần mọi người được ăn uống no đủ, nàng cũng sẵn sàng chấp nhận.

Ăn cơm tối xong mới gần bảy giờ, Từ Thụ và Từ Hiến mang một căn thịt chưa nấu và rau thịt còn lại hôm nay treo bên giếng nước giữ tươi.

Mọi người rửa mặt xong, thấy vẫn còn sớm, sáu huynh muội liền kéo nhau đến phòng Từ La nói chuyện phiếm. Từ Thụ và Từ Hiến trò chuyện xem mai sẽ đi đâu hái rau dại, Từ Vi ngồi thêu thùa, ba đứa nhỏ nhất thì đùa giỡn với nhau. Từ La cảm thấy kể từ khi đến thế giới này, thân thể bị ngâm nước, tuổi tác cũng theo đó nhỏ đi. Bây giờ, nàng có thể thoải mái chơi đùa cùng mọi người rồi.

Đùa giỡn một lúc, Từ Đào bắt đầu giúp Từ Vi thêu thùa. Từ La ngồi xuống cạnh đại ca nói: “Đại ca, huynh có thể dạy muội đọc sách không?”

Từ Thụ nghe vậy thì hỏi: “A La muốn đọc sách sao?”

“Vâng, muội nghe nói trong sách có rất nhiều điều bổ ích, chờ muội học xong, muội có thể dùng những điều muội học được kiếm thật nhiều tiền.” Từ La nói.

“Tiểu nha đầu, sau muội lại biết những thứ học được trong sách có thể kiếm rất nhiều tiền?” Từ Đào cười nói.

“Sao lại không? Tỷ không thấy những kẻ có tiền đều là người đọc sách sao? Làm gì có nhà giàu nào lại không biết chữ chứ, tỷ xem, không phải Đại Phong thúc trong thôn biết tính sổ sách nên tìm được việc ở trấn trên ư? Thế nên bây giờ những thứ trong sách là hữu dụng nhất. Nhị tỷ, ngay cả chuyện này mà tỷ cũng không biết sao?” Nói xong, nàng còn cố ý kích thích nhị tỷ.

“Sao ta lại không biết, ta chỉ đang đồ muội thôi.” Từ Đào đương nhiên không chịu nhận thua.

Nghe hai muội muội đối đáp, Từ Thụ ngẫm lại, nói: “Đương nhiên là đại ca có thể dạy A La. Trước kia Từ Hiến cũng theo ta học mà. Chỉ là kiến thức của đại ca có hạn, chỉ sợ sẽ không phải là một thầy giáo tốt.”

“Có gì đâu, đại ca, huynh cứ dạy bọn muội những thứ huynh biết trước. Những thứ không hiểu, chờ chúng ta có tiền sẽ để huynh và nhị ca đi học, học rồi lại về dạy cho bọn muội.” Từ La nói.

Lời này giống như một tảng đá quăng vào mặt hồ phẳng lặng, khiến tiết cả mọi người đều suy tư.

“Được, ngày mai ta sẽ dạy mọi người viết chữ.” Từ Thụ suy nghĩ một lát rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tiền đồ Bắt đầu hiện rõ

Hôm sau, vừa ăn sáng xong, Từ La đã đích lấy đại ca và nhị ca, đòi theo hai người đi hái rau cải về làm nhân bánh chèo. Từ Thụ không thuyết phục được nàng nên cũng đành đồng ý. Ba người ra ngoài, đi về ngọn núi phía sau nhà, để đại tỷ và nhị tỷ ở nhà với Tiểu Lục.

Thời tiết hôm nay phải nói là rất tốt, ngoài trời, gió thu hây hây thổi, lướt nhẹ qua gò má, mang theo mùi bùn đất và hương hoa cỏ nhẹ nhàng. Mặt trời chậm rãi vươn mình trong gió, cỏ xanh rau dại, đại thụ, dây leo đều dần được bao bọc bởi ánh nắng chan hòa, cảnh đẹp như không còn trên trần thế, ít nhất trong lòng Từ La cho là vậy.

Chỉ có điều, mảnh ruộng phía sau núi không có nhiều rau cải lắm, có lẽ ba huynh muội sẽ không hái được nhiều như dự tính, xem ra chỉ có thể dùng loại rau khác làm nhân bánh chèo thôi, mà điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui vẻ của họ. Từ La cảm thấy, trong thời tiết thế này, cả nhà quây quần trên sườn núi cùng thả diều là hợp nhất, và lại, hình như nàng có thấy trong nhà kho có treo một con diều nhị ca làm trước đây, khao khát trong lòng Từ La lại càng bắt đầu trỗi dậy.

Nghịch ngợm mấy cây rau cải trong tay, Từ La nhìn sang đại ca vẫn đang chăm chú nhổ rau, cuối cùng nàng vẫn quay sang đưa ra ý kiến của mình. Kết quả vô cùng rõ ràng, Từ Thụ cuống muội muội nghĩ đến chuyện thời gian gần đây mọi người đều phải lo lắng mưu sinh, lâu rồi không chơi đùa với nhau nên đồng ý buổi chiều sẽ đưa mọi người tới đây thả diều.

Ăn cơm trưa xong, mấy người Từ La lên sườn núi sau nhà, ngay cả Từ Vi cũng đi theo. Tiểu Lục nhỏ tuổi nhất cầm chặt con diều trong tay, đại ca Từ Thụ và nhị ca Từ Hiến chỉnh sửa dây diều. Chỉ chốc lát, sườn núi tràn ngập tiếng cười nói của mấy đứa trẻ. Mọi người chơi mệt thì lại cùng nhau đến cạnh dòng suối nghỉ ngơi.

Từ La phát hiện suối nước có mấy quả hồng nên tiện tay nhặt lấy. Nàng biết nước ở đây rất sạch, vừa rồi nhị ca còn uống nữa, cho nên nàng rửa sạch quả hồng rồi cho lên miệng cắn. Vừa rồi mọi người không chú ý đến Từ La, bây giờ thấy nàng ăn trái chất như vậy, Từ Thụ vội vàng đi tới nói: “A La ngoan, đói rồi sao? Quả chất này không được ăn nhiều, nếu không lát nữa trong miệng sẽ rất chất, không ăn được cơm chiều đâu, không phải A La nói tối nay muốn ăn bánh cho ư? Lát nữa không ăn được thì đừng khóc nhè nhé!”

Hử? Hồng không được ăn nhiều sao? Không thể nào! Nhưng chắc chắn đại ca sẽ không lừa nàng, hình như lúc nãy đại ca gọi quả hồng là quả chất thì phải, chẳng lẽ người thời này vẫn chưa biết đến quả hồng? Nghĩ cũng phải, quả hồng phải được ngâm trong nước vài ngày hoặc phơi khô mới ăn được, nếu không thì đúng là rất chất. Người ở thời đại này chắc chắn hái quả trên cây xuống rồi ăn luôn, thấy chất thì họ không ăn nữa. Nghĩ vậy, hai mắt Từ La sáng lên, hỏi: “Đại ca, mọi người đều không ăn loại quả này sao?”

“Cũng không phải, chỉ vì loại quả này thật sự quá chất nên mọi người ăn ít, không phải vào năm mất mùa thì chẳng ai muốn ăn loại quả này đâu.” Từ Thụ đáp.

“Nhưng tại sao muội ăn lại thấy ngọt, chẳng chất chút nào vậy? Đại ca thử một miếng không?” Từ La nói.

“Không chất: Để ta thử xem.” Từ Thụ nói xong liền cầm quả hồng cắn một miếng, thấy vị giòn thơm, không hề có chút vị chất nào thì vô cùng ngạc nhiên, kêu to: “Mọi người qua ăn thử quả này đi.”

Mọi người ăn xong cũng vô cùng kinh ngạc, Từ Hiến nói: “Sao tiểu muội lại nhặt được quả chất ngọt thế này?” Từ Vi cũng hùa theo, đây là lần đầu tiên nàng được ăn quả chất ngọt như vậy.

“Tiểu muội, muội nhặt ở đâu thế?” Từ Hiên hỏi.

“Ở dưới nước, huynh xem, vẫn còn này.” Từ La nói.

Từ Thu nhặt mấy quả hồng khác trong nước lên, cắn thêm một miếng, thấy đúng là ngọt, liền nói: “Mấy quả này đều ngọt, có phải quả chất ngâm trong nước sẽ ngọt ra không?”

“Ngày trước chúng ta lấy quả này cũng rửa rồi mới ăn, nhưng vẫn chất, nếu ngâm nước xong sẽ ngọt, vậy phải ngâm bao lâu?” Từ Đào nói.

“Chúng ta thử rồi chẳng phải sẽ biết sao. Đại ca, đại tỷ, chúng ta hái một ít về đi. Nếu có thể biết được cách làm loại quả này trở nên ngọt, chẳng phải chúng ta lại có thêm đồ ăn ư.” Từ Hiên đề nghị.

“Đúng vậy. Chúng ta hái một ít mang về đi, muội thích ăn.” Từ La nói.

“Được, chúng ta đi hái. Mấy quả này chắc là rơi từ trên núi xuống suối, chúng ta ra sau núi hái thôi.” Từ Thụ nói.

Tiếp đó, mọi người liền chạy ra sau núi hái hồng.

Từ La cùng mọi người đi ra phía sau núi, phát hiện diện tích sau núi rất lớn, địa hình cũng khá bằng phẳng, có vài bụi cây thưa thớt. Điều đáng mừng nhất là, ở đây có rất nhiều hồng, cây hồng khắp núi tựa như ánh bạc lấp lánh vẩy tay với nắng. Nàng quyết định phải dùng mấy quả hồng này kiểm thật nhiều tiền mới được.

Từ Thụ và Từ Hiên thoăn thoắt trèo lên cây, hai người ở trên hái, Từ Vi, Từ Đào, Từ La và Tiểu Lục ở dưới nhặt. Khoảng một khắc sau, bọn họ đã hái đầy một cái sọt. Mấy đứa trẻ cũng sợ không xử lý được mấy quả hồng này, cho nên chỉ lấy đầy một sọt rồi dừng. Từ Thụ nói: “Đến giờ nấu cơm rồi, hôm nay cứ hái thế này thôi đã, chờ đến khi chúng ta biết cách xử lý mấy quả hồng này thì sẽ hái nhiều hơn một chút.”

Mọi người cũng không có ý kiến, bắt đầu kéo nhau về nhà. Từ Thụ và Từ Hiên đi sau bể hồng, mấy người Từ La và Tiểu Lục đi phía trước, chừng hai mươi phút sau đã về tới nhà. Từ Vi lấy cái lu trước kia mẹ hay dùng để nuôi dưa ra rửa, chuẩn bị ngâm hồng. Cái lu lâu không dùng đến, cho nên rất sạch sẽ. Mọi người ngâm hồng vào lu rồi để chúng vào nhà kho.

Cơm chiều, mọi người làm bánh chèo. Từ La không ngờ Từ Thụ lại có tay nghề nhào bột tốt như vậy, dù sao trong huynh ấy có vẻ rất mạnh mẽ. Từ Hiên nhận việc cán vỏ bánh chèo, Từ Vi và Từ Đào thì làm vụn thăn, nhân bánh chèo thì được hoàn thành dưới sự chỉ huy của Từ La. Tuy không đủ rau cải làm bánh chèo, nhưng mọi người lấy cải thảo mà Trần thâm vừa mang qua làm nhân bánh cũng không tồi. Băm nhuyễn thịt và tóp mỡ rồi trộn với cải thảo băm nhỏ, cộng thêm mỡ heo và một chút muối, nhìn nhân bánh toàn thịt thế này, Từ La chắc chắn bánh chèo hôm nay sẽ rất ngon.

Cuối cùng bánh chèo cũng được vớt ra khỏi nồi! Từng chiếc bánh chèo mập mạp khiến Từ La chảy nước miếng. Tiểu Lục thì như muốn dán mắt vào bánh chèo trong nồi, trông tham ăn đến mức khiến Từ La phì cười. Nàng nói: “Tiểu Lục, để có nhìn thì nó cũng không nguoi ngay được đâu, cẩn thận nó thẹn thùng, trốn đi mất luôn đấy.”

“Tam tỷ hư, bánh chèo còn lâu mới đi mất, tam tỷ gạt đệ.” Tiểu Lục lên án Từ La.

“Được rồi, A La đừng trêu Tiểu Lục nữa, cẩn thận tí nữa nó khóc nhè đấy.” Từ Đào cũng cười nói, lời này nghe qua thì là nói Từ La, nhưng thật ra lại đang trêu chọc Tiểu Lục.

“Nhị tỷ cũng hư, Tiểu Lục còn lâu mới khóc nhè. Tiểu Lục còn phải lớn thật nhanh để bảo vệ ca ca tỷ tỷ nữa.” Tiểu Lục nói.

Từ La nhìn thấy bộ dạng đáng yêu này của Tiểu Lục, nhìn không được mỉm cười. Tuy Tiểu Lục còn nhỏ, nhưng cực kỳ lanh lợi, nếu không phải dính với lời của nàng, thì câu này của thằng bé thực sự khá đáng tin cậy.

“Được, Tiểu Lục là một tiểu nam tử hán, lớn lên bảo vệ ca ca tỷ tỷ, có được không?” Từ La nói.

“Đương nhiên, Tiểu Lục phải lớn thật nhanh, bảo vệ mọi người.” Tiểu Lục nói. Rất nhiều năm về sau, Từ La mới cảm nhận hết được sức nặng trong câu nói này của Tiểu Lục.

Từ Vi nhìn đệ đệ muội muội trở lại đáng vẻ lúc trước, không khỏi mỉm cười, nói với Từ Hiên vừa bước vào cửa: “Nhị đệ, đệ lấy một ít bánh cháo mang sang nhà Trần thâm đi.”

“Được, đại tỷ.” Từ Hiên đồng ý.

Tiếp đó, Từ Vi lấy một bát bánh chèo để Từ Hiên mang sang nhà Trần thâm. Một lúc lâu sau, Từ Hiên mới bưng một bát bánh bột ngô về, nói: “Không phải để nhanh trí bảo phải về ăn bánh chèo, sợ mấy đứa Tiểu Lục ăn hết thì Trần thâm đã kéo đệ lại ăn cơm rồi. Đây là bánh bột ngô Trần thâm cho chúng ta.”

Nhận lấy bánh, Từ Vi nói: “Trần thâm khách sáo quá.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cả nhà hành động, cần cù thay đổi cuộc sống

Cuối cùng bánh chèo cũng được bày lên bàn! Mọi người đều ăn vội vài cái cho đỡ thèm, sau đó mới từ từ | thưởng thức.

Từ La nghĩ bây giờ nên trồng ít cải thảo, dù sau thì mảnh đất sau vườn cũng phải tận dụng triệt để mới được, như vậy mùa đông đến cũng không phải sầu lo chuyện không có rau ăn nữa. Nàng nói: “Đại tỷ, chúng ta trồng một ít cải thảo đi, cải này ngon quá, trồng ngay ở sau nhà ý.”

Từ Vi ngẫm nghĩ một lúc, thấy cũng phải thì nói: “Được, ngày mai ta sẽ sang xin Trần thâm ít hạt giống cải thảo và củ cải trồng sau vườn, A La thông minh quá.”

“Vậy mai ta và Từ Hiên sẽ xới đất.” Từ Thụ cũng nói.

“Muội cảm thấy cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt hơn đó.” Từ Đào vui vẻ nói.

“Đúng vậy! Tiểu muội đúng là phúc tinh của chúng ta.” Từ Hiên cũng cười nói.

“Nhị ca lại trêu muội, huynh còn nhớ mấy chữ đại ca dạy chúng ta trưa nay không? Còn không mau ăn nhanh rồi đi ôn tập đi.” Từ La nói. Trưa nay ăn cơm xong, Từ Thụ đã dạy mọi người viết tên của mình trên đất bùn.

“Chuyện đó sao làm khó được ta. Ta cực kỳ thông minh đấy nhé!” Từ Hiên nói.

“A...! Vậy chúng ta sẽ thi xem ai học giỏi nhất, nhị ca, huynh có dám không?”

“Có gì không dám, ta mà sợ một đứa nhóc như muối chắc.” Từ Hiên nói xong thì thấy hối hận ngay. À La vô cùng thông minh, đại ca mới chỉ dạy con bé một lần, nó đã đọc được tên mình rồi, còn nhanh hơn cả mình nữa. Đương nhiên không phải là cậu không học được, chỉ là cậu hơi hiểu động, không chịu ngồi yên thôi. Cùng lắm thì sau này chăm chỉ một chút, cậu không tin không bằng được tiểu muội.

Nếu Từ La biết Từ Hiên nghĩ như vậy, nhất định sẽ nói: Xem kia, không phải đã rơi vào lòng bàn tay của ta hay sao. Từ La biết nhị ca là một cậu bé vô cùng thông minh, chỉ là hơi nghịch ngợm, cho nên nàng phải khích tướng vài câu mới được.

Từ Thụ nghe mọi người đều thích học như thế thì vô cùng vui vẻ, nói: “Hôm nay ăn cơm sớm, giờ mới giờ Dậu, lát cơm nước xong, ta sẽ dạy mọi người viết chữ tiếp.”

Hôm sau, cả nhà đều dậy sớm. Ăn sáng xong, mọi người đều ra sau vườn chuẩn bị trồng rau. Trước tiên, mấy người nhỏ hết đám rau thừa thớt ở đây lên trước, buổi trưa làm một nồi canh rau thập cẩm, đủ gì chỗ rau này cũng đủ ăn một bữa no nê. Tiếp theo, Từ Vi và Từ Hiên rẫy cỏ, Từ Thụ xới đất, còn Từ La và Tiểu Lục thì đi sau nhặt cỏ dại.

Từ La thấy trong đất có rất nhiều sâu và giun, nhớ đến đám gà con lông xù ở nhà, nàng bèn nói với Từ Vi: “Tỷ tỷ, chúng ta mang mấy con gà con ở nhà ra đây ăn sâu được không?”

Từ Vi thấy dưới đất đúng là có rất nhiều giun dế, nói: “Được, muội và Tiểu Lục mang gà con tới đây đi, muội đúng là tiểu quân gia mã.”

“Vâng.” Từ La vui vẻ đáp, sau đó gọi Tiểu Lục mang đám gà con đang thả dưới gốc hải đường đến đây. Mười con gà con được Từ La và Tiểu Lục nuôi rất tốt. Hai đứa trẻ rất thích đám vật nuôi này, còn thường xuyên cho chúng nó ăn, thấy chúng vừa tới đã lao vào đám đất tranh giành con mồi thì vô cùng vui vẻ.

Mãi đến giữa trưa, mọi người mới xới được hơn nửa mảnh đất. Lúc này, Từ Vi nói: “A Đào, A La và Tiểu Lục về trước đi, mặt trời lên cao lắm rồi. A Đào về nấu cơm, thì nấu cháo ngô nhé.” Mặc dù đã đến cuối thu, nhưng mặt trời giữa trưa vẫn khá gay gắt, nhất là đối với những người lao động chân tay thể năng.

“Vâng, A La, Tiểu Lục, chúng ta về thôi.” Từ Đào gọi.

Từ La và Tiểu Lục lúc này mới theo nhị tỷ đi về. Về đến nhà, Từ Đào dặn Từ La và Tiểu Lục rửa rau, còn mình thì đi nhóm lửa. Đến tận khi ba người nấu cơm xong, mấy người Từ Vi mới tạm dừng lại.

Lúc ăn cơm, Từ Thụ nói: “Mảnh đất sau vườn cũng sắp làm xong rồi, nhị đệ, cơm nước xong, để sang hỏi Trần thăm xem có hạt giống rau gì không?”

Từ Hiên vừa ăn, vừa nói: “Được, để lát đệ đi hỏi.”

Từ Hiên đến trước nhà Trần thăm, nhìn thấy Đào Hoa tỷ đang ngồi trước cửa thêu thùa thì hỏi: “Đào Hoa tỷ, đang thêu thùa sao? Trần thúc, Trần thăm có nhà không?”

“Hiện ca nhi đấy hả, trừ Thiết Đan đến trường thì Thiết Trụ và cha mẹ ta đều ở trong nhà.” Đào Hoa đáp, sau đó hỏi: “Sao hôm nay ta không thấy Từ Vi và Từ Đào vậy?”

“Hai người đó đều ở nhà, hôm nay bọn ta ra sau vườn xới đất trồng rau, cho nên bây giờ mới đến hỏi nhà tỷ xem có hạt giống gì không, bọn ta không hiểu mấy chuyện này lắm.” Từ Hiên đáp.

“Chuyện này có khó gì đâu, hình như nhà ta vẫn còn mấy cây cải thảo non đấy, để hỏi mẹ ta đi.” Đào Hoa nói, nàng rất giống mẹ ở tính cách nhanh nhẹn, tốt bụng.

Từ Hiên vào nhà cùng Đào Hoa, Trần thăm và Trần thúc đang ăn cơm. Đứa con trai út Thiết Trụ của hai người thì đang ngồi chơi con quay. Nhìn thấy Từ Hiên, anh bạn nhỏ Thiết Trụ vô cùng mừng rỡ: “Hiện đại ca, hôm nay chúng ta cùng Xuyên Từ ra đầu thôn chơi con quay được không?”

“Chiều nay ta còn phải ở nhà giúp mọi người trồng rau, không đi được đâu, đệ cứ đi đi.” Từ Hiên nói.

“Thằng khi này, mới mấy ngày không đánh, mày lại muốn leo lên nóc nhà người ta lật ngói à, bảo mày đến trường với đại ca thì không chịu, cả ngày chỉ biết chơi bời. Mày xem Hiện ca nhi bằng tuổi mày đi, cô hiểu chuyện bằng người ta chưa?” Trần thăm nghe thấy thằng con trai nhỏ nhà mình muốn đến đầu thôn chơi thì tức giận mắng, sau đó nói với Từ Hiên: “Hiện ca nhi đúng là khác với thằng quý này.”

“Thật ra Thiết Trụ cũng rất chịu khó, lần trước cậu ấy còn lấy rau dại giúp chúng cháu mà.” Từ Hiên cười đáp.

“Đúng vậy, mẹ chẳng nhìn ra điểm tốt của con gì cả, lát nữa ta sang giúp Hiện đại ca trồng rau nhé.” Thiết Trụ giờ phút này đã ném luôn chuyện đi chơi con quay ra sau đầu, rõ ràng, cậu ta chẳng phải là đối thủ của Từ Hiên. Từ

Hiên mới nói một câu đã kéo cậu ta sang chuyện khác rồi, lại còn chủ động muốn đến giúp đỡ nữa. Lúc này, chúng ta đã có thể nhìn thấy manh mối Thiết Trụ bị Từ Hiên sai đâu đánh đó. Nếu Từ La nhìn thấy bộ dạng này của Thiết Trụ, nhất định sẽ nói “Đấy đúng là kiểu bị bán còn giúp người ta đếm tiền trong truyền thuyết mà.”

“Hiện ca nhi, có chuyện gì sao?” Lúc này, Trần thúc mới hỏi.

“Nhà cháu muốn trồng ít rau ở sau vườn, nên đến hỏi xem Trần thăm có hạt giống gì không?”

“Bây giờ sắp đến mùa củ cải và cải thảo, cải thảo non nhà thăm vẫn còn một ít, đủ để trồng khoảng hai luống. Vườn sau nhà cháu có năm luống đất, thì ba luống còn lại các cháu có thể trồng củ cải hoặc một số loại rau khác, nhà thăm cũng có hạt giống củ cải đấy, lấy một ít về mà trồng.” Trần thăm nói.

“Vâng, cháu cảm ơn thăm thăm.” Từ Hiên khách khí nói.

“Cảm ơn cái gì chứ, thăm cũng chẳng ăn hết được, nào, đi với thăm ra sân sau lấy cây non về trồng.” Trần thăm nói xong liền đứng dậy ra sau vườn.

Nói ra thì cũng là duyên phận, Trần thăm có một đứa con gái, hai đứa con trai, ngoài con gái Đào Hoa năm nay mười bốn tuổi, con trai lớn Thiết Đan và con trai nhỏ Thiết Trụ đều lần lượt bằng tuổi Từ Thụ và Từ Hiên. Ngoài chuyện bọn họ là hàng xóm của nhà Từ La, thì đây cũng là nguyên nhân rất lớn khiến hai nhà thân thiết. Thử nghĩ xem, hai nữ nhân mang thai, lại còn là hàng xóm có thể không thân nhau được sao? Hơn nữa, tính cách thiện lương của mẹ Từ La cũng rất hợp với tính tình hào sảng của Trần thăm.

Ra khỏi nhà Trần thăm, trên tay Từ Hiên, ngoài mấy cây cải thảo non thì còn có thêm hạt giống củ cải, cộng thêm một cái đuôi Thiết Trụ nữa. Lúc này, Thiết Trụ đang thao thao bất tuyệt kể chuyện mấy hôm trước về nhà bà ngoại, giờ đang nói: “Nói đến nhà Nhị bá của huynh, tiếc là lúc đó ta không có ở đấy, nếu không ta nhất định sẽ nhét bùn vào mồm lão ta, cho lão thối mồm luôn.” Lúc đó, cậu theo Trần thăm sang bà ngoại chơi mấy ngày, đến hôm nay mới được Trần thúc đón về, giờ nhìn thấy Từ Thụ mới được nói.

“Thôi bỏ đi! Ngay cả ta, đại ca ta còn không cho ra tay, sao đến lượt ngươi, ngươi bị Trần thăm đánh chưa đủ sao?” Từ Hiên nói.

“Hừ, chẳng lẽ cứ để họ bắt nạt như thế ư? Ta không nuốt được cục tức này đâu, A La còn bị họ đẩy xuống sông đấy.” Thiết Trụ vẫn cực kỳ tức giận.

“Món nợ này, ta sẽ nhớ kỹ, yên tâm.” Từ Hiên nói. “Đúng, có lời này của huynh là được rồi.” Thiết Trạ vỗ vai Từ Hiên.

Về đến nhà, Thiết Trạ nhìn thấy Từ La và Tiểu Lục đang cho gà ăn, liền lớn tiếng nói: “A La khỏe không, còn nhớ Triết Trạ ca ca không?”

Từ La nhìn tên ngốc này, nói: “Đầu óc muội cũng đâu có hỏng mất, đương nhiên là nhớ Thiết Trạ ca đẹp trai nhất rồi.”

“A La ngoan, sao miệng dạo này ngọt thế: Lần sau Thiết Trạ ca sẽ mua đường cho muội ăn.” Thiết Trạ vui vẻ nói. Lại là đường, Từ La cũng chịu luôn rồi.

Từ Hiên thấy tiểu muội nhà mình chỉ dùng một hai câu đã khiến Thiết Trạ phồng mũi lên, không khỏi nghĩ: Tiểu muội đúng là không phải đèn cạn dầu, đừng tưởng cậu không nhìn thấy con bé trợn mắt nhé. Nhưng hình như cậu cũng quên mất một điều, chính cậu cũng không phải đèn cạn dầu gì đâu.

Buổi chiều, vì có Thiết Trạ hỗ trợ, mọi người xới nốt mảnh đất rất nhanh. Làm xong, mọi người cùng nhau trồng cải thảo và củ cải, rồi tưới nước cho chúng. Từ La nhìn hai luống cải thảo và ba luống củ cải thẳng tắp, cảm giác tự hào trào dâng trong lòng mỗi người sau khi hoàn thành công việc.

Từ La thấy mấy con gà đang bơi sâu và giun trong bãi đất trống ở vườn rau, đột nhiên nghĩ đến việc có thể nuôi giun cho gà ăn, nếu làm tốt, thì đây chính là phương pháp làm giàu đầu tiên của nhà mình. Thế là, nàng nói với đại ca đang tưới nước: “Đại ca, chúng ta nuôi giun cho gà ăn được không? Như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều lượng thực.”

“Nuôi giun cho gà sao? Nuôi thế nào?” Từ Thụ trong chốc lát vẫn chưa hiểu.

“Mấy con giun này không phải ở trong đất ư? Chúng ta có thể nuôi trong bùn.” Từ La giả bộ khờ khạo, sau khi quan sát con giun một lúc, nói: “Chỗ mấy con giun sống hình như khá ẩm ướt, bên trong còn có cả vụn lá cây nữa. Như vậy, có phải chúng ta cũng có thể dùng đất ẩm và lá cây vụn để nuôi chúng không?”

“Chuyện này đại ca cũng không rõ lắm, nhưng nếu có thể nuôi giun cho gà ăn thì đúng là một cách tiết kiệm lương thực rất tốt.” Từ Thụ nghĩ ngợi rồi nói.

“Cách tiểu muội nghĩ ra không tồi đâu, sao để lại không nghĩ ra nhỉ? Hay chúng ta cứ thử một chút xem?” Từ Hiên nói.

“Đại ca, mọi người để muội nuôi thử đi, xem có thành công không, nếu không thành thì chúng ta cũng đâu có tổn thất gì, phải không?” Từ La nói.

“Đúng vậy, chúng ta thử đi đại ca.” Từ Hiên nói.

Nhìn bộ dạng nóng lòng muốn thử của đệ đệ muội muội, Từ Thụ cũng không khỏi mềm lòng, nói: “Vậy cũng được, Từ Hiên, chúng ta bắt mấy con giun trước đã.”

“Được.” Từ Hiên đáp, sau đó gọi to: “Thiết Trạ mau tới đây, chúng ta bắt giun đi.”

Lúc này, Thiết Trạ đang ở sân trước rửa rau cùng Từ Vi, Từ Đào, thấy Từ Hiên gọi mình thì vội vàng ra sau vườn, thấy Từ Thụ, Từ Hiên, còn cả Từ La đang đào cái gì đó, Tiểu Lục thì cầm một cái cái thùng nhỏ đi theo phía sau, cậu vội hỏi: “Sao thế, mọi người đang tìm cái gì vậy?”

“Bắt giun! Mau giúp đi!” Từ Hiên nói xong thì cầm một con giun giơ ra trước mặt Thiết Trạ.

“me!” Thiết Trạ nhìn thấy con giun mềm nhũn thì suýt nữa nôn ọe, nói: “Bắt mấy con kinh thể này làm gì vậy?”

“Ta nói này, sao lá gan của ngươi bé tí vậy, cả con giun này cũng sợ.” Từ Hiên khinh bỉ quát.

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến lá gan cả, thứ này ghê như thế, mọi người bắt nó là gì?”

“Thiết Trạ ca ca, chúng ta định nuôi giun cho gà ăn. Huynh xem, mấy con gà đang ăn rất vui vẻ kia.” Từ La chỉ vào đám gà đang bới giun, nói.

Thiết Trạ cực kỳ kinh ngạc: “Sao mọi người lại nghĩ ra?”

“Thằng nhóc kia, mau tới giúp.” Từ Hiên thúc giục.

Chuyện này, chuyện này...” Thiết Trạ bắt đầu khó xử.

Không thể ngờ được, Thiết Trạ suốt ngày nghịch ngợm gây sự lại sợ mấy con giun này. Từ La không đành lòng nói: “Thiết Trạ ca ca, huynh có thể dùng que bắt nó giống muội này, rồi các ca ca sẽ nhặt sau.”

Đến lúc Từ Vi gọi ăn cơm, mọi người đã bắt được không ít giun rồi. Từ La bảo đại ca đến chỗ hàng rào râm mát cách xa nhà đào một cái hố, đổ nước vào để đất được ẩm, sau đó thả lá cây đã mục nát vào, rồi thả giun vào trong.

Mọi người đến tiền viện, Từ Vi nói với Thiết Trạ: “Thiết Trạ cũng ở lại dùng cơm đi. Ta nấu cả phần của đệ rồi.”

“Sao ta có thể không biết xấu hổ thế được, mẹ sẽ mắng ta đấy.” Thiết Trạ vò đầu nói.

“Ăn thì ăn đi, ngại sợ thâm thâm từ lúc nào thế?” Từ Hiên không chút khách khí nói.

“Được rồi, mọi người ăn cơm đi. Thiết Trạ mau tới đây, đệ đã bận rộn giúp bọn ta cả buổi rồi. Kệ Từ Hiên.” Từ Vi nói.

“Vậy ta cung kính không bằng tuân lệnh.” Thiết Trạ tỏ vẻ nhõm nhõm nói một câu.

Từ Hiên thấy vậy thì trợn mắt, thằng nhóc này đúng là biết giả bộ, không biết là lúc này ai ở trên đường nhớ mãi không quên đĩa bánh chèo hôm qua cậu mang sang nữa. Tối qua, cậu mang bánh chẻo sang cho Trần thâm, nhưng Trần thâm không nở ăn mà để phần lại cho Thiết Trạ, tiểu tử này ăn xong cứ nhớ mãi không thôi.

Cơm chiều là Từ Vi dùng nước canh ninh xương hầm trước nấu cháo ngô, còn dùng tóp mỡ để làm bánh bột ngô nữa. Từ khi Từ Vi học được chút bí quyết ở chỗ Từ La, khả năng bếp núc của nàng đúng thật là đột nhiên tăng mạnh.

Trên bàn cơm, Thiết Trạ quên sạch chuyện mấy con giun, được ăn ngon, liền mở miệng nói sau này có chuyện gì cứ tìm hần. Chuyện này khiến Từ La không khỏi cảm thán nói: Đúng là đồ tham ăn.

Trong lúc vui vẻ ăn cơm chiều, bọn họ không hề biết rằng, một âm mưu đang được hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cực phẩm lại xuất hiện

“Mẹ, làm như vậy có phải không được tốt lắm không? Con gái Đồng Hoàng thị, Đồng Mai nói.

“Cái gì mà không tốt? Tròn năm mươi lượng bạc đấy! Có năm mươi lượng bạc này mới đủ lo chi phí đi thi của ca ca con và đồ cưới của con. Không phải con muốn gả cho người đọc sách, sau này làm thiếu phu nhân hay sao?” Đồng Hoàng thị nói với con gái mình.

Mười bốn tuổi, chỉ mấy tháng nữa là cập kê, Đồng Mai được coi là một trong rất ít các cô nương đến tuổi này còn chưa đính hôn. Ở thời đại này, các cô nương mới mười ba, mười bốn tuổi đã đính hôn rồi, chỉ cần qua lễ cập kê là sẽ thành thân, thậm chí có người còn đính hôn từ trong bụng mẹ nữa. Mặc dù Đồng Mai có từng bàn luận với mẹ về việc chung thân đại sự của mình, nhưng nghe Đồng Hoàng thị nói vậy vẫn không nhận được đồ mặt.

“Có khoản tiền này, chúng ta có thể làm mọi thứ, hơn nữa còn có thể xóa sổ mấy huynh muội đáng ghét nhà kia nữa. Hai người không được hồng việc, biết chưa? Đến lúc đó, chúng ta thống nhất lời nói với nhau, không được để người ta phát hiện, hiểu không?” Đồng Hoàng thị dặn dò trượng phu và con gái mình.

“Yên tâm, bọn ta nhất định sẽ không gây chuyện đâu, ta mong nàng thành công còn không kịp nữa kia.” Đồng Nhị Lang nói.

Đồng Mai nghĩ đến việc chung thân của mình cũng đồng ý việc không gây phiền phức. Đồng Vũ thì càng không phải nói, dù sao thì cha mẹ cũng xử lý hết, cần bản không cần hẳn phải quan tâm. Việc hẳn phải làm chỉ là đến ngày thi đi học, sau đó ngao du ở trường thôi.

Sáng sớm, Từ La vừa ngủ dậy đã nghĩ đến đám cái thảo và củ cái hôm qua, muốn đi xem chúng như thế nào. Kịp trước, nàng không trông trọt nhiều, nhưng có đọc qua mấy cuốn sách về nông nghiệp, có chút kiến thức về mặt này, cũng đã từng trồng ít hoa cỏ. Nàng thích nhất là cảm giác quan sát những thứ mình trồng lớn lên từng chút một.

Vì thế, nàng nhanh chóng mặc quần áo rồi ra ngoài, thấy Từ Vi và Từ Đào đang làm điểm tâm, thì hỏi: “Ca ca đâu rồi ạ?”

“A La dậy sớm thế! Tiểu Lục vẫn chưa dậy mà. Đại đệ và nhị đệ đi tưới nước cho rau rồi.” Từ Vi đáp.

“Muội đi giúp họ tưới nước.” Từ La vừa nói vừa đi ra sau vườn.

Ra đến nơi, Từ La thấy thấy đại ca và nhị ca đang tưới nước cho rau bên đi tới chào: “Chào đại ca, nhị ca, muội tới giúp đây.” Nói xong, nàng lấy gáo bắt đầu tưới nước.

Từ Thụ nói: “A La dậy sớm quá, đừng tự tưới nước lên người mình nha.”

“Tiểu muội ngoan, cho nhị ca hôn một cái nhé?” Từ Hiên cố ý đùa Từ La, nói xong thì cười.

“Nhị ca, huynh hư quá.” Từ La nói, nhị ca càng ngày càng buồn nôn rồi.

“Được rồi, đừng trêu A La nữa.” Từ Thụ nói.

“Hừm, đại ca thiên vị tiểu muội quá. Ôi! Khô thân ta chẳng có ai yêu cả!” Từ Hiên cố ý nói, xong rồi còn bày ra ánh mắt thương cảm.

“Đệ làm việc đi, đừng lải nhải nữa.” Từ Thụ nói với Từ Hiên, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Từ La thấy bộ dạng này của nhị ca, không nhận được bật cười, nói: “Nhị ca, muội yêu huynh mà.”

Từ Hiên nhìn tiểu muội hoạt bát, đáng yêu của mình, nói: “Tiểu muội, ta cũng rất yêu muội.” Nói xong còn quay sang ôm chặt Từ La.

Công việc bắt đầu trong tiếng nói cười của mấy huynh muội. Tưới hết thùng nước, Từ Thụ và Từ Hiên ra bờ sông lấy thêm. Năm đó cha làm hàng rào có để một cánh cửa thông sang sông, bây giờ hai người chỉ cần mở cánh cửa này ra là có thể đến thẳng bờ sông lấy nước.

Đột nhiên, Từ La nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Lục, còn cả tiếng mắng của Từ Đào. Nghi có chuyện chẳng lành, nàng vội chạy vào nhà.

Tới sân trước, Từ La thấy Nhị bá đang giữ lấy Từ Đào và Từ Lục, Tiểu Lục khóc to, còn Từ Vi thì bị Đồng Hoàng thị kéo ra cửa, quần áo cũng bị bà ta kéo xộc xệch hết cả. Từ Vi vừa lôi kéo với Đồng Hoàng thị, vừa vội nói: “Nhị bá nương, người chờ Từ Thụ về đã rồi bàn lại được không?”

Từ La nhìn thấy thì vô cùng giận dữ: “Mấy người đang làm gì vậy?”

Đồng Hoàng thị và Đồng Nhị Lang nghe thấy thì luống cuống, nhưng lúc nhìn thấy người đến là Từ La lại yên lòng.

“Bọn ta có lòng tốt tìm cho đại tỷ các người một nơi chốn tốt, các người đừng có không biết tốt xấu.” Đồng Nhị Lang nói.

“Xin hỏi Nhị bá, hai người tìm cho đại tỷ bọn ta loại nơi chốn thế nào? Nhị bá nương vội vã kéo người đi như vậy thì cũng nên nói rõ cho bọn ta, tránh việc lúc trưởng thôn tới, bọn ta lại không biết trả lời. Nhớ bọn ta nói sai, thì nhà Nhị bá lại khó xử, dù sao lần trước mọi người cũng có chút hiểu lầm với nhà Nhị bá mà. Nhị bá nương, người nói đúng không?” Từ La ép hỏi, sau đó nhảy mất với Từ Đào để nàng đi tìm đại ca, nhị ca.

Cũng may, nàng mới chạy đến vườn sau thì đã thấy hai người về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ch n tương thế nào?

“Mừ! Đám nghèo kiết hủ lậu các nguoi, không ruộng không đất, có muốn cũng chẳng nuôi nổi

nhiều người như vậy. Ta đã giúp các nguoi tìm một tài chủ lớn ở huyện bên, gia tài bạc triệu. Bấy

giờ, hẳn đang muốn tìm nha hoàn thân cận cho con gái, gia giá năm lượng bạc, lại chỉ cần ký khế ước làm năm năm thôi. Số bạc này đủ để các người dùng một hai năm. Bọn ta kiếm được cho các nguoi món lợi lớn như vậy, các nguoi không cảm tạ chúng ta thì thôi, lại còn không biết điều!” Đồng Nhị Lang hùng hồn nói. Nếu không phải Từ La đã sống hai kiếp, thì thật sự bị lão ta lừa rồi.

“Bọn ta không thiếu chút bạc này, còn chuyện bọn ta có cái ăn hay không, cũng không cần nhà Nhị bá các người quan tâm.” Từ La nói.

“Đúng, A La nói rất đúng, bọn ta có đói chết cũng không cần mấy người quan tâm, mau rút đi cho ta.” Từ Hiên ở sau vườn nghe Từ Đào nói sơ qua, lúc này đang lửa giận bùng bùng. Bọn họ lại dám có ý đồ với đại tỷ.

“Nhị bá, nếu không có chuyện gì, Từ Thụ cũng không giữ hai người lại nữa.” Từ Thụ nói.

“Các nguoi đúng là không biết tốt xấu, các nguoi nuôi được nhiều người vậy sao? Cần thận không đói chết cả lũ đấy.” Đồng Nhị Lang thấy họ không có chút cảm kích, khác xa với dự đoán của hai người thì không khỏi luống cuống. Lão nghĩ thầm, bọn này nghe thấy mình tìm được nơi tốt cho đại tỷ chúng nó, không những tiết kiệm được đồ ăn, lại còn có thêm năm lượng bạc. Đáng nhẽ chúng phải cảm tạ lão mới phải chứ? Nhưng có lẽ cả đời này lão ta cũng sẽ chẳng hiểu được tình cảm sâu đậm giữa huynh muội Từ La đâu.

“Phu quân, bọn nó chỉ là trẻ con thôi, sao có thể biết mấy chuyện này, vẫn phải để trưởng bối như chúng ta quyết định thôi. Đến lúc trưởng thôn hỏi chuyện, chúng ta cứ nói như vậy, chắc chắn ông ấy sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của chúng ta.” Đồng Hoàng thị nhắc nhở trưởng phu mình.

Lúc này bà ta bị Từ La lừa rồi, bây giờ nghĩ lại, chỉ cần không bị mọi người vạch trần ngay tại đây, sau này nói thế nào không phải do bà ta quyết định hay sao. Cho dù có người nghi ngờ cũng chẳng có chứng cứ, bà ta không tin sẽ có người đi mấy trăm dặm chỉ để chứng thực chuyện này.

Từ La nghe Đồng Hoàng thị nói thế cũng biết là họ muốn cướp người. Nếu lúc trước nàng chỉ nghi ngờ động cơ của họ không đơn giản thì bây giờ có thể chắc chắn rằng họ muốn không một ai biết được. Từ La biết, chỉ với sức lực của mấy đứa trẻ nhà này thì khó có thể ngăn cản mấy người nhà Đồng Hoàng thị.

Vì thế, Từ La lợi dụng lúc họ không để ý đến chỗ mình và Từ Hiên, bèn lén lút nói với cậu: “Nhị ca, huynh mau đi tìm trưởng thôn đi, khả năng rất cao là họ muốn cướp đại tỷ đi đấy!”

Từ Hiên nghe xong thì lập tức chạy ra ngoài.

Đồng Nhị Lang nghe Đồng Hoàng thị nói như vậy cũng biết phải tốc chiến tốc thắng, dù sao thì mấy huynh muội này cũng chẳng phải đối thủ của lão. Lão hung hăng nói: “Vi tỷ nhi, chẳng lẽ nguoi muốn để để muội muội mình đói chết hết sao? Mau theo chúng ta, nếu không nhờ người ta không đợi, chuyện tốt như vậy cũng chẳng có phần của nguoi đâu.”

“Không có mới tốt. Sao Nhị bá đột nhiên lại quan tâm đến chúng ta vậy? Không phải Nhị bá lấy được cái gì tốt ở chỗ người ta, sợ không làm xong việc đấy chứ?” Từ La hỏi.

“Sao nguoi lại nói thế: Tiểu nha đầu, ở đây không đến lượt người nói chuyện.” Đồng Nhị Lang bị Từ La nói trúng tim đen, không khỏi có phần sợ hãi.

“Nếu không phải như vậy thì Nhị bá cũng không nên phản ứng mạnh đến thế mới phải. Ta cũng chỉ nói vậy thôi

mà.” Từ La nói. Nàng biết, lúc này nàng nhất định phải tranh thủ thời gian cho nhị ca. Nếu Từ Thụ, Từ Vi và Từ Đào nghe vậy mà còn không có chút nghi ngờ nào, thì đúng thật là quá khờ. Mà sự thật là ba người cũng chẳng phải đồ ngốc, họ còn rất thông minh đấy.

Từ Thụ mở miệng đuổi khách: “Nhị bá, hai người mau về đi.”

“Các nguoi đúng là không hiểu chuyện, sau này nhất định sẽ biết Nhị bá của các nguoi khổ tâm thế nào. Phu quân, chúng ta thôi Vi tỷ nhi lại, kéo ra ngoài đưa cho người ta.” Đồng Hoàng thị thấy đám Từ Thụ ngoan cố không nghe, thì không khỏi tức giận. Bà ta sợ đêm dài lắm mộng, liền nhặt sợi dây cỏ ở góc sân lên, nói với Đồng Nhị Lang.

Đồng Nhị Lang nghe vậy liền muốn đi lên bắt Từ Vi Từ Thụ và Từ Đào thấy vậy, liền vội chạy lên giúp đại tỷ. Nhất thời, đám người loạn hết cả lên. Trong lúc giằng co, hai người Từ Thụ sợ làm Từ Vi bị thương, cho nên không động chân tay. Nhưng Đồng Nhị Lang là người lớn, lại ra tay độc ác, nên rất nhanh, hai đứa trẻ đã rơi vào thế yếu. Một mình Đồng Nhị Lang đối phó với hai người Từ Thụ, Đồng Hoàng thị thì thôi Từ Vi lại, sắp bước ra khỏi cửa.

Từ La biết, một khi họ mang đại tỷ đi, hậu quả nhất định sẽ vô cùng nghiêm trọng. Nhưng nhà họ nằm ở nơi hẻo lánh, cho dù bây giờ các nàng có kêu cứu, chỉ sợ cũng không kịp.

Cuống lên, Từ La bèn cầm một cây gậy gỗ đứng chặn trước cửa, nói: “Nếu các người dám mang đại tỷ ta đi, ta sẽ liều mạng với các người. Nếu ồ ào đến mức chết người thì các người cũng chẳng tốt gì đâu.”

Từ Đào, Từ Thụ cũng nhanh chóng chạy đến cạnh Từ La, ra vẻ chỉ cần họ dám bước thêm một bước thì sẽ cùng liều mạng.

Đồng Nhị Lang và Đồng Hoàng thị thấy vậy thì hơi do dự. Họ cũng sợ chuyện này quá ồn ào, đến lúc đó nhất định sẽ gặp phiền phức.

Trong lúc mấy người giằng co, Từ Hiên đã dẫn trưởng thôn và mấy người trong thôn chạy tới. Trưởng thôn thấy hai người Đồng Nhị Lang đang giằng co với mấy huynh muội Từ Thụ, liền mở miệng: “Đồng Nhị Lang, hai người các nguoi lại muốn gây chuyện gì đấy?”

Từ La nhìn thấy Từ Hiên dẫn người đến thì đã yên tâm hơn phần nửa, nhưng nàng sợ Đồng Nhị Lang sẽ nguy hiểm cho hành động của mình, dù sao thì lý do lão ta đưa ra cũng rất chính đáng. Nàng sợ mọi người sẽ bị lão ta qua mặt, sợ mọi người sẽ ủng hộ Đồng Nhị Lang, đưa đại tỷ đi làm nha hoàn. Cho nên, nàng nhất định phải vạch trần chiêu trò của lão, như vậy mới cứu được đại tỷ.

“Ồi, trưởng thôn, ngài đến rồi sao.” Tuy ở trong lòng, Đồng Nhị Lang rất bất mãn với việc trưởng thôn xen vào chuyện người khác, nhưng bây giờ lão ta vẫn đang sống dưới sự quản lý của trưởng thôn nên không thể đắc tội ông ấy được. Thế nên, lão ta đành cười làm lành nói.

“Hừ! Chuyện gì đấy? Người nhìn chuyện bây giờ giống cái gì? Rốt cuộc là làm sao? Còn không mau cời trói cho Vi tỷ nhi!” Trưởng thôn quát lớn.

Lúc này, Từ La và Từ Đào chạy vội đến cời trói cho Từ Vi. Đồng Hoàng thị sợ Đồng Nhị Lang nói bậy, liền tranh nói trước: “Trưởng thôn, là như thế này, ngài xem mấy đứa cháu của bọn ta không cha không mẹ, lại không tiền không thế, chỉ có mỗi mảnh ruộng cằn cỗi, chút đất ấy sao có thể nuôi sống đám trẻ này được. Cứ nghĩ đến chuyện này, phu quân ta lại ngủ không yên. Chuyện ngày trước cũng chỉ là hiểu lầm thôi. Thế nên phu quân ta mới nhờ bạn cùng trưởng ngày trước tìm cho Vi tỷ nhi một công việc để kiếm sống. Bây giờ ở huyện bên có một tài chủ lớn, gia tài bạc triệu, bây giờ đang muốn tìm một nha hoàn thân cận cho con gái, gia giá năm lượng bạc, lại chỉ cần ký khế ước làm việc năm năm. Ngài xem, mỗi năm có thể kiếm thêm một lượng bạc, hàng tháng lại được 200 văn tiền tiêu vật, kiếm được nhiều hơn cả làm việc nặng nữa. Có chỗ bạc này, đám Thụ ca nhi cũng không phải lo ăn mặc rồi. Vậy mà bọn chúng lại không hiểu chuyện, mới có chút hiểu lầm với chúng ta đã cãi nhau.”

Lời Đồng Hoàng thị nói ra vô cùng hoàn mỹ, không chỉ nói rõ nguyên nhân tại sao họ đến đây, nếu được lý do còn hợp lý đến mức người khác không thể phản bác, lại còn ám chỉ mấy huynh muội Từ La vô lý không biết tốt xấu.

Tuy trường thôn không hoàn toàn tin những gì Đồng Hoàng thị nói, nhưng cũng không thể không thừa nhận bà ta nói năng vô cùng có lý, hoàn cảnh nhà Thụ ca nhi thật sự không được lạc quan cho lắm.

Từ La thấy vẻ mặt trường thôn hơi dao động thì cuống lên, nói: “Trường thôn gia gia, không phải như thế, Nhị bá vừa đến liền muốn trời đại tỷ lại, bọn cháu sợ lắm, À La sợ lắm” Lời của Từ La bác bỏ thành công lời ám chỉ huynh muội các nàng không biết điều của Đồng Hoàng thị lúc này, hơn nữa còn khiến mọi người ở đây bắt đầu nghi ngờ những lời ngụy hiện của bà ta.

“Trường thôn gia gia, không phải Từ Thụ không biết tốt xấu, mà là cách Nhị bá dẫn đại tỷ của bọn cháu đi khiến bọn cháu không thể tin tưởng. Trường thôn gia gia, bọn cháu nghe nói là bây giờ bán một người, mà còn là vẫn tự bán đứt cũng chỉ bốn, năm lượng bạc. Bây giờ, khế ước làm việc năm năm lại được tận năm lượng, bọn cháu thật sự không thể tin tưởng dễ dàng vậy được.” Từ Thụ nói những điều này ra, đúng là khiến mọi người phải xem xét lại lời của Đồng Hoàng thị trước đó.

Từ La vốn cũng muốn nói với mọi người chuyện này, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ nên không dám nói thẳng, bây giờ thấy thấy đại ca thông tuệ như vậy thì khá yên lòng.

“Đồng Nhị Lang, người nói xem nhà đó là người ở đâu, họ gì? Nói ra để mọi người góp ý xem, có nên tin hay không.” Trường thôn nói.

“Chuyện này... Chuyện này...” Đồng Nhị Lang cứng họng.

“Là thế này, trước đây lúc phu quân ta nói chuyện với bạn cùng trường có nhắc đến Thụ ca nhi, người đó rất đồng cảm với đám trẻ này. Hẳn nhớ là trước đó có một vị tài chủ có nhờ tìm nha hoàn cho con gái, nên bảo là sẽ giới thiệu cho. Mà đúng là ý trời, nhà kia cũng rất đồng cảm với chuyện của mấy đứa Thụ ca nhi. Họ động lòng trắc ẩn, cho nên mới có chuyện ký khế ước làm việc năm năm này.” Đồng Hoàng thị sợ Đồng Nhị Lang làm hỏng việc, vội vàng nói.

Tuy trường thôn không thích Đồng Hoàng thị cướp lời kiểu này, nhưng nghe bà ta nói có đầu có đuôi, cũng không khỏi tin tưởng hơn một chút, ông hỏi: “Nhà đó họ gì? Là người ở đâu?”

“Là nhà họ Lâm ở huyện bên cạnh a.” Đồng Hoàng thị đáp.

Trường thôn nghe xong, nói: “Nếu thật sự là vậy thì đúng là chuyện tốt, nhưng huyện kế bên cũng hơi xa, mấy đứa Thụ ca nhi muốn đi thăm Vị tỷ nhi cũng không được tiện lắm.” Thế là, ông hỏi Từ Thụ: “Thụ ca nhi thấy thế nào?”

“Trường thôn gia gia, Từ Thụ đã hứa với cha mẹ là sẽ chăm sóc các tỷ đệ thật tốt, vì vậy, chỉ cần Từ Thụ có một

miếng ăn thì nhất định sẽ không để đệ đệ muội muội chết đói. Từ Thụ ở đây cảm tạ mọi người đã suy xét giúp Từ Thụ, nhưng Từ Thụ sẽ không đồng ý để đại tỷ đi làm nô tỳ. Từ Thụ thà để mình khổ sở một chút còn hơn.” Từ Thụ đáp

Mọi người nghe thế, mặc dù rất cảm động nhưng không quá đồng ý với cách làm của cậu. Bây giờ, đừng nói là không cha không mẹ, cho dù có cha có mẹ, cũng phải bán con đi để lo cho gia đình. Từ Thụ chỉ là một thằng nhóc choai choai, sao có thể nuôi sống đám trẻ trong cái nhà này được?

“Thụ ca nhi, người cũng chỉ là một thằng nhóc mà thôi, lấy gì để nuôi sống đám trẻ kia? Chẳng lẽ người lại trông chờ người khác nuôi đệ đệ muội muội của mình hay sao? Thay vì đói chết, chẳng thà để Vị tỷ nhi đến nhà tài chủ kia làm việc.” Phan thẩm trong thôn chất vấn cậu. Ngày trước bà đã không hài lòng chuyện mọi người trong thôn góp tiền làm tang sự cho mẹ Từ Thụ rồi. Lúc đó bà ta cũng phải bỏ ra năm mươi văn tiền đấy. Bà ta sợ sau này đám Từ Thụ sẽ lại trông chờ mọi người trong thôn nuôi sống.

“Thụ ca nhi, chúng ta biết người muốn bảo vệ tỷ đệ mình, nhưng người cũng phải suy xét lại tình cảnh nhà mình mới được!” Hồ nhị thúc trong thôn cũng nói.

Thấy mọi người bắt đầu nghiêng về một phía, Từ La lại càng thêm sốt ruột.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cảm Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ch n tướng rõ ràng

Từ La biết Đồng Nhị Lang đến chắc chắn là đã có chuẩn bị, khả năng rất cao là có người tiếp ứng. Nếu

nàng có thể tìm được người đó, thì nhất định sẽ vạch trần được chiêu trò của hai người này, thế nên lập

tức chạy nhanh ra ngoài. Chạy qua Thẩm gia, thì người nhà Trần thẩm cũng đang định đi đến nhà nàng. Trần thẩm nhìn thấy Từ La liền hỏi: “À La, cháu sao vậy? Mọi người nói là nhà cháu xảy ra chuyện, phải không?”

“Thẩm, bây giờ cháu không thể nói rõ ràng được, nhưng mọi người mau đến nhà cháu, đừng để Nhị bá mang đại tỷ cháu đi.” Từ La nghĩ thầm, chuyện bây giờ càng loạn càng tốt, như vậy nàng mới có thêm thời gian đi tìm người hợp tác với Đồng Nhị Lang. Nghĩ vậy, nàng hỏi tiếp: “Thẩm ơi, hôm nay thẩm có thấy người lạ nào vào thôn không?”

“Không có.” Trần thẩm nghĩ ngợi rồi nói.

Nghe thế, Từ La không khỏi có hơi thất vọng.

Lúc này, Thiết Trụ nói: “Lúc ta và Xuyên Từ chơi ở đầu thôn hình như có nhìn thấy một chiếc xe ngựa. Nhưng ta nghe thấy nhà muội xảy ra chuyện nên cũng không nhìn kỹ.”

Bây giờ, xe ngựa không hề được coi là một phương tiện di chuyển thông dụng, nó gần giống như BMW ở hiện đại vậy, cho nên trong thôn rất ít khi xuất hiện xe ngựa. Từ La gần như có thể khẳng định xe ngựa kia chắc chắn là đến tiếp ứng cho hai người Đồng Nhị Lang. Nàng nói: “Trần thẩm, mọi người đến nhà cháu trước đã, Thiết Trụ ca ca đi tìm xe ngựa kia với muội.” Nói xong, nàng liền kéo Thiết Trụ chạy đi. Trần thẩm nghe hai người nói xong thì không hiểu gì, nhưng thấy Từ La và Thiết Trụ chạy đi cũng chỉ có thể đến nhà Từ Thụ xem chuyện thế nào đã.

Từ La và Thiết Trụ tới cửa thôn, quả thật là nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang đỗ ở đó, phu xe thì đang buồn chán ngồi trên xe. Thế là, nàng đi lên hỏi: “Người tìm Đồng Nhị Lang phải không?”

“Đồng Nhị Lang gì cơ?” Phu xe hỏi.

“Chính là Đồng Nhị Lang, đồng sinh lão gia ở thôn chúng ta đó. Không phải hẳn bảo sẽ mang một nha hoàn tới đây hay sao, bây giờ hẳn đòi gấp đôi tiền mới mang người tới. Hẳn cho chúng ta mấy viên mứt đường sai tới đây bảo người đi giao tiền.” Từ La lừa hắn. Thật ra nàng cũng không dám chắc chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể thử lừa hắn xem sao.

“Được lắm Đồng Nhị Lang, bắt lão nương đợi hân ở đây từ sáng sớm, vậy mà dám thay đổi, năm mươi lượng bạc rồi còn muốn thêm, đúng là mơ mộng hão huyền! Con bé kia, đưa ta đi tìm hân.” Trong xe đột nhiên truyền ra giọng của một phụ nhân.

Chỉ trong chốc lát, một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi bước ra khỏi xe.

Từ La thấy mình lừa được bà ta, trong lòng không khỏi buồn lòng, đồng thời còn thầm chửi nhà Đồng Nhị Lang quá vô sỉ. Năm mươi lượng bạc mua một nha hoàn làm việc năm năm, ai tin?

“Được, bà đi theo ta.” Từ La nói.

Thế là Từ La và Thiết Trụ đưa hai người này đi về nhà nàng. Trên đường, tuy Thiết Trụ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu vẫn nhớ lúc này ở trên đường, Từ La có bảo cậu không được nói gì, cho nên cậu cũng thông minh mà ngậm miệng lại.

Vừa đến cửa nhà, Từ La liền nói: “Đại nương, Đồng lão gia đang ở trong chờ bà đó.”

Phụ nhân này là một người khá nóng tính, vừa đến cửa đã kêu: “Được lắm Đồng Nhị Lang, dám đùa giỡn lão nương, cho người năm mươi lượng bạc vẫn chưa đủ sao? Còn muốn thêm tiền hả?”

Người trong sân nghe vậy liền giật mình, thấy hai người lạ hoặc đi đến cũng không rõ là có chuyện gì, còn mặt hai vợ chồng Đồng Nhị Lang thì trắng bệch như tờ giấy.

“Hoàng di, có gì từ từ nói.” Đồng Nhị Lang vội vã lên tiếng.

“Phi! Nói cái gì nữa, người muốn thêm bạc thì đừng trách ta tìm nhà khác, năm mươi lượng là quá đủ rồi.” Phụ nhân không chút khách khí nói.

Lúc này, người thông minh đã nhìn ra được chút manh mối, dường như chuyện hôm nay không hề đơn giản như họ đang nghĩ. Trưởng thôn nói: “Ta là trưởng thôn ở đây. Vị đại tẩu này là? Xin hỏi nhà Đồng Nhị Lang đặc tội gì với người vậy?”

“Người là trưởng thôn ở đây? Vừa đúng lúc. Ta họ Hoàng, mọi người thường gọi là Hoàng di. Đồng Nhị Lang nói sẽ bán một tiểu cô nương cho ta với giá năm mươi lượng bạc...”

“Hoàng di, có chuyện gì lát chúng ta nói riêng với nhau được không?” Đồng Hoàng thị ngắt lời. Bà ta luôn tự xưng thông minh lúc này cũng không khỏi luống cuống, cảm thấy hôm nay sẽ gặp xui xẻo lớn rồi.

“Hừ! Người cảm phiền lại. Hai vợ chồng các người còn nói nữa, ta sẽ đuổi các người ra khỏi thôn. Vị Hoàng di này, người nói tiếp đi. Người vừa nói năm mươi lượng bạc là thế nào?” Trưởng thôn tức giận quát Đồng Hoàng thị, rồi tiếp tục hỏi Hoàng di.

Đồng Hoàng thị lúc này cũng không dám nói tiếp nữa, nhưng sắc mặt lộ rõ ra vẻ lo lắng sốt ruột.

“Các người không biết? Đồng Nhị Lang không nói rõ ràng với các người sao?” Lúc này Hoàng di kia mới phát hiện ra chuyện có chút không đúng.

“Đồng Nhị Lang chỉ nói huyện bên cạnh cần một nha hoàn, bảo rằng người ta trả năm mươi lượng bạc để cháu gái hân đi làm nha hoàn năm năm, xin hỏi có phải như vậy thật không? Vừa nãy người nói năm mươi lượng bạc là thế nào?” Trưởng thôn hỏi.

“Chuyện này...” Phụ nhân cũng vô cùng khó xử.

“Có gì che giấu phải không? Mong Hoàng di có thể nói rõ. Mấy huynh muội chúng ta không cha không mẹ. Lúc cha mẹ còn sống ta đã hứa sẽ chăm sóc các tỷ đệ thật tốt, vì vậy ta nhất định phải làm rõ chuyện này.” Từ Thụ hỏi.

“Hu hu, Hoàng di thương chúng ta với! Nếu không, nhà Nhị bá sẽ bán đại tỷ đi mất.” Từ La khóc lóc nói, nằng nặc hy vọng vị phụ nhân này còn có chút lương tâm.

Tiểu Lục thấy Tam tỷ khóc thì cũng khóc theo. Nhất thời, hai tỷ đệ khóc đến xé gan xé phổi, quả thực khiến mọi người động lòng.

Hoàng di biết chuyện hôm nay không thành rồi, trong lòng tức giận Đồng Nhị Lang lừa gạt mình, hơn nữa còn có chút đồng cảm với đám Từ La, lại hâm mộ Từ Vi có người nhà bảo vệ như vậy. Nếu năm đó trong nhà có một người yêu quý bà như thế, thì bà cũng sẽ không bị bán đi. Cũng may được chủ từ khen ngợi, bây giờ bà mới có thể quản lý cái cửa hàng môi giới này. Bà cũng biết môi giới bán người không phải chuyện tốt, thôi vậy, hôm nay coi như là tích chút phúc đức đi.

Bà nói: “Chuyện này đáng ra phải để Đồng Nhị Lang nói với các người mới đúng. Huyện bên có một nhà tài chủ, con gái hân bị bệnh truyền nhiễm, tính tình cũng cực kỳ nóng nảy. Nhà hoàn hầu hạ cũng bị nàng ta đánh chết mấy đứa rồi, gần đó không có nhà nào dám đưa con gái đến nhà hân làm nha hoàn cả, cho nên mới phải tìm đến thôn của các người. Như vậy các người đã hiểu chưa?”

Mãi đến khi Hoàng di đi khỏi, mọi người vẫn chưa phản ứng kịp.

Đến lúc mọi người hoàn hồn, đều không khỏi cảm thán về sự tàn độc của vợ chồng Đồng Nhị Lang.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đừng khinh thiếu niên nghèo

Tuy Từ Thụ biết nhà Nhị bá đối xử với huynh đệ nhà mình không tốt, nhưng cũng không ngờ họ lại làm ra chuyện thế này. Nếu hôm nay Nhị bá thật sự làm được chuyện này, hân thật sự không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

Vì thế, cậu hạ quyết tâm nói với trưởng thôn: “Trưởng thôn gia gia, chuyện hôm nay mong ngài có thể quyết định giúp chúng cháu. Nhị bá ba lần bốn lượt gây phiền toái với chúng cháu thế này, nếu không phải mọi người tới kịp, thì sợ là đại tỷ của chúng cháu đã bị họ đưa đi rồi. Từ Thụ thật rất sợ một ngày nào đó Từ Thụ không bảo vệ được tỷ đệ nhà mình, vì vậy xin trưởng thôn nhất định phải làm chủ cho chúng cháu.”

Từ La nghe đại ca nói vậy thì biết đại ca đã nghĩ thông, không còn hy vọng gì vào tình thân của Nhị bá nữa. Bây giờ hân đã quyết định trở mặt với nhà Nhị bá rồi. Từ La vui vì đại ca có thể quyết tâm trở mặt với gia đình cực phẩm này, nhưng lại đau lòng vì đại ca tuổi còn nhỏ đã nhìn thấu sự nóng lạnh trong thế gian. Có đôi khi, tình thân, nó lại bạc bẽo như vậy đây.

“Đúng vậy, trưởng thôn, chúng ta không thể nhân nhượng cho nhà Đồng Nhị Lang mãi được, nếu không sau này nhất định họ sẽ làm ra những chuyện càng không có tính người hơn. Ngài xem, chuyện hấn làm hôm nay, là chuyện mà một người bá phụ có thể làm sao? Chúng ta đưa hấn lên gặp quan đi.” Trần thẩm tức giận nói, mọi người cũng nhao nhao đồng ý.

Từ La nghĩ thầm, tuy chuyện Đồng Nhị Lang làm hôm nay khiến mọi người căm phẫn, nhưng Từ La biết trưởng thôn nhất định sẽ không đưa Đồng Nhị Lang lên quan. Cho dù trưởng thôn có đồng ý, nhưng nếu Từ Thụ đưa nhà Nhị bá lên quan thật, bây giờ mọi người đang tức giận có lẽ sẽ tán thành cách làm của Từ Thụ, nhưng sau này chắc chắn không khỏi nghị luận cậu bạc bèo. Vì thế, khả năng hôm nay đưa nhà Nhị bá lên quan không lớn. Cho nên, không bằng nhân lúc mọi người vẫn đang tức giận, tranh thủ cắt đứt quan hệ với nhà họ, tránh việc sau này lại phải kiêng kỵ thân phận trưởng bối kia.

Thế là nàng thì thầm với Từ Thụ một lúc. Từ Thụ nghe ý kiến của muội muội xong, cũng rất đồng ý với chuyện này.

Vì thế, cậu nghe theo ý kiến của muội muội, nói với trưởng thôn: “Trưởng thôn gia gia, cha mẹ cháu lúc còn sống đã từng dạy chúng cháu phải biết kính trọng trưởng bối, tuy nhà Nhị bá bất nhân trước, nhưng chúng cháu cũng không thể hoàn toàn không đề ý đến tình thân được. Vậy nên theo như cháu thấy thì không bằng đề Nhị bá viết một tờ văn thư, nói rõ những chuyện xảy ra hôm nay, thừa nhận sai lầm của mình. Nếu sau này nhà Nhị bá lại bất nạt chúng cháu, chúng cháu mới đưa tờ văn thư này lên quan. Mặt khác, xin trưởng thôn viết một bức văn thư đề sau này nhà Nhị bá không thể can thiệp vào chuyện nhà chúng cháu nữa. Trưởng thôn gia gia thấy vậy có được không?”

Trước đó trưởng thôn còn đang khó xử chuyện có nên đưa Đồng Nhị Lang lên quan hay không, ý của ông là không muốn làm lớn. Dù sao thì bá phụ muốn bán đứa cháu mồ côi cha mẹ của mình đi cũng chẳng phải chuyện hay ho gì, nếu truyền ra sẽ ảnh hưởng không tốt tới thôn này. Bây giờ nghe Từ Thụ nói vậy thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Đồng Nhị Lang, người là người đọc sách thì phải biết, cha không có nhà thì sẽ do con cả quyết định, cho nên dù

muốn bán đệ muội của Thụ ca nhi đi, thì cũng phải có nó đồng ý mới được. Hôm nay người làm trái quy tắc, mọi người muốn đưa người lên quan cũng không quá, nhưng bây giờ mấy đứa trẻ niềm tình người là bá phụ của chúng nó nên không đành lòng truy cứu. Bây giờ, chuyện Thụ ca nhi nói, người có đồng ý không, không thì lập tức lên quan.” Trưởng thôn uy hiếp. Vợ chồng Đồng Nhị Lang vừa nghe thấy mọi người muốn đưa họ lên quan thì đã sợ đến trắng mặt, nào dám không đồng ý.

“Thụ ca nhi, nhà cháu có bút mực không?” Trưởng thôn hỏi.

“Bút mực nhà cháu đã dùng hết rồi.” Từ Thụ xấu hổ đáp.

“Dùng của lão phu đi.” Lúc này, một ông lão hơn năm mươi tuổi, mặc áo dài, vẻ mặt có phần hơi nghiêm túc trong đám người nói.

“Ngô lão phu tử, sao ngài lại đến đây?” Trưởng thôn vô cùng khách khí nói. Bây giờ Từ La mới biết, thì ra đây chính là Ngô lão phu tử của trường tư thực trong thôn mà đại ca đã từng nhắc đến. Từ lời của đại ca có thể suy ra, lão phu tử này có vẻ rất coi trọng Từ Thụ.

“Ta mới đi mua sách ở trấn trên về, nghe nói nhà Thụ ca nhi gặp chuyện nên tới xem thế nào. Dù sao thì ta và Từ Thụ cũng từng là thầy trò với nhau. Bức văn thư này cứ để ta viết cho.”

Đợi ông viết văn thư xong, trưởng thôn, Ngô lão phu tử và mấy người có uy vọng trong thôn bắt đầu ký tên vào phần người làm chứng.

Từ Thụ ký tên mình, sau đó cho Đồng Nhị Lang ký, cuối cùng phần văn thư này sẽ do Từ Thụ cất giữ.

Thấy Từ Thụ nhận văn thư, Từ La mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi gia đình cực phẩm Đồng Nhị Lang rồi.

Sau khi hai vợ chồng Đồng Nhị Lang chật vật rời khỏi, Từ Thụ mới nhớ lại chuyện hôm nay mọi người bàn luận. Mọi người đồng ý để Nhị bá bán đại tỷ đi cũng vì họ không tin hấn có thể nuôi dưỡng tỷ đệ của mình, thế nên sau khi cảm ơn mọi người, Từ Thụ cao giọng nói: “Từ Thụ ở đây đảm bảo với các vị hương thân rằng, Từ Thụ nhất định sẽ vực lại gia đình này, cố gắng chăm sóc các tỷ đệ trong nhà, mong các vị hương thân sẽ tin tưởng Từ Thụ.”

“Tốt, tục ngữ có nói, đừng khinh chim sáo đá, chớ khinh thiếu niên nghèo. Thụ ca nhi giỏi lắm, phu tử tin người nhất định sẽ là được.” Ngô lão phu tử nói.

Mãi đến nhiều năm sau, khi Thụ ca nhi đã công thành danh toại, người trong thôn vẫn nhớ đến cảnh ngày hôm nay. Người ở Hòe Hoa thôn cũng không dám xem thường bất kỳ tiểu tử nghèo nào nữa.

Đợi mọi người đi khỏi, Từ Vi cuối cùng cũng không nhịn được ôm chặt lấy Từ La khóc lớn.

“Đại tỷ, chờ chúng ta có tiền rồi, xem còn ai dám bất nạt chúng ta. Thế nên đại tỷ đừng đau lòng, Từ Hiến và đại ca nhất định sẽ cố gắng để mọi người có một cuộc sống thật tốt.”

“Ta cũng phải cố gắng cùng đại ca, nhị ca.” Từ La nói.

“Ta cũng vậy.” Từ Đào cướp lời.

“Tiểu Lục cũng phải cố gắng kiếm thật nhiều tiền.” Tiểu Lục cũng nói, tuy cậu còn nhỏ, nhưng trời sinh thông minh, chuyện xảy ra hôm nay cậu cũng hiểu được một chút.

“Được, được. Huynh muội chúng ta cùng nhau cố gắng.” Từ Thụ nói.

“A La hôm nay giỏi quá, nếu không phải muội bảo ta đi tìm trưởng thôn thì chuyện hôm nay sao giải quyết dễ như vậy được.” Lúc này Từ Hiến mới nói.

“Đúng, A La hôm nay thật dũng cảm, dám giằng co với Nhị bá nữa.” Từ Đào tán dương.

Từ Thụ nghĩ đến cảnh hôm nay A La cầm gậy đứng trước cửa vẫn không khỏi sợ hãi. Nếu lúc đó Đông Hoàng thị ra tay với A La thật, thì cho dù mọi chuyện có qua, A La cũng phải nếm chút đau khổ: “A La, hôm nay muội lấy gậy ngăn Nhị bá nương lại như thế rất nguy hiểm, nhờ lúc đó họ không sợ mà ra tay với muội thì sao? Sau này không được như vậy nữa.”

“Lúc đó sao nghĩ được nhiều vậy chứ.” Từ La nhỏ giọng nói.

“A La cũng là vì muốn cứu ta, đều tại đại tỷ không tốt.” Từ Vi tự trách.

“Được rồi, mọi người không sao là tốt rồi. Đại tỷ, chúng ta đi nấu com thôi! Hôm nay chúng ta phải ăn một bữa thật ngon, chúc mừng chúng ta tiễn được đám ôn thần đi, có văn thư ở đây rồi, xem họ còn dám tới ra oai nữa không.” Từ Hiến nói.

“Đúng, nhị ca nói đúng.” Từ La cũng tán thành. Nhìn đệ đệ muội muội vui vẻ như vậy. Từ Vi, Từ Thụ định nhắc nhở họ phải nói chuyện đúng mực cũng nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Phát minh bàn cát

Sau khi ăn cơm xong, Thiệt Trụ sang nhà chơi. Nhìn thấy mấy chị em Từ La đang ngồi trong sân viết chữ nên cậu mới hỏi thắc mắc của mình từ lúc trưa: “A La này, sao muội biết chiếc xe ngựa trước của thôn là của bọn buôn người?”

“Muội đoán đó.” Từ La cười hi hi đáp.

“Là A La tìm ra mấy tên buôn người đó sao?” Vốn bọn Từ Thụ đầu thêm chú ý đến mấy người đó nên sao biết là sẽ có vấn đề.

“Đúng đó đại ca, muội thấy Nhị bá vội vàng trốn đại tỷ mang đi, cho nên mới đoán có lẽ sẽ có người tiếp ứng. Muội dò hỏi thử có phải có ai lạ mặt mới vào thôn hay không, nào ngờ Thiệt Trụ ca nhìn thấy có chiếc xe ngựa đến của thôn. Vậy nên A La đi tìm chiếc xe ngựa đó thử, sau đó cố ý để bọn họ hiểu lầm Nhị bá muốn nâng giá tiền lên. Mấy tên buôn người nghe vậy mới đi theo bọn muội tới nhà Nhị bá tính sổ”

“Đúng là A La càng lớn càng thông minh” Từ Hiến khen ngợi.

Từ Thụ ngắm lại cũng thấy, từ sau khi rơi xuống nước, tiểu muội tinh lại càng ngày càng thông minh. Xem ra, sau này phải coi trọng ý kiến của A La hơn nữa.

“A La thông minh quá, muội viết được nhiều chữ vậy à?” Thiệt Trụ nhìn một đồng chữ Từ La viết trên đất.

Chữ ở triều đại này giống với chữ phồn thể ở hiện đại, vì thế Từ La học rất nhanh. Giờ mỗi ngày sau bữa trưa, đại ca sẽ dạy cho mấy huynh muội nhà họ học thêm năm chữ mới. Nàng nhớ hết cả, nhưng lúc nào cũng cố ý viết sai mấy chữ, không nên nổi trội quá, Từ La sợ sẽ hù dọa đại ca. Chỉ vậy thôi mà tốc độ học tập của Từ La đã khiến đại ca giật mình rồi, cũng may là nhị ca khá thông minh nên nàng không tính là xuất sắc.

Mỗi lần nghe đại ca khen mình, Từ La lại thấy hơi đỏ mặt, nhờ nhớ được ký ức của đời trước nên nàng mới được vậy, còn nhị ca mới đáng mặt thiên tài.

Từ Vi, Từ Đào thì lại không đam mê học hành cho lắm. Từ Vi chỉ thích thêu thùa may vá kiếm sống. Còn Từ Đào thì lại ngồi không yên. Trong nửa canh giờ Từ Thụ dạy học, hơn nửa thời gian nàng đã trốn ra ngoài. Tiểu Lục thì vẫn còn nhỏ quá. Nhưng dù vậy cậu bé vẫn học bài rất nhanh, chẳng qua còn nhỏ nên không được giỏi như Từ La và Từ Hiến mà thôi. Vì thế, hiện tại, Từ La và Từ Hiến là hai môn sinh đắc ý nhất của Từ Thụ.

“Đúng rồi! Giờ mỗi ngày đại ca đều dạy bọn muội viết chữ, Tiểu Lục cũng viết được nhiều lắm” Từ La trả lời Thiệt Trụ.

“Thật không hiểu nổi sao mấy huynh đệ bọn muội lại thích học như thế, đại ca của huynh ngày nào cũng luyện chữ trong sân. À! Nếu chúng ta có tiền mua sách vở giấy bút thì tốt biết mấy, đại ca có thể luyện chữ ở trong phòng, không cần phải ngày ngày ngồi xổm trong sân viết chữ nữa.” Thiệt Trụ than thở.

Từ La nghe vậy thì chợt nảy ra suy nghĩ, trước đây nàng nghe nói ở chỗ đại ca có một loại bàn cát dùng để viết chữ, nhưng hình như ở đây thì không có.

Thế là nàng nói với đại ca: “Đại ca này, chúng ta có thể lấy một cái hộp gỗ hoặc là bát vỡ, cho cát vào trong, sau này mình có thể viết chữ trên cát, vậy là không cần phải ngồi xổm trong sân nữa rồi, đúng không ạ?”

Mấy người Từ Thụ vừa nghe thì bỗng giật mình, sao họ không nghĩ ra nhỉ.

Thế là, Từ Thụ đi tìm mấy cái hộp gỗ cha họ từng làm trước kia lâu rồi không dùng đến, mang tới cho mọi người luyện chữ. Quả nhiên cũng giống như viết chữ trên mặt đất, hơn nửa điều thoải mái nhất là họ có thể ngồi viết chữ trong phòng.

Thiệt Trụ thấy vậy thì vui mừng chạy về nói cha cậu cũng làm một cái hộp như thế cho đại ca luyện chữ.

Thời gian học hôm nay vừa hết, Từ Thụ nói luôn: “Giờ không có rau dại gì hái được, hôm nay huynh và Từ Hiến sẽ lên núi xem thử. Có chỗ nào thích hợp để đặt bẫy, không biết có bắt được con mồi nào không?”

Mọi người đều hiểu, đại ca đang suy tính kế sinh nhai cho họ, nhưng dù sao trên núi cũng nguy hiểm lắm.

“Trên núi nguy hiểm lắm, hay để đừng đi nữa, tỷ có thể thêu nhiều hơn xem thử có đủ trang trải cuộc sống của chúng ta không...” Từ Vi lo lắng nói.

“Không sao đâu đại tỷ, bọn đệ chỉ đi quanh rừng đào bẫy xem thử có bắt được con gì không thôi, không đi vào sâu trong núi đâu. Trước đây đệ từng đi với cha rồi, ngoài bìa rừng không có con mồi lớn nhưng có rất nhiều thỏ này nọ, không sao đâu mà”

Từ Hiến cũng nói: “Đúng đó, đại tỷ đừng đi với ca đi”

Từ Vi biết, hơn hai năm trước khi cha còn tại thế, Từ Thụ cũng từng đi săn thú ở bìa rừng mấy lần với cha. Giờ thấy họ muốn đi, nàng cũng đành đồng ý nhưng không quên dặn dò: “Nếu không tìm được chỗ nào thích hợp đặt bẫy thì phải về ngay đấy! Không được vào sâu trong rừng đâu”

“Đại tỷ yên tâm, bọn đệ biết đúng mực mà.” Từ Thụ đáp xong thì lên đường cùng Từ Hiến.

Từ Thụ đi chưa đến một canh giờ, Từ La thấy đại tỷ đang thêu thùa cứ mắt hồn liên tục. Nàng biết tỷ đang lo cho hai ca nên đành đi tới phân tán sự chú ý của tỷ. Mặc dù nàng cũng lo cho đại ca, nhưng nàng tin vào năng lực của hai huynh ấy, tin nếu đại ca dám dẫn nhị ca theo, huynh ấy phải chắc chắn thế nào. Xem ra nàng nhất định phải đẩy nhanh tiến trình làm giàu, như thế mới có thể giải quyết vấn đề sinh nhai, đại ca cũng không cần áp lực lớn đến thế.

“Đại tỷ ơi, một ngày tỷ thêu có thể kiếm được bao nhiêu tiền?” Từ La hỏi.

Quả nhiên Từ Vi đã chú ý đến nàng: “Như cái khăn mà tỷ đang thêu, Từ Đào dính lại giúp, thì một ngày tỷ có thể thêu được bốn cái khăn tay như vậy, một cái khoảng tầm bốn đồng. Vậy thì một ngày chúng ta kiếm được khoảng mười lăm đồng. Nếu là lúc trước khi mẹ qua đời, một mình bà có thể kiếm được hơn hai mươi đồng. Mẹ thêu giỏi hơn tỷ, khăn tay bà làm có thể bán được sáu đồng cơ”

“Mẹ thêu thùa giỏi lắm sao?” Đây là lần đầu tiên Từ La nghe Từ Vi nhắc tới mẹ.

“Lẽ nào A La quên rồi à, trước đây mẹ là tú nương Tô Thành đó, sau này nhà gặp lũ, bà và ông bà ngoại chúng ta

mới chạy tới nơi này. Cha cứu cả nhà ông bà ngoại, nhưng không lâu sau, vì bốn ba vát vò nên ông bà ngoại chúng ta đều qua đời. Sau đó mẹ gả cho cha. Mẹ từng kể hết cho mình nghe mà, A La quên sao?” Từ Đào kể lại.

“Muội không quên mà. Chỉ có điều muội không biết mẹ thù gởi đến vậy thôi” Từ La vội đáp.

“Đúng đó, tài thù thù của mẹ là độc nhất vô nhị trong thôn mình, đại tỷ chỉ mới học được bảy tám phần của mẹ thôi” Từ Đào đắc ý nói.

“Mẹ và đại tỷ giỏi quá. Đại tỷ, tỷ thù thù thế này chẳng mấy chốc là mình đủ tiền mua lương thực rồi” Từ La cố tình nói vậy, nàng không mong đại tỷ phải chịu áp lực quá lớn. Nàng muốn đại tỷ biết tỷ gởi như thế nào, tỷ cũng có thể kiếm tiền nuôi cả nhà. Đương nhiên chỉ có một nửa đúng sự thật, nhờ công việc này, Từ Vi gần như đã mua được lương thực cho cả nhà, tuy nhiên đâu phải chỉ cần lương thực thôi là đủ.

“A La biết an ủi người ta quá” Từ Vi cũng hiểu được lòng tiểu muội.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: A la gọi ý cho đại tỷ kỹ năng thù

Từ La thấy công việc thù khăn tay của Từ Vi đúng là rất tốt. Nàng nghĩ đến cách vẽ lập thể không gian ở hiện đại, nếu như có thể vận dụng nguyên lý vẽ lập thể này trong thù thù, có khi hình thù sẽ càng thêm

sinh động. Bởi vì ở thời hiện đại Từ La từng thấy rất nhiều hình thù đều vận dụng theo nguyên lý này, giống hệt như đồ thật với không gian ba chiều.

Thế là, Từ La chỉ vào một khóm hoa mẫu đơn trên khăn thù rồi nói với đại tỷ: “Đại tỷ ơi, tỷ có thể thù phía trước khóm hoa mẫu đơn này kỹ hơn không, màu đậm một chút, còn phía sau thì không cần rõ quá, chỉ cần có hình thù là được, màu sắc thì nhạt hơn, giống như lúc mình nhìn một món đồ ấy, nhìn gần thì thấy rõ, xa thì mờ, thù như thế thì giống thật hơn ý Từ La cố gắng diễn tả cách vẽ lập thể cho đại tỷ hiểu.

May mà Từ Vi khá nhanh nhạy, nàng hiểu ngay lời Từ La muốn nói, từ nhỏ nàng đã có khả năng lý giải thù thù rất tốt, Từ La như vừa mở ra một cánh cửa khác trong lòng nàng, lập tức Từ Vi hiểu được gọi ý tuyệt vời đó.

“Sao A La nghĩ được cái này?” Từ Vi kích động hỏi Từ La.

“Bình thường muội nhìn hoa cỏ thấy như thế cả mà” Từ La và đáp.

Từ Vi nghĩ cũng phải, tại sao mình lại không nghĩ tới nhỉ, có lẽ mình đã bị quy tắc thù cũ trói buộc rồi. Xem ra sau này phải quan sát vật xung quanh nhiều hơn nữa, nhiều khi phải nghĩ làm sao để cách tân đồ vật, thế thì kỹ thuật thù mới có tiến bộ.

Từ La cũng không ngờ mình vô tình nói mấy câu mà lại có ảnh hưởng đến Từ Vi nhiều như vậy. Nếu Từ La biết đại tỷ đã hiểu ra, nhất định nàng sẽ nói: Đúng là học sinh giỏi, học một biết mười.

Chờ chạng vạng, Từ Vi vừa mới làm cơm tối xong thì trước cửa viện cũng xuất hiện bóng dáng của Từ Thụ, trong tay Từ Hiên còn cầm một gà rừng.

“Xem này, bọn đệ bắt được một con gà rừng lớn” Từ Hiên cầm gà rừng vui vẻ nói với mọi người.

“Đại ca, nhị ca giỏi quá, sao mà bắt được vậy?” Từ Đào phấn khích hơn.

“Ha ha, huynh và đại ca đang tìm nơi đào bẫy thì con gà ngốc này chạy tới trước mặt bọn huynh. Huynh và đại ca cùng nhau cùng nhau bắt được nó đó” Từ Hiên vẫn chưa thoát khỏi niềm vui đó.

“Nhị đệ, sao áo đệ lại rách?” Từ Vi nhìn thấy quần áo Từ Hiên không chỉ bẩn mà còn rách vài chỗ.

“Không sao đâu, đồ bắt gà nên mới bị rách đó, lát đại tỷ vá cho đệ là được rồi” Từ Hiên nói.

Nói đến vá quần áo, Từ La nhớ tới buổi chiều đại tỷ thù khăn tay nên cầm tới cho đại ca xem thử. Từ Vi được Từ La gọi ý, nhưng khi Từ La nhìn thấy cũng phải bất ngờ, khóm mẫu đơn trên khăn giống y như thật, cảm giác như không gian ba chiều, nhìn từ xa hệt như một khóm hoa mẫu đơn thật.

“Sao nào? Khăn tay đại tỷ thù đẹp không?” Từ La nói.

“Tài nghệ thù thù của đại tỷ lại nâng cao như thế? Ôi, đệ chưa từng thấy cái khăn tay nào thù đẹp như thế cả” Từ Hiên cũng ngạc nhiên không kém.

“Đệ cũng lần đầu tiên nhìn thấy kiểu thù này đó, khóm hoa như muốn nhảy ra khỏi khăn tay ấy” Từ Thụ cũng bị choáng váng.

“Đại ca à, huynh nói xem, nếu mình mang khăn đi bán thì có người mua không?” Từ La hỏi.

“Huynh nghĩ là sẽ có, bởi vì huynh nghĩ khăn thù, mọi người chắc cũng thế” Từ Thụ đáp. “Chắc là được! Đại tỷ, hay mình thù một ít rồi bán được không, nhất định là được tiền nhiều lắm” Từ Hiên đề nghị.

“Mai là mười lăm, ngày họp chợ. Đại ca lên trấn bán gà rừng, nhân tiện mua một ít vải bông và gấm vóc, để đại tỷ thù khăn tay, sau này mình gom lại đi bán lấy tiền, có được không đại ca?” Từ La biết cứ mười lăm hàng tháng là phiên chợ.

“Được, vậy mai đệ và đại tỷ cùng lên trấn nhé” Từ Thụ đồng ý.

Ngày hôm sau, Từ La và Từ Đào vừa nấu cơm trưa xong đã nghe thấy tiếng chặt củi trong sân của Từ Hiên và tiếng Tiểu Lục đang cho gà ăn. Nghe cậu bé gọi mấy người Từ Thụ, Từ La cũng đoán là đại ca và đại tỷ đã về, thế là nàng và Từ Đào cũng chạy ra.

“Đại ca đại tỷ sao rồi ạ?” Từ La vội hỏi.

“Tiểu nha đầu, muội nhiều chuyện quá” Từ Thụ cung chiêu gõ lên mũi Từ La, sau đó mới thỏa mãn nghi vấn của mọi người: “Mua vải và gấm xong cả rồi, toàn đại tỷ chọn cả, vì mình chỉ cần vải nên giá cả rất phải chăng, đại tỷ chọn một túi lớn mà chỉ có hai mươi văn, này, đây này.” Từ Thụ cầm túi vải lớn trên tay cho mọi người xem.

Từ La thấy có nhiều vải bông và gấm vóc thượng hạng nên càng thấy đáng giá, nhiều đây đại tỷ có thể làm được rất nhiều khăn tay.

“Bọn huynh bán số gà rừng kia được bốn mươi văn, xem này, mua vài xong vẫn còn dư hai mươi văn đấy” Từ Thụ thấy mấy đứa vui vẻ như thế thì chia sẻ tin tức cho mọi người.

Mấy chị em nghe xong đều phấn khởi, ai cũng nóng lòng muốn xem sự nghiệp thù thù vĩ đại của Từ Vi.

Từ La nghe vậy cũng vui mừng, chỉ tiếc vui quá hóa buồn, lúc nàng vui vẻ chạy vào phòng bếp chuẩn bị dọn cơm thì không cẩn thận vấp té, rách cả cánh tay.

Mấy người Từ Thụ nghe tiếng ngã cũng hoảng sợ theo, vội vàng chạy tới đỡ Từ La dậy.

Từ Vi sốt ruột kiểm tra từ trên xuống dưới, vừa hỏi: “Từ La té đụng vào đâu rồi?”

“Không sao đâu, tay muội hơi đau thôi” Từ La vội trấn an.

Từ Vi và mấy chị em kiểm tra cẩn thận thêm một lần nữa, thấy nàng không sao mới yên lòng.

Tối lúc đi ngủ, Từ La cảm thấy chỗ hôm nay bị ngã vẫn còn đau nhức, hình như còn nóng hơn. Từ La cảm thấy kỳ lạ, nàng ngồi dậy nương theo ánh trăng để quan sát vết thương, thấy chỗ bị rách da trên tay như có hình đóa hoa sen ẩn hiện. Từ La nghĩ hoặc, sao trước kia chưa từng thấy hình vẽ này trên tay kia chứ. Nàng thử chạm vào miệng vết thương, không ngờ lại lạc vào một không gian xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không gian lần đầu xuất hiện

Không gian này rộng khoảng tầm ba mẫu, hiện tại Từ La đang đứng cạnh bên hồ nước, nước hồ trong vắt nhìn thấy đáy. Đây có phải là phúc lợi “xuyên không” trong truyền thuyết không đây, là không gian tùy thân đó, Từ La thầm nghĩ. Đột nhiên nhớ lại, mình lạc vào nơi này, đại tỷ, nhị tỷ tình lại không thấy mình thì phải làm sao đây. Nàng đang nghĩ không biết mọi người đã tỉnh chưa, thì bỗng còn kinh ngạc hơn khi Từ La phát hiện nàng có thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra bên ngoài, đại tỷ nhị tỷ đang say ngủ. Hóa ra không gian này còn có thể quan sát cả ngoài kia.

Thế là Từ La yên lòng quan sát không gian đó.

Cạnh bên hồ nước là một dòng suối chảy từ trên cao tầm nửa mét, tiếng tí tách vang vọng cả không gian. Khoảnh đất trống phía xa gần như trắng xóa, chỉ trong mấy dặm quanh đây Từ La mới nhìn thấy rõ ràng, vì vậy lúc này nàng mới đoán chỉ tầm hai, ba mẫu.

Đất đai phì nhiêu đen óng, nhưng tiếc là không có thứ gì cả. Từ La đi quanh bốn phía xem thử còn gì khác hay không, nhưng đi một vòng ngoài đất đen ra thì chẳng còn gì nữa. Thế là nàng trở về cạnh ao.

Đi một lúc cũng thấm mệt, Từ La vốc một ít nước suốt để uống, nước suốt ngọt lịm, uống xong cả người đều thoải mái. Từ La nghĩ nhất định nước suốt này tốt hơn ở ngoài kia, dù không thể thay xương đổi cốt, tắm là thành mỹ nhân như trong tiểu thuyết nói, nhưng như vậy Từ La đã rất thỏa mãn rồi.

Từ La đi dạo một vòng, thấy không có gì đẹp nên muốn đi ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt, Từ La đã xuất hiện trên giường, hóa ra không gian này có thể khống chế bằng suy nghĩ.

Từ La nghĩ thầm, có không gian này rồi, nàng có thể làm được rất nhiều việc mà trước kia không thể, nhất là có thể dùng ẩn thân. Nhưng Từ La không nghĩ sẽ ý vào không gian, con đường làm giàu phải dựa vào mọi người cùng cố gắng thay đổi mới có ý nghĩa. Nếu không giàu lên trong một đêm, phú quý ập tới như vậy sẽ khiến người ta cảm thấy không an toàn, còn dễ khiến huynh đệ bị thay đổi.

Lúc làm bữa sáng, nhân lúc đại tỷ không chú ý, nàng vốc một ít nước suốt cho vào thùng nước trong sân. Nàng không dám cho nhiều, chỉ sợ mọi người phát hiện ra. Sau đó nàng ra sân sau lên tưới một ít nước suốt lên rãnh nước. Rãnh nước này là do Từ Thụ đào ra để tiện việc tưới rau. Ngoài những lúc Từ Thụ gánh nước từ dưới sông lên tưới vào, nó còn có thể tích nước lúc trời mưa để tưới rau lúc bình thường.

Lúc ăn bữa sáng, Từ La cẩn thận ném thử mấy hóp cháo ngô, thấy không khác gì nhiều nên mới yên tâm đến nhị ca cũng không phát hiện được. Nếu không phải Từ La biết chuyện đó, chỉ sợ cũng chẳng thể nhận ra. Khi đó nàng mới thấy yên lòng.

Sau khi ăn xong, Từ La thấy đại ca muốn lên núi đào bẫy. Nàng nghĩ đến không gian của mình cũng chưa có thứ gì nên định lên núi xem thử có cây cỏ gì thích hợp mang vào không gian trồng trừu không, hơn nữa bây giờ có không gian tùy thân rồi, dù trên núi có nguy hiểm đi nữa cũng không sợ.

Nàng nói với Từ Thụ: “Đại ca cho muội lên núi với được không, muội chưa từng được đi bao giờ?”

“A La à, lên núi mệt lắm, phải đi cả nửa canh giờ, muội ở nhà được không?” Từ Thụ khuyên.

Đương nhiên Từ La đâu dễ từ bỏ như vậy, thế là sau một hồi khuyên bảo không thành công, Từ Thụ đành phải đồng ý với yêu cầu của Từ La.

Sáng sớm đường lên núi, không khí rất trong lành. Từ La bất giác hít vài hơi, không khí ở chỗ đại tỷ tốt quá đi.

Điều khiến người ta thất vọng là trong bẫy không bắt được con vật nào cả. Từ Thụ quyết định đào thêm vài cái bẫy nữa. Từ La nhân cơ hội nói: “Đại ca ơi, muội sang bên ngồi chơi được không?”

“Được, nhưng đừng quá xa tầm mắt của huynh, dù khả năng xuất hiện con mồi ở đây không lớn nhưng ai dám chắc là không có chứ, thế nên đừng đi xa quá”

Được Từ Thụ cho phép, Từ La cẩn thận quan sát xung quanh. Mặc dù Từ La không tìm được nhân sâm hay gì đó, nhưng nàng phát hiện được vài cây cầu kỳ con. Nhân lúc Từ Thụ không để ý, Từ La cho mấy cây này vào trong không gian.

Sau đó Từ La không kiếm được gì thêm nữa, nhưng nàng cũng hài lòng lắm rồi, cứ thử một vài cây xem tác dụng của không gian sao đã.

Liên tục mấy ngày, Từ La cứ có cơ hội là lại nhét đồ vào không gian. Bây giờ trong không gian của nàng có tầm năm mươi cây củ cải, một cây cải thảo nhỏ, mấy cây cầu kỳ, còn cả một cây hồng và cây nho dại.

Củ cải và cải thảo đều lấy từ vườn rau sau nhà. Củ cải có nhiều là vì lúc trồng người ta thường thả vài hạt giống vào hố, mỗi hố củ cải đều mọc lên vài cây củ cải con. Cũng nhờ Từ La

dùng nước trong không gian để tưới, nên tỉ lệ cái này mầm rất cao. Vì thế Từ La rút nhiều cũng không sợ mấy người Từ Vĩ phát hiện. Còn cái trắng thì nàng không dám rút nhiều, chỉ sợ mọi người sẽ nhận ra.

Cây hồng là do Từ La hái được sau núi, cây nhỏ dại là lúc sau Từ La đi kiểm mồi với đại ca phát hiện ra.

Hầu như mỗi sáng Từ La đều cùng đại ca đi bắt thú rừng. Từ La nói với đại tỷ lý do là để rèn luyện sức khỏe. Từ Thụ thấy Từ La đi theo nhiều lần như vậy cũng không có chuyện gì nên cứ để nàng theo. Mặt khác họ không thể không thừa nhận là sức khỏe của Từ La càng ngày càng tốt hơn, có khi là do đi bộ nhiều có lợi cho sức khỏe của nàng.

Ngày hôm qua họp chợ, Từ Thụ còn tới tìm lão đại phu trên trấn, nhận được câu khẳng định của lão. Cho nên bây giờ, mấy người Từ Thụ càng không ngăn cản Từ La đi lấy thú rừng bị bắt cùng họ. Vì thế Từ La vào núi hái cây cỏ còn dễ dàng hơn nhiều so với trước kia.

Theo tình hình trong núi mấy ngày nay, Từ Thụ thu hoạch khá dồi dào. Từ khi họ đào thêm mấy bẫy, hầu như mỗi ngày họ đều có thu hoạch. Hôm qua Từ Thụ và Từ Hiến mang toàn bộ con thú bẫy được lên trấn bán. Bởi vì thú rừng rơi xuống bẫy nên đa số bọn chúng đều còn sống, thế nên có một quán gia nhả giàu vừa ý mua hết sạch. Hai con gà rừng, ba con thỏ hoang, Từ Thụ kiếm được ba đồng bạc.

Bây giờ Từ Thụ và Từ Hiến càng ngày càng thích chạy lên núi.

Hôm nay là ngày hai mươi mốt tháng mười, mấy quả hồng lần trước Từ La ủ giờ đã có thể ăn. Thế là Từ La vào phòng kho xem thử. Lấy một quả mang vào bếp rửa sạch, Từ La cắn thử một miếng mới phát hiện ra quả hồng này ngọt vô cùng.

“Đại tỷ, nhị tỷ, Tiểu Lục, hồng ngọt lắm này.” Từ La hét to về phía nhà chính.

Từ Vĩ Từ Đào đang thêu thùa trong nhà, Tiểu Lục ngồi bên chơi nghe tiếng đều cùng lúc đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chuẩn bị làm giàu

“Quả hồng ăn được rồi hả?” Từ Đào hỏi.

“Vâng, nhị tỷ nếm thử xem sao?”

Từ Vĩ đưa cho mỗi người một quả hồng vừa rửa sạch. Quả hồng ngọt ngào ngay lập tức chinh phục được hai người.

“Ngon quá đi, A La” Từ Đào hưng phấn nói.

Đến tối mấy người Từ Thụ đón củi mang về, Từ La cũng báo tin tốt lành này cho Từ Thụ và Từ Hiến.

Từ Thụ ăn xong một quả thì nói: “Cây hồng sau núi đủ cho bọn mình ăn đó, trước kia huynh còn thấy nhà có núi chả được tích sự gì, không ngờ cây hồng sau núi đúng là bảo bối” Nghe đại ca nói vậy, Từ La kích động hỏi: “Đại ca, phía sau núi là của chúng ta sao?”

“Đúng đó, từ nhà mình đến cả khu đất phía sau, bao gồm phía sau ngọn núi này đều là của nhà mình cả, nếu không cha cũng không cất nhà ở đây”

Từ Thụ đáp.

Từ La ước lượng, từ sau nhà đến bìa rừng là một mảnh ruộng khoảng tầm mười mẫu, mặc dù khá hoang vu, phía sau núi thì rộng hơn, xem ra nhà mình không nghèo lắm. Từ La còn nghĩ sau này có tiền phải mua mảnh ruộng và bìa rừng phía sau, hóa ra giờ lại không cần nữa. Từ La thấy mình gần với việc làm giàu hơn một bước.

“Nhà mình giàu thật” Từ La cảm khái.

“Vậy thì giàu gì? Tiểu muội à, ngoài mảnh đất hoang, phía sau núi và một mẫu ruộng cạn, nhà mình có còn gì nữa đâu. Mấy người trong thôn họ cũng có núi và đất hoang, họ còn có mười mẫu ruộng nước nữa đấy” Từ Hiến buồn cười nói.

“Nhưng mà bây giờ thấy cây hồng này ra quả ngon thế này, tính ra sau núi cũng là một nơi trù phú đó” Từ Thụ nghĩ vậy.

“Mình có thể mang hồng đi bán không? Vậy là sẽ có tiền rồi, với lại mình ăn đầu có hết.” Từ La làm ra vẻ mê tiền.

“Bé mê tiền à, chỉ biết nghĩ tiền thôi.” Từ Đào trêu chọc Từ La.

“Ngon thế này thì cũng có thể đó, đại ca thấy có đúng không?” Từ Hiến gặm nghĩ một lúc mới nói.

“Từ Hiến và A La nói đúng lắm, chúng ta có thể mang lên trấn bán. Mai mọi người hái hồng mang về nhé, đợi đến phiên chợ thì mang đi bán, vậy thì mùa đông này chúng ta sẽ có lương thực và áo bông rồi” Qua một thời gian buôn bán, đầu óc Từ Thụ cũng lanh lợi hơn nhiều.

Mọi người thảo luận xong thì quyết định số hồng này để cho cả nhà ăn, sau đó sẽ hái thêm mang bán. Còn bán thế nào thì mấy người Từ Thụ còn phải nghĩ thêm rồi quyết định.

Từ La nghĩ, cách ngâm hồng trong nước này phải giữ kín trước đã, nếu không mọi người ai cũng biết, hồng sẽ không bán được giá cao. Hơn nữa nhờ mọi người biết được hồng có thể trở nên ngon như vậy, họ chạy ra sau núi ăn trộm thì sao đây? Lúc này đây, mấy cô nhóc cậu nhóc như họ sao có thể giữ được một món tiền lớn đến thế. Tiền tài động lòng người, không được suy tính hại người ta, nhưng phải có ý đề phòng.

Nàng đang tính nói chuyện đó cho mấy đại ca nghe, không ngờ Từ Hiến cũng nghĩ tới: “Đại ca, đại tỷ, cách ngâm hồng trong nước này là do tiểu muội nghĩ ra, chúng ta nên giữ kín nếu không mọi người biết được thì không tới lượt chúng ta đâu”

Mấy huynh muội nhà họ đều là người thông minh, nói tới đây trong lòng mọi người đều hiểu lợi hại thế nào. Vậy nên mọi người quyết định phải giữ bí mật trước đã.

Hôm sau, trời còn đang tối mịt. Huynh muội nhà họ còn chưa kịp ăn sáng đã cầm sọt ra sau núi hái hồng.

May mà nhà họ cách trong thôn khá xa, mãi đến khi mặt trời mọc, mọi người hái hồng mang về cũng không ai nhìn thấy.

Chỉ trong buổi sớm, họ đã hái được chừng năm trăm cân hồng. Cứ như vậy, bình minh và chạng vạng, mấy anh em lại dắt nhau đi hái hồng, hái trong hai ngày mới thu hoạch hết hai ngàn cân hồng phía sau núi. Từ Vi và mấy chị em rửa sạch, ngâm nước rồi cất trong thùng lớn đựng lương thực. Bấy giờ họ không có lương thực cho nên mấy chiếc thùng chỉ có thể rửa sạch rồi cất tạm ở đây, sau này nếu có thì lại dùng để đựng lương thực.

Tiếp theo mọi người bàn cách làm sao để bán hồng.

“Đệ thấy nếu quả đẹp thì mình có thể bán được giá hơn một chút.” Từ Hiên đề nghị.

Từ La nghĩ, nếu Từ Hiên là người hiện đại, có lẽ huynh ấy sẽ có khiếu kinh doanh lắm. Chưa gì mà bây giờ huynh ấy đã biết tầm quan trọng của bao bì rồi.

“Mình có thể gọt vỏ, cắt nhỏ thành miếng, bán từng cân một, khách mua không cần rửa gọt là có thể ăn rồi. Vậy có được không ạ?” Từ La nghĩ đến cách bán hoa quả ở hiện đại rồi đề nghị.

“Từ La nghĩ hay lắm, nhưng số lượng không nên nhiều quá. Nếu bạn không hết thì dễ lãng phí” Từ Vi nói thêm.

“Vậy trước tiên mình cứ làm theo cách A La nói đi, chuẩn bị một ít đã” Từ Thụ thống nhất quyết định cuối cùng.

Rất cuộc cũng chờ đến ngày ba mươi tháng mười hợp chợ phiên. Hôm đó, trời còn mờ tối, mấy huynh muội Từ La quyết định đi tất cả. Hôm nay họ có rất nhiều thứ cần bán, hồng, mấy con thú bắt được, và cả khăn thêu của Từ Vi nữa.

Trên đường đi, Từ Thụ và Từ Hiên đeo một sọt hồng khoảng chừng năm mươi cân, Từ Vi cũng gánh khoảng ba mươi cân. Từ Đào cũng không đi không, nàng xách theo túi khăn thêu mà suốt hai mươi ngày qua mình và Từ Vi làm được. Từ La và Tiểu Lục mỗi người cầm theo một cái ghế, chuẩn bị khi đến chợ có thể dùng để ngồi nghỉ. Mặc dù đường đi khá xa, họ còn mang theo nhiều đồ, nhưng ai ai cũng khắp khởi vui mừng, bởi vì trong lòng mỗi người đều ngập tràn hy vọng vào cuộc sống mới.

Bạn đang đọc truyện *Diền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bán nhiều khăn thêu

Lúc chị em Từ La lên đến trấn thì trời vừa hừng sáng. Mọi người đi tới chỗ lần trước Trần thâm bán đồ, thấy có vài người cũng bày sạp ở đây. Mấy chị em Từ La tìm một khoảng đất trống để dọn hàng.

Các nàng đặt ba sọt hồng xuống đất, Từ Thụ lấy giỏ đựng hai con thỏ ra bày bên cạnh. Từ Hiên suy nghĩ một lúc rồi lấy một bọc giấy dầu đã cắt hồng gọt sẵn ra đặt trên mặt sọt, cho mọi người đi qua đi lại nhìn thấy. Từ La thấy vậy thì không ngừng gật gù, nhị ca giỏi làm ăn quá.

Bây giờ chỉ còn đang ít người, tạm thời chưa có khách. mấy chị em Từ La bèn ngồi đợi.

Từ Thụ thấy bây giờ chưa có khách nên nói với Từ Vi: “Hay là đại tỷ tới cửa hiệu may thêu lần trước giao đồ thêu đi đã.”

“Được, vậy tỷ đi giao trước nhé” Từ Vi đáp.

“Đại tỷ, hay mình mang khăn thêu tới cửa hiệu may thêu đó, hỏi xem họ có muốn mua không? Từ La đề nghị.

Từ Vi nghĩ, nếu bán khăn ở đây thì phải bán lâu lắm, nhưng nếu tới mấy cửa hiệu thêu thừa hỏi thử thì bán được hết rất nhanh. Thế là nàng nói: “Cũng được, chúng ta đi hỏi thử xem sao.”

Sở dĩ Từ La đề nghị như vậy là vì nàng thấy khăn thêu của Từ Vi cực kỳ cao cấp, mà khách hàng mục tiêu chính là những phu nhân và tiểu thư. Mà ở đây không mấy khi có nhà giàu qua lại, chưa nói tới chuyện phu nhân, tiểu thư lại rất ít khi ra ngoài.

“Đại tỷ, tỷ muội mình đi thôi” Từ La sợ đại tỷ sẽ không biết cách diễn tả chỗ tuyệt vời trên chiếc khăn mà nàng thêu được.

Từ Thụ thấy A La bình thường rất thông minh, nàng đi theo cũng ổn nên nói luôn: “Vậy đi, A La đi với đại tỷ nhé. Từ Đào cũng đi cùng đi, ở đây có huynh với Từ Hiên, Tiểu Lục là được rồi.”

Từ Đào nghe nói mình cũng được đi theo thì vô cùng vui vẻ. Nàng còn chưa được lên trấn bao giờ, cho nên tất cả mọi thứ ở đây đều vô cùng mới mẻ đối với nàng.

Bà tỷ muội tới cửa hiệu may thêu, còn sớm nên chưa mua bán gì. Bà chủ thấy Từ Vi đến thì đi ra chào đón: “Tiểu cô nương tới giao hàng hả?”

“Vâng ạ, bà chủ xem thử, đây là năm mươi cái khăn tay lần trước ta nhận” Từ Vi vừa nói vừa mở túi đồ lấy năm mươi cái khăn tay nhỏ.

Bà chủ kiểm tra cẩn thận từng chiếc một rồi nói: “Tiểu cô nương khéo tay quá, năm văn một cái nhé”

Từ Vi thấy giá này đã cao hơn một văn so với bốn văn đợt trước thì vui mừng khôn xiết, nàng đáp ngay: “Cảm ơn bà chủ nhiều lắm”

“Có gì đâu, cô thêu đáng tiền mà” Bà chủ không để ý lắm.

Lúc này, Từ La mới giả bộ bất cẩn làm rơi túi đồ xuống đất, mấy thứ trong túi rơi vung vãi ra ngoài, trong đó có một cái khăn thêu kiểu khác rơi ra. Từ Đào thấy Từ La bất cẩn làm rơi khăn thì vội vàng lại giúp, vừa nhặt vừa trách: “Sao A La không cẩn thận vậy?”

Khi đó bà chủ mới chú ý đến những chiếc khăn thêu này. Bà cẩn thận nhặt một chiếc trong đó rồi nhìn kỹ, càng nhìn càng hết hồn, bà vội hỏi Từ Vi: “Tiểu cô nương à, cái này cũng là cháu thêu sao?”

Từ La thấy vậy nên đáp luôn: “Là đại tỷ của cháu thêu, là một phương pháp thêu mới mà tỷ mới nghĩ ra, bà chủ thấy có đẹp không?”

“Đúng là cực kỳ đặc biệt, nhìn cách thêu này sống động quá” Bà chủ cảm khái xong thì hỏi tiếp: “tiểu cô nương có bán số khăn này không?”

Từ Vi thấy bà chủ hỏi vậy, vốn các nàng cũng muốn bán cho cửa hiệu nên ngoan ngoan đáp: “Bán chứ, bà chủ muốn mua sao?”

“Mua, cháu bán bao nhiêu tiền một cái?”

Từ Vi áp úng, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện bao nhiêu tiền một cái. May mà đúng lúc đó có một vị phu nhân dẫn nha hoàn vào cửa tiệm. Vị phu nhân nọ thấy khăn thêu trên tay bà chủ thì đi nhanh đến hỏi: “Nður nương tử à, khăn đẹp quá, cho ta xem được không?”

Bà chủ nhìn Từ Vi dò hỏi, thấy Từ Vi gật đầu thì nói với vị phu nhân nọ: “Đương nhiên là được chứ, Thẩm phu nhân xem đi.”

Vị Thẩm phu nhân nọ cầm khăn xem thật kỹ, một lúc sau bà mới hỏi: “Nður nương tử à, tú nương nào thêu khăn tay này vậy, phương pháp thêu đặc biệt quá”

“Là cô nương này đó” Bà chủ trả lời.

Thẩm phu nhân vừa nghe, nhìn sang Từ Vi chỉ là một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi, bà cảm khái: “Không ngờ một tiểu cô nương nhỏ tuổi đã có kỹ năng thêu bậc này, đúng là hiếm thấy

“Phu nhân khách sáo rồi. Nhờ tiểu muội gợi ý nên cháu mới nghĩ ra phương pháp thêu này, cũng không đặc biệt gì lắm đâu, chỉ cần thêm một số kỹ xảo trong đó là được.” Đây là lần đầu tiên Từ Vi nhìn thấy một phu nhân ăn mặc sang trọng như thế, trong lòng nàng hơi căng thẳng nhưng vẫn khôn khéo đáp lời.

“Tiểu cô nương khiêm tốn quá, hai vị này là muội muội của cháu sao?” Thẩm phu nhân thấy Từ Vi trả lời lễ độ, khiêm tốn như vậy thì càng có cảm tình với tiểu cô nương có kỹ nghệ thêu thừa cao siêu này.

“Vâng ạ, đây là muội muội của cháu” Từ Vi đáp.

“Tỷ muội các cháu xinh xắn quá” Thẩm phu nhân thấy ba chị em Từ Vi mặc dù mặc áo quần hơi cũ nhưng đều được giặt giũ sạch sẽ, đường may vá chỉnh tề, hơn nữa nhìn ai cũng thanh tú nên mới nói lời khen.

“Tạ ơn phu nhân” Từ Vi vội nói.

“Váy khăn thêu này bán thế nào đây, giờ ai quyết định?” Thẩm phu nhân hỏi.

“Bọn cháu định bán cho bà chủ, nhưng còn chưa quyết giá” Từ Vi cẩn thận đáp.

“Váy ta ra giá hai trăm đồng được không?”

Từ Vi nghe có thể bán được hai trăm đồng cứ ngỡ mình đang mơ. Nàng thấp thòm hỏi lại: “Phu nhân à, có nhiều quá không?”

“Bình thường khăn thượng hạng đã bán được một trăm rồi, trong khi kỹ thuật thêu này rất mới, xem như là ta tán thưởng khả năng của cô nương đi” Thẩm phu nhân thấy Từ Vi không ham tiền tài thì càng yêu thích hơn, bình thường người được bà thưởng có mấy ai chểnh mảng.

“Vậy...” Từ Vi không biết phải từ chối thế nào.

“Tiểu cô nương, nếu Thẩm phu nhân đã thích cháu như vậy thì nhận lấy đi” Bà chủ cũng khuyến thêm.

“Đúng đó, cháu cứ nhận thoải mái, nếu còn băn khoăn thì để cho ta chọn kỹ đi.” Thẩm phu nhân lấy túi tiền từ nha hoàn rồi đưa cho Từ Vi.

“Phu nhân cứ chọn thêm. Đây là do đại tỷ cháu thiếu cả” Từ La đưa cả bọc đồ để lên quầy trước mặt Thẩm phu nhân cho bà chọn.

“Váy ta không khách sáo nhé, cô bé thông minh quá” Thẩm phu nhân thấy Từ La thông minh đáng yêu như vậy thì không nhịn được xoa đầu nàng.

“Phu nhân cứ chọn ạ” Từ Vi nói.

Đến khi Thẩm phu nhân đi rồi, Từ La tò mò hỏi bà chủ: “Bà chủ ơi, Thẩm phu nhân kia tốt quá, bà là người ở trấn trên sao?”

“Thẩm phu nhân điềm đạm, dễ nói chuyện lắm. Các cháu may mắn lắm mới được gặp bà ấy. Bà ấy là phu nhân trấn trưởng của chúng ta” Bà chủ đáp xong thì quay lại hỏi Từ Vi: “Tiểu cô nương thấy đó, khăn này của cháu có thể bán được hai trăm văn, nhưng không phải ai cũng ra giá đó được. Váy đi, khăn thêu tốt nhất ở chỗ ta bán được một trăm năm mươi văn, ta mua của cháu một trăm văn, cháu thấy sao?”

Từ Vi nghĩ một trăm văn là đã tốt lắm rồi, nhưng nàng không quen tự quyết mọi việc. Nghĩ À La thông minh như thế, nàng dò hỏi nhìn Từ La xem thử.

Bà chủ thấy Từ Vi như vậy thì cũng khá ngạc nhiên, lẽ nào cô bé không tự quyết định được, nhưng mà bà cũng tế nhị không hỏi nhiều.

Từ La thấy đại tỷ nhìn mình, nàng cũng thấy giá một trăm đồng là rất hợp lý rồi, thế là nàng gật nhẹ đầu.

“Váy nghe bà chủ, một trăm đồng một chiếc” Từ Vi đáp.

Bà chủ tỉ mỉ kiểm tra từng chiếc một, thấy không có vấn đề gì mới chốt: “Đây có bốn mươi cái, tổng cộng là bốn ngàn văn. Năm mươi khăn tay nhỏ cháu thêu, mỗi cái năm văn là hai trăm rưỡi. Tổng cộng là bốn ngàn hai trăm năm mươi. Đây là bốn lượng bạc và hai trăm năm mươi văn, cháu đếm xem đủ không?”

Từ Vi nhận bạc đếm đủ mới trả lời: “Không có vấn đề gì ạ. Cảm ơn bà.”

“Đừng khách sáo, ta sẽ bán thử mấy khăn tay này, nếu bán được thì lần tới cháu cứ mang khăn sang nhé”

Sau khi cảm ơn bà chủ, mãi đến khi ôm bạc rời khỏi cửa hiệu, Từ Vi và Từ Đào vẫn còn cảm thấy như nằm mộng. Tính ra Từ La lại bình tĩnh hơn nhiều, bởi vì cái giá này cũng giống với mức giá mà nàng dự đoán.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đúng dịp bán hồng

Lúc ba tý muội Từ La quay lại chỗ sạp hàng, người trên đường đã đông hơn trước. Nhóm Từ Thụ thấy mấy chị em Từ La quay về, Từ Hiên hỏi ngay: “Đại tỷ bán được khăn thêu không?”

“Bán hết rồi đấy, được hơn bốn lạng bạc cơ” Từ Đào phấn khích nói với mấy anh em Từ Thụ. Dọc đường đi nàng vẫn gắng nén tâm trạng kích động của mình, bây giờ nghe Từ Hiên hỏi thì không nhịn nổi nữa.

“Nhị tỷ nói nhỏ thôi, không người trên phố nghe được đấy” Từ La vội vàng ngăn nhị tỷ lại. Nàng sợ có người rắp tâm bắt lương nghe được đến cướp thì thảm mất.

Lúc này Từ Đào mới phát hiện mình vui sướng hơi quá. Nàng ngưng ngưng nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai mới thoáng yên lòng lại, nhưng tâm trạng vẫn kích động không thôi, nàng cố thấp giọng: “Rốt cuộc chúng ta cũng có tiền qua mùa đông rồi, không ngờ đại tỷ thêu khăn có thể kiếm được tiền như thế?”

“Đúng đó, đại tỷ giỏi quá” Từ Hiên nghe được nhiều tiền như thế thì cũng phấn khởi theo.

Một lúc sau, mấy huynh muội mới tiêu hóa được tin tức chấn động này.

“Á hồng nhà mình bán được không?” Từ Vi hỏi.

Cái tên hồng này cũng là do Từ La đặt cho. Lúc đó hồng mới ngâm được ba bốn ngày, Từ Hiên cầm lên ăn thử, đúng là ngọt hơn khi mới hái từ trên cây xuống rất nhiều, nhưng vẫn còn hơi chát.

Từ Hiên bèn nói: “Tính ra đã ngon hơn trước nhiều rồi, ngâm thêm mấy ngày nữa chắc sẽ ngon như quả tiểu muội nhặt được nhi. Hay là mình đặt cho nó một cái tên khác, cứ gọi trái chát người ta cũng không muốn ăn”

Từ La biết ở hiện đại người ta gọi nó là hồng. Nàng cũng sợ nếu nàng đặt tên có thể sẽ sai với tên của nó, cho nên nàng đề nghị: “Gọi nó là hồng được không? Nó giống với một loại trái cây cũng tên hồng mà muội mơ thấy ở chỗ của cha mẹ đó”

Mọi người nghe vậy thì đồng ý ngay, không nghi ngờ gì cả.

Giờ Từ La nghĩ đến chuyện mình lấy giấc mơ đó để lừa họ thì hơi đỏ mặt, nhưng cũng còn cách nào đâu.

“Chưa có ai mua cả” Nói tới đây, Từ Thụ lại lo lắng đứng lên.

“Mọi người vừa nhìn đã nhận ra đây là quả chát nên không ai mua cả” Từ Hiên cũng khó xử nói.

Từ La nghĩ đến cách mời ăn thử của các công ty thời hiện đại nên đề nghị thử: “Mình mời mọi người ăn thử một miếng trước, ăn không ngon không lấy tiền, nhất định họ sẽ đồng ý thử. Nếu họ phát hiện quả này ngon thật, nhất định sẽ có người mua.”

Mấy người Từ Thụ nghe xong thì sáng mắt: “A La thông minh quá” Từ Thụ khen.

Đúng lúc đó có một vị đại thúc đi tới, nhìn thấy mấy miếng hồng trên sọt thì hiếu kỳ hỏi: “Cậu bé à, đây có phải quả chát không?”

“Là quả chát đã được chế biến rồi à, không chát chút nào, không tin bác thử xem, ăn không ngon bọn cháu không lấy tiền” Từ Hiên lấy một cây trúc nhỏ mà họ chuẩn bị sẵn, cắm một miếng đưa cho đại thúc.

Đại thúc nghĩ thử thôi cũng chẳng mất gì, lại không phải bỏ tiền, thế là ông nhận lấy. Mới ăn thử một miếng, ông kinh ngạc phát hiện ra đúng là quả chát này không chát chút nào, còn rất thơm ngọt, không kim lòng được muốn ăn miếng thứ hai.

Sau khi ăn xong một miếng hồng, ông thờ dãi nói: “Không ngờ quả chát lại ngon thế này, bao nhiêu tiền một cân thế?”

“Năm đồng một cân ạ, đại thúc muốn mấy cân?” Từ Thụ đáp. Đây là mức giá mà mấy huynh muội bọn họ cùng nhau thảo luận và định ra. Nếu có vị khách nào muốn mặc cả, chỉ cần giá cao hơn hai văn là họ có thể bán được rồi.

“Vậy cho bác hai cân”

“Nhị ca, cho đại thúc thêm một cân đi. Bác ý là khách hàng đầu tiên của mình, mình bán hai cân, tặng một cân, được không ạ?” Từ La thấy có mấy người tới xem, nghĩ đến cách khuyến mãi thời hiện đại, còn bây giờ thì bán mấy quả này, cho nên nàng nói với Từ Hiên như vậy.

“Được, ba cân hồng đây ạ” Dù Từ Hiên không hiểu tại sao Từ La lại muốn tặng người ta một cân, nhưng cậu tin Từ La làm vậy cũng có lý của nàng. Giống như những biểu hiện trước kia của Từ La, cậu có một niềm tin tuyệt đối với tiểu muội bây giờ.

Đại thúc nọ nghe Từ La muốn tặng mình một cân hồng thì vui lắm, ông nói: “Cảm ơn nhé” Nói xong, ông nhận một túi hồng rồi đưa mười đồng cho Từ Thụ.

Có người khách đầu tiên, người sau thấy có người mua, lại mua hai cân tặng một, bình thường mua táo cũng phải mười văn một cân, thế là họ cũng thấy tò mò.

“Tiểu ca này, ông ta mua được tặng, thế bọn ta mua có được tặng không?” Có người hỏi. Những người khác cũng vội vàng hỏi theo, được tặng nữa không.

“Đề cảm ơn mọi người ủng hộ hôm nay, bây giờ bọn cháu quyết định hôm nay ai mua hai cân sẽ được tặng một cân ạ” Từ Hiên không hổ là người rất biết cách làm ăn. Thấy mọi người háo hức với việc mua hai được tặng một, cậu lập tức hiểu ngay được ý của Từ La.

“Vậy có được ăn thử miễn phí không?”

“Đương nhiên là được ạ, ai muốn ăn thử thì sang chỗ cháu này.” Từ Hiên nói ngay.

Thế là, Từ Thụ phụ trách cân hồng. Từ Vi lấy tiền, Từ Hiên cho mọi người ăn thử, Cứ vậy khoảng tầm một canh giờ, khách mua mới tản đi dần. Vốn họ chỉ cắt gọt chừng hai mươi cân hồng, không bao lâu số hồng gọt sẵn đã hết sạch, thế là họ lấy hồng chưa gọt ra bán, nhưng giá hạ xuống còn bốn văn một cân.

Đến buổi trưa, người trên phố thưa dần, Từ Vi hỏi mọi người: “Các muội đói không? Hay để tỷ ở lại giữ, mấy huynh muội đi ăn đi.”

Từ La thấy số hồng cũng bán được gần hết, hơn nữa mới khoảng một canh giờ đã không còn khách nữa, xem ra buổi chiều không cần bày sạp bán, nàng nói luôn: “Giờ mình chỉ còn tầm mười cân hồng, hay là chiều nay mình không bán nữa, giờ tìm chỗ nào đó ăn một bữa no nê, com nước xong mình mua đồ rồi về được không ạ?”

Từ Vi thấy mấy chị em đều mệt, ngay cả Tiểu Lục cũng phụ gói giấy dầu, huống hồ không còn nhiều hồng lăm, cho nên nàng đồng ý với đề nghị của Từ La.

Cất hơn ba trăm văn bản hồng cẩn thận, họ đứng dậy dọn hàng.

Lúc này Từ Hiến mới thấy hai con thỏ hoang còn chưa bán được, cậu hỏi: “Thỏ này thì làm sao bây giờ?”

Từ Thụ suy nghĩ một lúc, hôm nay kiếm được không ít tiền, nếu không bán được thỏ thì cứ cầm về ăn, xem như bồi bổ cho mọi người, thế là cậu nói: “Cho vào sọt lại đi, lát nữa nếu không rảnh bầy sạp bán thì mình mang về ăn”

Mọi người nghe vậy cũng không ý kiến gì.

Xong xuôi mọi thứ, Từ Thụ mới hỏi: “Mấy muội muốn ăn gì?”

“Muội không biết nữa, chúng ta chưa ăn trên trấn bao giờ mà” Từ Đào đáp lại. Huynh đệ Từ Hiến cũng không biết ăn gì mới được.

Từ La nghe vậy cũng choáng theo. Không ngờ đến lúc có tiền rồi lại không biết phải ăn gì như thế.

“Thế mình đi rồi quyết định nhé” Từ Thụ đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bán thực đơn

Lúc mấy chị em đi qua một túp lều, Từ La nghĩ có lẽ túp lều này thuộc dạng cấp thấp mà thôi.

Nghĩ đến cơm trắng gạo tẻ, Từ La bèn nói với Từ Thụ: “Mình vào đây ăn được không ạ?” Từ khi xuyên qua đến nay, gần một tháng trời ngoài bát cháo có tảo đỏ, cầu kỳ mà đại ca mua cho mình để bồi bổ sức khỏe ngày đầu, nàng chưa được ăn gạo lức nào, mỗi ngày chỉ có bánh bột ngô, đến mức giờ nhìn thấy cơm tẻ là Từ La lại chảy nước miếng. Từ La lại thấy hối hận vì lúc ở hiện đại mình đã lãng phí lương thực như thế nào.

Từ Thụ nhìn thấy túp lều này thì ý nghĩ đầu tiên của cậu là chỉ sợ ăn không nổi, nhưng nhìn thấy ánh mắt mong đợi của tiểu muội thì không nỡ từ chối. Cậu phân vân.

“Đại tỷ à mình ăn ở đây được không?” Từ Thụ trù trừ hỏi Từ Vi.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, mấy huynh muội họ chưa từng được ăn món gì ngon. nhìn thấy ánh mắt mong chờ của các đệ đệ muội muội, nàng nhìn túp lều rồi quyết tâm nói: “Được, mình vào ăn một bữa đi”

Nghe tỷ nói vậy, mấy chị em vui mừng nhảy cẫng hoan hô, trong mắt Từ Thụ và Từ Hiến cũng ánh lên nét vui mừng. Trong giây phút đó, Từ Vi cảm thấy quyết định của mình là chính xác.

Họ không biết rằng, cảnh tượng đó đã lọt vào tầm mắt của một thiếu niên trên lầu.

Lúc đi vào túp lều, ngoài ra thì không còn một vị khách nào khác. Tiểu nhị trước quầy còn đang ngủ gật. Thấy có khách đi vào, tiểu nhị cũng không che mấy chị em Từ La ăn mặc nghèo nàn, người ta vẫn nhiệt tình tiếp đãi.

Từ La cảm thấy rất lạ, túp lều này có vị trí tốt như vậy, phục vụ chu đáo, bàn ghế sạch sẽ, phải nói là rất đạt tiêu chuẩn, sao trong giờ cơm lại chẳng có mấy khách thế này.

Từ La buột miệng hỏi: “Tiểu nhị ca, sao trong quán ít khách thế ạ?”

Từ Thụ thấy Từ La hỏi thẳng đối phương như vậy thì chỉ lo bị đối phương quở trách, cậu vội nhắc nhở: “A La, không được vô lễ”

Tiểu nhị thấy Từ La nhắc đến chuyện buôn bán của tiệm, vẻ mặt tươi cười cũng trở nên ủ rũ, nhưng mà hắn vẫn trả lời: “Cũng không có gì đáng nói cả, việc này ai cũng biết cả mà. Bếp trưởng của tiệm lên huyện nhậm chức, cho nên vị trí bếp trưởng ở đây giao cho hai bếp phó, nhưng mà hai bếp phó không thể làm được hương vị như bếp trưởng trước kia, vì vậy khách càng ngày càng ít”

“Tiểu Lý nói đúng đó, tiểu điểm bây giờ không còn được như xưa. Nếu mấy khách quan khổng chế, cửa tiệm sẽ bót cho mọi người hai mươi phần trăm nhé” Lúc này, Lư chương quỹ cũng đi ra, nói lại.

“Đây là ông chủ của bọn tôi, Lư chương quỹ” Tiểu nhị ca giới thiệu.

“Chào Lư chương quỹ. Cảm ơn ý tốt của ông, nhưng sao bọn cháu nhận được chứ, giá bao nhiêu thì cháu trả bấy nhiêu” Từ Thụ thấy chuyện làm ăn của tiệm không khả quan là bao nên không nỡ nhận lời.

“Tiểu ca nói gì vậy, hôm nay chúng tôi còn chưa mở hàng, xem như là cảm tạ mấy cháu mở hàng cho quán đi” Lư chương quỹ cười nói.

Từ La nghĩ thầm, ông chủ tốt như vậy, mình cũng biết một số thực đơn thời hiện đại, ở đây hình như không có những món đó, nàng cũng biết có nhiều nhân vật chính xuyên không trong tiểu thuyết đều bán thực đơn như vậy cả. Nếu bạn một số món ăn không chỉ giúp ích cho người ta mà còn được lợi cho nhà mình, có sao không làm chứ.

Thế là Từ La nói: “Lư chương quỹ à, đại tỷ nhà cháu có tài nấu nướng lắm, hay để đại tỷ chỉ cho ông mấy món ngon đặc biệt được không, đảm bảo chuyện làm ăn sẽ có khởi sắc”

“A La, đừng nhiều chuyện” Từ Vi thấy Từ La bao đồng quá thì không khỏi trách cứ.

Lư chương quỹ thấy Từ La còn nhỏ mà đã khôn ngoan như vậy thì trêu chọc: “Tiểu nha đầu, ngoài thức ăn mà tỷ cháu làm, cháu từng ăn đồ ăn ở chỗ khác chưa? Sao cháu biết tỷ cháu nấu giỏi được?”

“Đương nhiên tỷ cháu nấu ăn giỏi lắm rồi. Tỷ có thể lấy da heo cứng làm thành món da đông ngon lắm, thịt sống cá sống cũng nấu thành canh ngon, ông xem đại tỷ của cháu có giỏi không?”

Lư chương quỹ nghe thấy hai món lạ cũng khá là hấp dẫn. Nghĩ tới chuyện làm ăn bết bát trong cửa tiệm, ông quyết tâm biến ngựa chết thành ngựa sống, nói luôn: “Được, nếu tỷ tỷ của

cháu nấu ăn ngon như vậy, tiệm của ta đồng ý bỏ tiền mua món ăn này.”

“Vâng ạ, quyết định thế nhé. Xin hỏi có thể mượn nhà bếp của quán không ạ?”

“Được chứ, đi theo ta” Lưu chương quý nói xong thì dẫn chị em Từ La xuống nhà bếp.

Vào bếp rồi, Từ La mới phát hiện ra không hề là nhà bếp của một tửu lâu lớn, nguyên liệu không thiếu thứ gì cả.

“Đề muội ở lại giúp đại tỷ là được rồi, mấy đại ca đi ăn cơm trước đi” Lúc này Từ La mới phát hiện ra mấy huynh đệ Từ Thụ cũng vào theo.

Mấy anh em Từ Thụ thấy Từ La đảm nhiệm nhiều việc như vậy, thậm chí họ còn không kịp từ chối. Mặc dù biết Từ La hay nghĩ ra nhiều thực đơn đặc biệt, lúc ở nhà nàng cũng hay chỉ Từ Vi làm mấy lần, hơn nữa đều rất thành công. Nhưng họ vẫn thấy lo lắng thay Từ La. Cho nên sao có thể yên tâm để Từ La và Từ Vi ở lại nhà bếp được.

“Bọn huynh ở lại giúp đại tỷ nhóm lửa, phụ thêm một tay. Nếu Lưu chương quý yên tâm thì có thể ra ngoài ạ.” Từ Thụ cung kính nói. Lát nữa cậu phải nghĩ cách sao có thể cho mọi chuyện ổn thỏa.

Lưu chương quý nghe vậy lại hiểu nhầm Từ Thụ sợ người của ông học lớn, nhưng nghĩ lại yêu cầu này cũng hợp lý mà thôi, nếu là mình thì cũng làm như vậy. Thế là ông nói: “Vậy chúng ta ra ngoài chờ nhé. Các cháu có thể dùng bất kỳ nguyên liệu nào ở đây”

Nói xong, ông và mấy đầu bếp đi ra.

“Tại bọn tôi không giỏi, khiến cho việc làm ăn của tửu lâu tệ hại như vậy, giờ còn phải hy vọng vào mấy đứa trẻ con này” Hai đầu bếp áy náy nói. Mặc dù họ đã cố gắng hết sức, nhưng từ chất không đủ, nhiều năm làm đầu bếp cũng không học được mấy phần tử bếp trưởng. Chương quý lại luôn đối xử rất tốt với họ nên càng hồ thẹn hơn.

“Có sao đâu. Đầu bếp Vương không chia sẻ bí quyết, dù cậu muốn học cũng chẳng học được bao nhiêu. Có trách thì phải trách ta không giỏi làm ăn. Nếu không làm tiếp được thì chỉ có thể đóng cửa về quê trồng lúa thôi. Chỉ có điều Hoành Nhi tốn rất nhiều tiền đền sách, nếu không làm ăn được thì không biết nên làm sao cho phải?” Lưu chương quý cũng thấy phiền muộn.

“Cũng tại đầu bếp Vương, sao lại vô tình như thế, chương quý tốt như thế mà ông ta lại vong ân phụ nghĩa” Một người khác nghe vậy thì tức giận trách. Hắn cũng sợ của tiệm không kinh doanh được nữa, thế thì họ cũng mất việc làm.

“Không nên nói vậy, nên làm gì thì cứ làm thế thôi” Lưu chương quý đáp.

“A La, sao hôm nay muội to gan vậy chứ, nếu chúng ta không nấu được món gì khiến họ hài lòng thì sao đây? Sau này không được hồ đồ vậy nữa nghe chưa? Từ Thụ không nhận được trách mắng Từ La.

“Đại ca đừng lo, muội thấy Lưu chương quý hiểu chuyện như vậy nên mới dám. Nếu chúng ta không làm được món ngon thì mình trả tiền nguyên liệu lại cho họ, họ cũng không làm mình khó xử đâu. Hơn nữa quan trọng nhất là muội tin vào món ăn của mình. Nếu thành công, không những mình có thể giúp được Lưu chương quý, mà còn có thể kiếm được bạc nữa”

“Đại ca, đại tỷ, tiểu muội luôn có nhiều sáng kiến, muội ấy làm gì cũng có lý của muội ấy. Bây giờ chúng ta nên nghĩ cách làm sao để phân công hoàn thành món ăn thì tốt hơn” Khác với vẻ lo lắng của Từ Thụ, Từ Vi, Từ Hiên lại khá lạc quan, cậu luôn có lòng tin vào tiểu muội nhà mình.

Từ Thụ, Từ Vi cũng thấy phải, thế là mọi người bắt đầu phân công công việc để làm. Từ La chuẩn bị làm món da đông, canh cá, gà cắt khúc và canh cá đậu hũ.

Sau khi hoàn thành đủ các món, mấy người Lưu chương quý nhìn sắc hương vị của các món ăn cũng thấy hấp dẫn theo, đặc biệt là canh cá hầm, vừa nhìn đã thấy chảy nước miếng, mùi thơm xông thẳng vào đầu mũi.

Lưu chương quý càng nhìn càng thấy hy vọng vào tương lai khôi phục lại tửu lâu, không ngờ mấy đứa bé lại có tài đến vậy.

“Cô nương không sao chứ? Ngại quá” Lưu Hồng ngồi trên lầu ngửi thấy mùi thơm, lâu rồi nhà bếp mới nấu được một món ăn xuất sắc như thế. Vậy nên cậu không nhận được vội xuống lầu xem thử.

Không ngờ lúc xuống cầu thang vội quá, không để ý có người đi ở phía dưới cầu thang. Thế là đụng phải Từ Vi vừa mới từ phòng bếp đi ra, chuẩn bị bung món canh cải trắng cuối cùng cho mọi người thưởng thức. May mà cậu kéo Từ Vi kịp thời, nếu không Từ Vi và bát canh cứ thế đổ hết mất.

Từ Vi thấy mình bị một thiếu niên xa lạ ôm vào lòng, mặt nàng thoáng đỏ lên. Nàng chưa từng thân thiết với một nam tử như thế bao giờ. Nàng vội tránh khỏi vòng ôm của Lưu Hồng.

Lúc này Lưu Hồng chỉ ôm lấy Từ Vi theo bản năng, giờ nghĩ lại mới thấy mình quá phận. Thế là cậu vội buông Từ Vi ra. Lúc Từ Vi rời khỏi lòng mình, cậu mới hơi bình tĩnh.

“Cô nương... không sao chứ?” Lưu Hồng hỏi lại lần nữa. Cậu chỉ sợ Từ Vi sẽ hiểu nhầm mình là người lỗ mãng.

“Ta không sao? Từ Vi cũng thẹn thùng.

Giờ Lưu Hồng mới để ý Từ Vi chính là đại tỷ của đám huynh muội mà hắn nhìn thấy lúc trên lầu, nghe mấy câu họ nói khiến lòng người chua xót. Hơn nữa Từ Vi thương em như vậy càng khiến cậu có ấn tượng.

Mọi người cũng bị giật mình trước tình huống bên này. Từ La vội chạy tới xem Từ Vi có sao không, tay có bị phỏng không.

“Tỷ không sao, chỉ bị tràn canh thôi, mất một phần cải trắng rồi. May là nãy tỷ nấu còn dư, để tỷ đi bung một phần khác, mọi người thử các món kia trước đi. Đề nghị lại không ngon” Từ Vi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Chuyện vui liên tục

Từ La thấy đại tỷ không sao những cánh tay lại bị hắt một ít nước canh.

“Đại tỷ à, hay muội đi mua thuốc trị bỏng về, bôi lên chỗ này nhé” Từ La hỏi.

“Không sao đâu, canh không nóng lắm mà.” “Cô nương không sao thật chứ?” Lư Hồng nghe vậy cũng sốt sáng hẳn lên.

“Đúng đó, cô nương bị bỏng ở đâu không?” Mấy người Lư chương quỹ cũng đi tới hỏi.

“Mọi người đừng lo, không sao cả, canh cái trắng đã nấu được một lúc rồi nên không nóng lắm. Ta đi múc thêm một bát nữa” Từ Vi thấy mọi người đều ân cần hỏi nằng có bị phỏng không thì càng thêm ngại ngùng.

“Đề ta bung cho” Tiểu Lý nhanh nhẩu vào phòng bếp bung đồ.

Thấy Từ Vi không sao, mọi người mới trở lại bàn ăn. Đợi tất cả ngồi xuống, Lư chương quỹ mới giới thiệu: “Đây là con trai ta, nãy ngại quá. Hoành Nhi à, con vội cái gì mà không nhìn đường vậy?”

“Con ở trên lầu ngửi thấy mùi thức ăn thơm quá, cho nên tò mò không biết cha mời được vị bếp trưởng nào mới, thế nên mới vội vàng như vậy. Cô nương ta xin lỗi” Lư Hồng áy náy nói.

Lúc này, Từ La mới quan sát kỹ Lư Hồng. Không thể không nói, Lư chương quỹ trung niên ngoài dáng vẻ trung hậu ra thì không quá mức xuất sắc, nhưng dung mạo của Lư Hồng đúng là mi thanh mục tú, đúng kiểu thư sinh nho nhã, chỉ có điều giữa đôi mày có chút gì đó tương tự như Lư chương quỹ. Thực lòng mà nói, từ lúc Từ La xuyên không đến nay, ngoài đại ca, nhị ca ra, hẳn là người đẹp trai nhất mà Từ La gặp được. Đường nhiên, Từ La không thừa nhận quan điểm này có mấy phần bao che.

“Lư chương quỹ, Lư thiếu gia khách sáo quá rồi. Từ Vi không sao cả, hai vị đừng để bụng” Từ Vi thấy Lư Hồng xin lỗi mãi thì cũng thấy bản khoan.

Từ Thụ thấy nằng bối rối như vậy bèn lên tiếng: “Nếu mọi người đều không sao thì đừng để tâm nữa. Nào, chúng ta ném thử mấy món này xem sao?”

“Được, mọi người dùng thử nào, mời” Lư chương quỹ cũng cảm thấy không nên khách sáo quá lại làm Từ Vi thấy ngại, thế là nhanh chóng bắt chuyện với mọi người.

“Canh cá này ngon quá. Dù hơi cay nhưng lại khiến người ta càng thêm hơn” Vừa ăn được vài miếng canh cá, Trương Đại không ngớt lời khen ngợi.

“Đúng thế, mấy món này khiến lão phu kinh ngạc. Khoan nói đến cách làm món da đông này, nhưng có thể chế biến da heo thành món ăn ngon và đặc biệt như vậy, đúng là không dễ gì. Cách nấu thịt gà này cũng khiến người ta bất ngờ nữa, còn canh cá này thì ngon khỏi nói” Lư chương quỹ cũng tán thưởng hết lời.

“Không ngờ cô nương còn nhỏ mà đã có khả năng nấu nướng bậc này. Trương Đại thực sự xấu hổ”

“Lư chương quỹ và Trương sư phụ khách sáo quá, chỉ mấy món vật thôi mà” Từ Vi ngượng ngùng đáp. Đây là do A La chỉ nằng làm. A La bảo muốn nằng tự nhận là mình làm, nghĩ vậy nằng càng đỏ mặt hơn.

Lư Hồng nghe nói những món ăn này là do Từ Vi nấu, cậu phải nhìn nằng với cặp mắt khác xưa, đúng là một cô nương thiện lương tốt bụng.

“Là những nguyên liệu bình thường nhưng nấu thành món ngon thì lại không phải dễ. Vậy đi, Lư Hương lâu chúng ta mua hết những món này. Mấy cháu muốn bao nhiêu?” Lư chương quỹ nói.

“Chúng cháu chưa bán món ăn bao giờ, Lư chương quỹ xem thử” Mấy người Từ Thụ cũng không biết phải ra giá bao nhiêu.

“Ba món một canh, chúng ta đưa giá một trăm lượng bạc rỗng, các cháu thấy sao?” Lư chương quỹ trầm ngâm một hồi rồi nói.

Mấy anh em Từ Thụ cũng bị con số một trăm lượng này làm sợ hãi. Mặc dù hôm nay họ vừa kiếm được hơn bốn lượng, nhưng một trăm lượng là khoản tiền quá lớn, họ vẫn cố giữ cho mình bình tĩnh. Chỉ có Từ La cảm thấy cái giá này tạm ổn.

Thấy mấy người Từ Thụ đều im ắng, Lư chương quỹ còn tưởng họ không hài lòng với mức giá này, ông thấp thòm hỏi: “Nếu các cháu không hài lòng thì mình có thể bàn bạc thêm mà”

Từ Thụ, Từ Vi đều nhìn về phía Từ La. Bởi vì họ cảm thấy những món ăn này là do Từ La nghĩ, thì nằng cũng nên là người quyết định, hơn nữa trong lòng họ có một sự tin tưởng vô hình dành cho nằng.

Từ La thấy mọi người đều nhìn mình thì nói: “Chúng cháu thấy mức giá chương quỹ đưa ra rất hợp lý, một trăm lượng bạc rỗng đi ạ”

Lư chương quỹ thấy nhóm Từ La đồng ý thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu tăng giá nữa thì họ cũng chỉ có thể cắn răng đồng ý mà thôi, chỉ có điều nguy hiểm lại càng cao, dù gì một trăm lượng bạc rỗng cũng không phải con số nhỏ. Mặc dù họ rất tin tưởng vào những món ăn này, nhưng chưa thấy được phản ứng của khách hàng, họ cũng không chắc chắn.

“Vậy đồng ý nhé. Nhưng mà, sau khi bán cho chúng ta rồi, các cháu không được bán cho nhà khác nữa. Các cháu thấy được không?”

“Chương quỹ yêu cầu rất hợp lý, bọn cháu bảo đảm sẽ không bán thực đơn này cho người khác, cũng không dạy người khác làm. Nhưng mà chỉ có nhà cháu nấu ăn thôi, chắc chắn sẽ không mang đi bán. Hơn nữa nếu sau này có người nào đó trong nhà cháu mở cửa tiệm, có thể bạn cháu sẽ dùng những món này, nhưng bọn cháu bảo đảm trong vòng năm năm, chắc chắn chúng cháu sẽ không dùng những món đó. Chương quỹ thấy sao?”

Lư chương quỹ nghĩ, năm năm đủ cho họ vực dậy chuyện làm ăn, hơn nữa trong năm năm, món ăn này cũng không còn mới nữa. Khi đó có khi có nhiều người bắt chước được không chừng. Thế nên điều kiện này cũng không phải quá đáng, ông đáp luôn: “Không thành vấn đề, chúng ta viết giấy làm bằng chứng đi. Các cháu có vấn đề gì không?”

“Không ạ, chương quỹ suy nghĩ rất chu đáo” Từ La nói.

“Được, nếu mọi người đều không có ý kiến thì mình lên thư phòng lầu trên lập văn tự nhé”

Thế là mấy người Từ Thụ theo Lư chương quỹ và Lư Hồng đi lên thư phòng trên lầu.

Lư chương quỹ viết văn tự xong thì đưa cho mấy người Từ Thụ xem: “Tiểu ca, cháu xem có vấn đề gì không?”

Từ Thụ đọc lục đọc tới nhiều lần, thấy không có vấn đề gì thì đưa cho Từ La xem thử. Từ La và Từ Hiến là hai người biết chữ nhiều nhất. Từ La có thể xem hiểu gần như tất cả các chữ. Trong khoảng thời gian này Từ Hiến cũng biết được không ít, cho nên cũng hiểu được đại khái. Từ Vi, Từ Đào và Tiểu Lục không hiểu được bao nhiêu, chỉ được vài chữ mà thôi.

Lư chương quỹ thấy mấy huynh muội đều đọc văn tự thì không khỏi giật mình. Vừa rồi lúc viết văn tự ông còn nghĩ có khi mấy đứa trẻ này không biết chữ, còn định bụng nên hóa giải sự lúng túng đó thế nào. Không ngờ họ đều hiểu hết.

“Không có gì ạ, bọn cháu có thể ký tên” Từ Thụ cắt ngang khoảng trầm tư của Lư chương quỹ

“Được, vậy chúng ta ký đi” Lưu chương quỹ nói xong thì cũng ký tên mình vào, tiếp theo Từ Thụ cũng ký lên. Lưu chương quỹ và Lưu Hồng càng ngạc nhiên hơn, không ngờ thiếu niên nhà bản hàn lại có thể viết chữ đẹp như thế.

“Được vậy giờ chúng ta viết cách nấu các món đó được không?” Lưu chương quỹ nói.

“Vâng ạ, đại ca cháu nói, bác nhớ kỹ công thức, đại tỷ và nhị ca sẽ đi chỉ cách nấu cho các đầu bếp, Lưu chương quỹ thấy sao?”

Lưu chương quỹ thấy Từ La nghĩ chu đáo như vậy thì cũng cảm phục sự thông minh của nàng. Xem ra, mấy huynh muội nhà này đều thông minh như thế, đặc biệt là tiểu nha đầu này. Nay giờ ông để ý, toàn bộ quá trình đều do tiểu nha đầu này làm chủ.

“Không thành vấn đề, nhưng tiểu nha đầu này, cháu có thể đọc thực đơn này được sao?” Lưu chương quỹ hỏi.

“Tất nhiên ạ, cháu nhìn đại tỷ nấu quen rồi” Từ La đáp.

“Vậy Hoành Nhi dẫn Từ Vi cô nương xuống lầu hướng dẫn mấy đầu bếp nấu đi”

Lúc Từ Thụ trình bày các món ăn, Từ Vi cũng hướng dẫn một số bí quyết để nấu nướng, cuối cùng đến giờ Mùi mới xong việc.

“Đây là một trăm lượng bạc ròng, các cháu đếm xem” Chờ Lưu chương quỹ đưa họ xuống dưới lầu, ông mới vào quầy trong lấy một trăm lượng bạc ròng đưa cho Từ Thụ.

Từ La thấy Lưu chương quỹ đưa cho các nàng một nén năm mươi lượng, bốn nén mười lượng, một nén năm lượng, và năm miếng bạc vụn một lượng, nàng lại thấy cảm động vì sự tỉ mỉ của ông.

“Các cháu đi mua đồ thì cầm bạc vụn trước, biết không?” Lưu chương quỹ dặn dò.

Lúc này Lưu Hồng cũng cầm một cái rô đi ra: “Đây là ít điểm tâm, mọi người cầm theo ăn đường nhé”

“Đa tạ ý tốt của chương quỹ, còn cái kia Từ Thụ từ chối thì bất kính quá” Từ Thụ thấy nếu không nhận điểm tâm thì kỳ cục quá nên nhận ngay.

Lưu chương quỹ thấy nhi từ nhà mình hiểu đạo lý đối nhân xử thế như vậy thì không khỏi gật đầu tán thưởng.

“Lão Lưu, hôm nay có món mới à? Sao ta ngồi thấy mùi cá là lạ trong quán thế?” Một đại hán trung niên mặc áo da hổ vằn đi vào.

“Lão ca mũi thính ghê. Trong cửa hàng mới có vài món mới, có muốn thử không?” Lưu chương quỹ nói ngay.

Lúc này vị đại hán kia cũng chú ý đến sọt hồng trong tay Từ Hiên, tò mò hỏi: “Tiểu ca này, cậu gánh quả chất nhiều thế làm gì? Chẳng lẽ tính bán cho Lưu chương quỹ?”

Lúc trước Từ Hiên lấy vải thô bọc hồng lại, còn bây giờ cậu phải lấy vải bọc túi bạc nên mới lộ quả hồng ra.

“Đây là quả chất đã qua chế biến rồi, không chất đầu ạ, ăn ngon lắm, bác có muốn thử không?” Từ Hiên thấy hình như đại hán này là khách quen của Lưu chương quỹ nên đáp lại.

“Ta thử xem” Đại hán kia nói xong thì cầm một quả ăn thử.

“Đúng là không chất mà còn rất thơm giòn nữa” Đại hán ăn xong thì khen ngợi.

“Các cháu bán bao nhiêu? Ta muốn mua một ít” Đại hán nói tiếp.

“Đây là ông chủ Chu, chuyên chạy hàng đó. Các cháu có trái cây có thể bán cho hắn.” Lúc này Lưu chương quỹ mới giới thiệu với mấy người Từ Thụ.

Hôm nay đúng là chuyện vui dồn dập đến, Từ La nghĩ thầm. Đầu tiên là bán được nhiều khăn thêu, sau đó hồng cũng tiêu thụ tốt, bán được món ăn với giá cao, giờ còn tìm được nguồn tiêu thụ hồng cho nhà mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tìm nguồn tiêu thụ và mua sách

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Chào ông chủ Chu. Bác muốn mua nhiều quả chất sao?” Từ Thụ hỏi.

“Gọi ông chủ Chu làm gì cho khó gọi, cứ nói là Chu bá bá đi. Ở trấn Cổ Thủy mọi người đều gọi bác là lão Chu”. Lão Chu hào sảng nói.

“Chu bá bá cần bao nhiêu ạ?” Từ Thụ hỏi lại.

“Ta định trước khi tuyết rơi sẽ đi một chuyến về phương Nam, bán một số mặt hàng, góp đủ tiền đón Tết. Nếu quả chất của các cháu ngon như vậy, ta có thể mua một thùng mang ra ngoài bán”.

“Quả chất nhà bọn cháu được chế biến kỹ lắm, ăn ngon cực kỳ, Chu bá bá cứ yên tâm. Nhưng chúng cháu còn hơn một ngàn cân quả chất, bác muốn nhiều vậy sao?” Từ La thăm dò thử lượng hồng mà lão Chu cần.

“Đó đã là gì, nếu ngon thật thì chưa ra khỏi huyện Thanh Điền là đã bán hết rồi. Hay chúng ta vào trong bản lại đi”. Lão Chu đề nghị.

“Mọi người vào ngồi đi, ta nói nhà bếp chuẩn bị mấy món mới mang ra”. Lưu chương quỹ dẫn mọi người tới bên bàn ăn, sau đó vào phòng bếp thông báo cho Tiểu Lý chuẩn bị mang món ăn ra.

Mấy chị em Từ La vừa ngồi xuống, lão Chu đã nóng ruột: “Các cháu định bán bao nhiêu tiền một cân?”

“Không dám giấu Chu bá bá, lúc này chúng cháu bán trên đường bốn vắn một cân ạ, bán hai cân được tặng một cân, bán cũng đắt hàng lắm ạ. Nếu Chu bá bá mua hết quả chất ở nhà bọn cháu thì cháu sẽ lấy hai vắn rưỡi một cân. Nếu Chu bá bá có thể mang quả chất đi bán ở những nơi khác, nhất định có thể bán được với giá cao hơn giá ở đây, bọn cháu tin bác có thể bác được”.

“Hai vắn rưỡi một cân cũng được, nhưng nếu bác cần nhiều quả chất hơn, các cháu có thể cung ứng không? Dù sao chỉ có các cháu mới biết cách chế biến loại quả này. Hơn nữa nếu các cháu lan truyền phương pháp này thì quả chất sẽ bị rớt giá đấy, vậy phải làm sao đây?” Lão Chu hỏi hết những thắc mắc của ông.

“Thế này đi, bọn cháu nói cho bác cách chế biến quả chất, sau khi bác bán được thì có thể tự mình chế biến. Nhưng bác phải ưu tiên mua quả chất ở chỗ bọn cháu, hơn nữa giá vẫn phải hai vắn rưỡi một cân, bọn cháu đảm bảo trong năm nay sẽ không công khai phương pháp này cho người khác biết, ít nhất đợi đến lúc bác bán được hết, kiếm được lời. Bác xem vậy có được không?”

“Được, cứ vậy đi. Nhà đầu thông minh quá, nếu bác có một nữ nhi thông minh đáng yêu như cháu thì tốt quá, nhưng tiếc là nhà bác chỉ toàn tiểu tử thôi”. Lão Chu chọc ghẹo, thật lòng ông cũng thấy cô bé này thông minh quá.

“Chu bá bá quá khen, từ nhỏ tiểu muội nhà cháu đã được cưng chiều nên mới to gan như vậy. Bác còn khen nữa thì nó không biết bản thân là ai đâu”. Từ Thụ nghe có người khen tiểu muội nhà mình, dù thấy tự hào thật nhưng vẫn khiêm tốn đáp. Hơn nữa cậu cũng sợ A La thông minh quá thì không tốt, cho nên cậu muốn dạy A La cách che giấu bản thân. Nghĩ cũng là do mình vô dụng, nếu không sao A La lại phải bận tâm đến kẻ sinh nhai trong nhà như thế.

“Không sao, thông minh là tốt. Ở tiền triều có một học giả trứ danh Tô Tử, mười một tuổi đã đậu trạng nguyên đó, đây là anh hùng xuất thiếu niên”. Lão Chu nói.

Từ Thụ nghe ông nói vậy cũng yên tâm ít nhiều, cậu bảo: “Vậy giờ bọn cháu sẽ viết cách chế biến quả chất cho bác nhé”.

“Được”. Lão Chu trả lời Từ Thụ xong thì nói với Lưu chương quỹ vừa mới đi từ phòng bếp ra: “Phiên Lưu lão ca cho đệ mượn giấy bút được không”.

“Phiên gì chứ, Hoành Nhi, con lên lầu lấy giấy bút xuống đi”. Lưu chương quỹ nói.

Lưu Hoành đang đứng sau quầy tính sổ sách nghe vậy thì vội lên lầu lấy giấy bút.

Chỉ chốc lát sau, giấy bút chuẩn bị xong. Từ Thụ viết lại phương pháp tỉ mỉ cho lão Chu. Lão Chu thấy phương pháp chế biến khá đơn giản thì không khỏi thẹn thùng, dễ như vậy mà mọi người không ai nghĩ ra, xem ra việc gì cũng có cơ duyên cả.

“Vội lại, bác còn phải cảm ơn các cháu đã cho bác biết cách chế biến, yên tâm, bác sẽ viết một văn tự, đảm bảo năm nay sẽ ưu tiên mua quả chất của bọn cháu với giá hai vắn rưỡi một cân. Còn nếu trong tương lai bác còn buồn quả chất, nếu các cháu muốn bán thì chắc chắn bác sẽ mua của các cháu, hơn nữa vẫn đồng giá hai vắn rưỡi. Các cháu thấy sao?” Lão Chu nói rõ.

“Vậy cháu cảm ơn Chu bá bá”. Từ Thụ chấp tay nói.

“Đây là hai lượng tiền đặt cọc, còn lại mai giao hàng chúng ta sẽ thanh toán đủ. Nhà các cháu ở đâu?”

“Bọn cháu ở thôn Hòe Hoa bên cạnh trấn này. Bác vào thôn hỏi nhà Thụ ca nhi, sẽ có người chỉ ạ”. Từ Thụ nói.

“Được, vậy sáng mai ta sẽ tới nhà các cháu lấy hàng. Nhà ta ở phố đối diện, các cháu có việc cứ tới tìm ta”.

“Vâng ạ, còn quả chất này bọn cháu gọi là quả hồng, nếu không thì Chu bá bá cứ gọi tên đó đi, dù sao gọi là quả chất sẽ khiến người ta có ấn tượng không tốt”. Từ Thụ nói.

“Hồng à, được, vậy thì gọi nó là quả hồng, cũng dễ gọi”. Lão Chu nói.

“Vậy bọn cháu về trước”. Từ Thụ đứng lên chào.

“Mai gặp nhé”.

Sau khi Từ Thụ chào tạm biệt Lưu chương quỹ và lão Chu, họ vừa đi trên đường lớn vừa bản thân không tin nổi, sao hôm nay có thể kiếm nhiều tiền đến vậy.

“A La, muội nhéo tỷ xem, có phải tỷ đang mơ không”. Chứng kiến tận mắt toàn bộ quá trình kiếm tiền trong túp lều, Từ Đào lại nói.

“A, đau quá”. Từ Đào bị Từ La nhéo thì la đau oai oái.

“Nhị tỷ có muốn nhéo nữa không?” Từ La còn đùa.

“Không cần, A La dám cười tỷ, xem tỷ phạt muội thế nào”. Từ Đào thấy Từ La đang nhìn mình trêu chọc, biết A La đùa nằng nết vội vàng đuổi theo đòi đánh.

“Nhị tỷ tha mạng, tiểu nhân không dám nữa, Đại tỷ cứu muội”. Từ La và Từ Đào đùa giỡn ầm ĩ, nằng nết vội vàng chạy tới sau lưng Từ Vi.

“Được rồi, chúng ta còn phải mua nhiều thứ nữa rồi mới về được, Từ Đào, A La, giờ mình đi mua đồ thôi”. Từ Vi khuyên can. Nghe vậy, dù đang đùa giỡn, Từ La, Từ Đào cũng chợt nhớ ra, bắt đầu tiếp tục kế hoạch đi mua đồ.

“A La muốn mua gì không?” Từ Thụ hỏi.

“Đại ca, hay mình mua một ít sách được không?” Từ La hỏi.

Hôm nay trong quá trình giao dịch bán được món ăn và hồng, họ cũng hiểu tầm quan trọng của việc biết chữ, chính Từ Vi và Từ Đào cũng nhận ra điều đó, cho nên khi Từ La nói muốn mua sách, tất cả mọi người đều đồng ý.

Sau đó họ đi đến tiệm sách lớn nhất trên trấn. Vừa bước vào tiệm, mọi người bao gồm cả Từ La đều bị chinh phục bởi hàng hà sa số sách ở đây, Từ La nghĩ thầm, tiệm sách ở chỗ đại trượng phu này, nào giống như thời hiện đại.

“Khách quan muốn mua gì vậy?” Chương quỹ từ trong quầy bước ra.

“Bọn cháu muốn mua một số sách vỡ lòng ạ”. Từ Thụ đáp.

“Mời khách quan sang đây, đây có thiên tự văn, bách gia tính, các cháu cứ chọn”. Chương quỹ dẫn bọn họ tới trước một kệ sách rồi giới thiệu.

Từ Thụ và Từ Hiên nhìn thấy đồng sách này thì sáng mắt hẳn, họ vội chọn ngay. Từ Thụ chỉ hận không thể mua hết về, nhưng nghe chương quỹ báo giá thì chùn bước. Cuối cùng, cậu chọn một quyển thiên tự văn, một quyển bách gia tính và hai bản sách vỡ lòng.

“Đại ca, huynh đọc hiểu được nhiều hơn bọn muội, huynh mua thêm một ít sách cho mình đi”. Từ La thấy Từ Thụ chỉ chọn cách loại sách cơ bản, nàng biết cậu chỉ chọn sách cho đệ muội mà không mua cho mình.

“Huynh không đi học nên không cần mua đâu”. Từ Thụ nói.

“Đại ca, đầu xuân sang năm huynh với Nhị ca phải đi học rồi mà? Giờ huynh mua vài quyển về xem, coi như là học trước”. Từ La khuyên nhủ.

Từ Thụ và Từ Hiên nghe đến chuyện đi học thì sáng mắt hẳn, nhưng sau đó lại nghĩ đến hoàn cảnh nhà mình, họ thoáng do dự.

“Huynh không đi đâu, để Đại ca đi học được rồi, Đại ca về dạy lại cho chúng ta. Thế thì có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền, huynh còn có thể làm việc trong nhà nữa”. Từ Hiên suy nghĩ rồi nói.

“Huynh là Đại ca mà, đáng lẽ phải là huynh nuôi cả nhà mới phải. Từ Hiên đi học đi, rồi đệ về dạy lại cho mọi người, hưởng hò huynh lớn hơn, có thể làm việc nhiều hơn đệ”. Từ Thụ nói.

“Đại ca, Nhị ca à, hai huynh nghĩ xem, nếu hai huynh có tiền đồ không phải có thể che chở cho bọn muội sao? Huynh thấy đó, giờ ai chả kính nể người đọc sách”.

“A La nói phải đấy. Có gì mình về nhà bàn bạc thêm, nhưng sách thì nhất định phải mua trước”. Từ Vi chốt lại.

Từ Thụ và Từ Hiên nghe Từ La nói vậy cũng thấy thoải mái hơn, giờ Từ Vi đã lên tiếng thì Từ Thụ chọn tiếp vài quyển mà lúc đến trường cần dùng. Cậu nghĩ, dù mình không thể đi học thì cũng có thể để cho đệ đệ muội muội đọc.

“Chương quỹ, ông có bán sách liên quan đến trồng trọt không ạ? Cháu muốn học trồng trọt”. Từ La nhớ tới không gian của mình không có nhiều cây cỏ lắm nên hỏi thử.”

“Chỗ bên này có nhiều sách liên quan đến nông nghiệp đấy. Khách quan chọn nhé”. Chương quỹ nói.

Từ La thấy nhiều sách như vậy thì mừng rỡ không thôi. Thế là nàng chọn một hơi vài quyển, chẳng hạn như có bách thảo tập, bách khoa toàn thư về nông nghiệp, vân vân.

“A La muốn học trồng trọt sao?” Từ Thụ thấy vậy thì hỏi.

“Muội phải gắng trồng trọt, sau này chúng ta không bị đói nữa”. Từ La vờ ngu ngơ đáp.

“Muội mới biết được mấy chữ hả? Cô bé này”. Từ Hiên bật cười.

“Huynh đừng xem thường muội, sau này muội sẽ đọc được, nói không chừng còn dạy Nhị ca trồng trọt nữa đó”. Từ La ra vẻ đáng yêu. Ai bảo nàng nhìn thấy mấy quyển sách này thì không đi nổi chữ.

“Được, vậy chúng ta mua mấy quyển sách này đi. Nói không chừng sau này A La sẽ có sự nghiệp trồng trọt đó”. Từ Thụ không đành lòng đã kích sự tích cực của Từ La. Huống hồ câu không bị đói của Từ La cũng khiến cậu vui lòng.

Chọn sách xong, Từ Vi hỏi: “Chương quỹ ơi, chỗ ông có giấy bút không ạ, cho bọn cháu hai bộ rề rề thôi”.

“Chương quỹ, nếu giấy rề thì cho chúng cháu một ít”. Từ La nói thêm.

Lần trước chỗ ta bị mưa ướt một số giấy thượng hạng, chỉ bị ướt nước mưa thôi, nếu các cháu muốn thì ta có thể bán cho” Chương quỹ nghe mấy huynh muội bọn họ nói vậy, ông cũng biết họ là những đứa bé nhà nghèo hiểu chuyện, hơn nữa trong tiệm có một ít giấy mới lại bị thấm nước mưa nên cũng muốn giúp họ một tay.

“Chương quỹ cho bọn cháu xem với”. Từ La nói.

Thấy chương quỹ mang năm xấp giấy ra, mấy người Từ La thấy giấy này đều còn tốt, chỉ có điều trên mặt bị dính một ít nước mưa mà thôi.

“Sao nào? Có muốn mua không, nếu lấy ta chỉ nhận của các cháu năm đồng một xấp thôi, tổng cộng hai lăm đồng”.

Từ Thụ cũng biết một xấp giấy thượng hạng không thể rẻ hơn hai mươi văn. Vì vậy cậu đáp: “Chương quỹ ơi, xấp giấy này chỉ bị dính nước mưa một chút, ông bán vậy có phải rẻ quá không?”

“Không sao, bọn ta cũng lười dọn dẹp. Ta thấy tiểu ca thích học tập như thế nên nếu bán nó cho các cháu cũng không tính là thiệt thòi. Hơn nữa cũng phải cảm tạ tiểu ca đã mua nhiều sách như thế”. Chương quỹ nói thêm.

Từ Thụ biết chương quỹ thật lòng muốn giúp họ, vì vậy cậu đáp lại: “Vậy cháu cảm ơn chương quỹ”.

Sau đó chương quỹ còn đề cử cho họ hai bộ bút lông nghiên mực và thanh mực.

Ra khỏi tiệm sách, họ chỉ tiêu tầm hai lượng bạc. Chương quỹ đã ưu đãi cho bọn họ rất nhiều. Từ La cảm khái, ở thời cổ đại, đọc sách cũng là một chuyện khá tốn kém.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cảm Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mua nhiều

“Chúng ta còn phải mua gì nữa nhỉ? “Từ Đào hỏi.

“Đi tới chỗ lần trước mua táo đỏ và cầu kỷ cho A La, mua thêm ít thịt heo, lương thực và cả vài bông và áo bông cho mùa đông nữa, mua một ít vải vụn để缝 khăn. Còn gì nữa nhỉ?” Từ Vi hỏi.

“Đại tỷ ơi, mình mua thêm một ít gà con được không? Giun ở nhà mình nhiều quá.” Lần trước Từ La chỉ thử nuôi giun, không ngờ lại thành công nuôi được. Bây giờ gà con trong nhà được

ăn giun mỗi ngày, nó không chỉ lớn nhanh mà còn tiết kiệm rất nhiều lương thực.

“Được, mình mua thêm mấy con gà con nữa, A La và Tiểu Lục tiếp tục chăm gà nhé. Sau này gà đẻ trứng sẽ nấu cho A La và Tiểu Lục ăn.” Từ Vi cười nói.

“A La, tiểu Lục có mệt không? Đại ca và Nhị ca công bọn muội nhé?” Từ Thụ thấy Từ La và Tiểu Lục đã đi hơn nửa ngày trời, chắc cũng mệt rồi nên hỏi thử.

“A La không mệt, không cần công đâu.” Từ La vội lắc đầu.

“Tiểu Lục cũng không cần.” Tiểu Lục cũng nói.

“Ha, tiểu muội ngại hả? Nhị ca công cũng không cho sao?” Từ Hiên thấy Từ La đỏ mặt thì càng trêu hơn.

“Nhị ca xấu lắm” Từ La bối rối.

“Muội có phản đối cũng vô dụng, nào, Nhị ca công muội.” Nói xong, Từ Hiên quay người lại công Từ La lên lưng. Từ Thụ cũng công Tiểu Lục lên.

Từ La nằm trên lưng Nhị ca đi trên đường lớn đông người tấp nập, không cần bận tâm đến thế gian ồn ào, nàng có được tình thân quý giá nhường ấy. Từ La nghĩ, nhất định phải bảo vệ ca ca, tỷ tỷ và đệ đệ khỏe mạnh, giống như họ đã bảo vệ nàng.

Sau đó họ đến hàng thịt mua hai cân thịt ba chỉ và hai cân thịt nạc, cộng thêm toàn bộ xương đầu ở đó, tổng cộng bốn mươi văn.

Họ đi qua hiệu thuốc, mua một cân táo đỏ và cầu kỷ để bồi bổ cho Từ La, tốn ba mươi văn. Từ La nghĩ, nàng có thể trồng một số dược liệu trong không gian, nàng phát hiện tỉ lệ thời gian trong không gian so với đời thực là một trăm - một, nói cách khác, một trăm ngày trong không gian thì ngoài đời thực chỉ mới một ngày. Cũng may, không gian không ảnh hưởng đến năng nhiều lắm, bằng không nàng cũng không dám tiến vào.

Nếu nàng có thể trồng được dược liệu, chắc chắn sẽ là loại dược liệu tốt nhất, bởi vì dược liệu cần một thời gian sinh trưởng dài ngày. Hơn nữa nàng phát hiện đồ trong không gian đều tốt hơn ở ngoài.

Thế là nàng hỏi đại phu: “Đại phu ơi, chỗ bác có trồng hạt giống dược liệu không ạ, cháu muốn một ít.”

“Cô bé à, cháu muốn dược liệu gì?” Lão đại phu còn tưởng mình nghe nhầm.

“Đúng ạ, cháu muốn học dược liệu. Chỗ bác có hạt giống cây nào ạ?”

“A La muốn học dược liệu từ bao giờ vậy?” Từ Thụ hỏi.

“Không phải muội vừa mua sách liên quan đến dược liệu đó sao. Muội có thể học mà. Vậy thì nhà mình có thể trồng được rồi.” Từ La đáp lại.

“Cô bé, không phải cứ đọc sách là được đâu.” Lão đại phu khuyên.

“Lão đại phu cho cháu được thỏa lòng đi mà. Có khi cháu thành công thì sao.” Từ La nghiêm túc nói.

“Vậy cũng tốt. Chỗ bác có một ít hạt giống linh chi và nhân sâm, không ai hỏi nên cứ cho cháu đi, xem như bác ủng hộ đại nghiệp dược liệu của cháu, nhé?” Lão đại phu thấy Từ La nghiêm túc như thế thì cũng ấn tượng với nàng. Mặc dù ông không tin Từ La có thể trồng được dược liệu gì, nhưng ông cũng thích những người xung quanh đam mê dược liệu như thế.

“Vậy sao được. Đại ca nói bọn cháu không được tham lam của người ta.” Từ La nói, lão đại phu không tin nàng có thể trồng được dược liệu nên mới miễn phí cho nàng. Nhưng nàng có không gian nên chắc chắn nàng sẽ trồng ra được, vậy nên cứ phải trả tiền cho ông ấy, nàng mới cảm thấy mình không chiếm lợi của người ta.

“Được, thế một trăm văn đi. Ta tin ngoài cháu ra trên trần này không ai mua được với cái giá đó cả.”

Lấy một túi hạt giống linh chi và nhân sâm từ lão đại phu, Từ La như nhặt được bảo vật. Nàng như nhìn thấy tương lai ngập linh chi và nhân sâm trong không gian, thế là Từ La cẩn thận đặt hạt giống vào giỏ của Từ Vi.

Ra khỏi tiệm thuốc, Từ Thụ nói: “Mình đi mua vài bông nhé, sau đó mua gà và lương thực, có được không?”

“Được, vậy mình mua vài trước đi.” Từ Vi nói.

Đến tiệm vải, Từ Đào nhìn vô vàn vải vóc xinh đẹp thì không nhắc nổi chân. Từ La biết Nhị tỷ nhà mình thích cái đẹp. Giống như người bình thường lấy muối giặt một lần, nàng sẽ giặt hai lần. Người bình thường chải tóc một lần mỗi ngày, nàng phải chải hai lần. Nàng còn thường xuyên lấy vài gấm còn dư của Đại tỷ để làm hoa cài đầu, cũng như buộc tóc trên đầu nàng lúc này là do Nhị tỷ ép nàng mang, bình thường nàng sợ nhất là khi Nhị tỷ bắt nàng phải mặc gì đó. Bởi vì Nhị tỷ không dám ép Đại tỷ nên chỉ có thể dẫn vật nàng mà thôi. May mà Nhị tỷ không đến mức dẫn vật tiểu Lục.

Xem ra nàng chỉ có thể hướng dẫn Nhị tỷ để biến đam mê của nàng thành sự nghiệp.

“Mấy vị muốn mua gì?” Tiểu nhị trong tiệm hỏi.

Sau đó, Từ Vi dựa trên vóc dáng của mỗi người để mua vài bông làm áo, mấy tỷ muội đều chọn vài màu trắng, anh em Từ Thụ thì chọn vài xanh đen. Nàng còn mua hai mươi cân bông, định làm áo và chăn. Đương nhiên, nàng còn mua hết vài gấm vụn và vài lẻ thượng hạng trong tiệm.

“Đại tỷ, tỷ, Từ Đào và A La mua thêm mấy tấm nữa về làm quần áo đi. Nữ hài tử phải mặc nhiều đồ mới đẹp.” Từ Thụ nói. Cậu luôn nghĩ con trai thì khổ chút cũng được, còn con gái thì phải được sung túc.

“Đúng đó, Đại tỷ làm thêm vài bộ nữa đi. Giống như áo quần của Đào Hoa tỷ ấy.” Từ Hiên nhớ đến ánh mắt hâm mộ của Từ Đào lần trước khi nhìn thấy bộ đồ mới của Đào Hoa tỷ nên nói tiếp.

Dù Từ Đào cũng muốn có đồ mới, nhưng nàng biết hoàn cảnh nhà mình, thế nên nàng bảo: “Đề Đại tỷ và A La mua đi, Tỷ mặc đồ chật của Đại tỷ là được rồi. Cũng xem như là đồ mới rồi mà.”

“Cả nhà mình đều may đồ mới đi. Kiểm tiền là đề tiêu mà. Quần áo trong nhà cũng không còn mấy bộ mặc được cả.” Từ La đề nghị.

“Tiểu muội muội nói đúng đó, có câu, người phải dựa vào y phục, ngựa phải dựa vào yên. Mỗi người chọn vài bộ đi. Mặc đồ mới cũng có tinh thần hơn đó.” Tiểu nhị trong tiệm cũng thêm lời.

Từ Vi nghĩ, gần đây Từ Thụ cũng hay vào trấn, mặc đồ cũ quá cũng không tốt, giống như hôm nay giao thiệp với Lưu chương quỹ, ăn mặc như vậy đúng là không ổn.

“Mỗi người chọn vài bộ đồ mới nhé. Tất cả cứ chọn màu mình thích đi. Từ Thụ, Từ Hiên cũng chọn nào.” Từ Vi nói.

Với sự kiên trì của Từ Vi, cuối cùng mọi người đều có đồ mới, mặc dù tất cả chỉ là vài bông thông thường.

Bà anh em Từ Thụ, Từ Hiên đều chọn vải xanh đen. Còn chị em Từ Vi lại được Từ Hiên chọn cho màu hồng. Từ La nhìn màu đỏ thì khóc môi khẽ giật, bảo một người hai mươi mấy tuổi mặc màu sắc đỏ sao được chứ? Mặc dù bây giờ nàng chỉ mới sáu tuổi.

Sau đó họ đến tiệm lương thực, mua ba mươi cân bột thô và mười cân gạo. Xong việc cũng đã giờ Thân.

Cuối cùng, họ đi tới chỗ lần trước Trần thâm dắt họ đi mua gà. Đúng lúc chủ tiệm định dọn quán. Chủ tiệm là một bà lão hơn năm mươi, bà không ngờ giờ này vẫn có người tới mua gà nên vội chào hỏi: “Mấy cháu muốn mua bao nhiêu con gà con?”

“A La muốn mua mấy con nào?” Từ Vi hỏi.

“Mua năm mươi con đi. Muội và Tiểu Lục cùng nuôi.”

Từ Vi suy nghĩ một lúc thấy cũng được nên nói với chủ tiệm: “Bọn cháu mua năm mươi con.”

Chủ tiệm không ngờ giờ này lại có người mua nhiều vậy, bà ân cần nói: “Được, vậy các cháu chọn đi. Ở đây có hơn sáu mươi con.”

Mấy người Từ Vi không biết chọn gà con, cho nên họ chỉ chọn bừa cho đủ.

“Bà ơi một con bao nhiêu tiền ạ?” Từ Vi hỏi.

“Một con bốn văn.”

“Bọn cháu mua nhiều vậy, bà bán rẻ cho bọn cháu nha.” Từ La vội nói.

Bà chủ nghĩ nghĩ, thấy giờ trời cũng sắp tối, lại còn nhiều gà con thế này, không bằng bán hết, mai không cần đi nữa. Thế là bà nói: “Vậy đi, ở đây còn sáu mươi bảy con, các cháu thêm năm mươi văn thì bà bán hết cho, thế nào?”

Từ Vi nghĩ nuôi nhiều gà một chút cũng tốt, gà đẻ trứng có thể bán được tiền, nàng bèn đáp: “Vậy bọn cháu mua cả, nhưng mà bà cho bọn cháu hai cái lồng sắt được không, bọn cháu không có gì mang về cả.”

“Thế đưa hết cho các cháu đó. Còn lồng sắt thì trong nhà bà làm được, bà cũng không cần mang về.”

Mua gà xong, Từ La thấy bên cạnh có sạp bán dê. Nghĩ đến kiếp trước mọi người thích sữa dê như vậy, hơn nữa sữa dê lại còn giàu dinh dưỡng, thế là nàng nói với Từ Vi: “Đại tỷ, mình mua một con dê sữa được không. Muội muốn uống sữa dê.”

“A La à, sữa dê không ngon đâu, mình không mua được không?” Từ Vi khuyên bảo.

“Muội biết cách làm sao để nó đổi vị, hơn nữa nó còn dinh dưỡng hơn canh xương nữa.” Từ La nói thầm với Từ Vi.

Từ Vi biết A La là một cô bé đáng tin, hơn nữa nhiều lần A La được thần tiên gia gia chỉ bảo, vậy là nàng tin ngay: “Vậy mình hỏi giá xem.”

Mặc dù bọn Từ Thụ không nghe thấy, nhưng Từ Vi đồng ý rồi họ cũng không có ý kiến gì. Thế là mấy người đi tới trước sạp hàng.

“Muốn mua dê à?” Chủ tiệm thấy mấy đứa trẻ đi tới thì tò mò hỏi.

“Vâng ạ. Đại thúc bán dê ạ?” Từ La hỏi.

“Bán, dê nhà vừa mới sinh con, cò không đủ nuôi nên phải bán vài con dê mẹ. Giờ nuôi bọn chúng cũng không lớn được nữa. Các cháu muốn mua à?”

“Bao nhiêu tiền một con ạ?” Từ Vi hỏi.

“Một trăm năm mươi văn. Có muốn không?”

“Bọn cháu mua một con.” Từ Vi đáp.

Thế là trên đường về nhà xuất hiện một cảnh tượng thế này: Từ Thụ gánh gà con, Từ Hiên vác lương thực, thịt heo, táo đỏ các loại cho Từ La. Từ Vi, Từ Đào ôm vài, bông và sách. Còn Từ La và Tiểu Lục thì cầm ghế và dắt dê theo.

Đến lúc này Từ La mới nghĩ, có phải mình mua nhiều đồ quá rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sóng gió quanh quả hồng xanh

Sắp vào đông, ngày cũng dần ngắn lại. Lúc này đây, ánh dương đang từ từ khuất núi, ánh chiều tà trên đường làng khiến người ta có cảm giác bình yên. Từ La còn chưa kịp hưởng thụ vẻ đẹp chốn thôn quê ấy, đã bị Từ Thụ lôi về hiện thực.

Từ Thụ nói: “Mấy đứa đi nhanh lên nào, trời sắp tối rồi.”

Vì thế, mọi người bắt đầu nhanh chân hơn.

Lúc trở lại đầu thôn, trời cũng tối hẳn. Lúc này, Từ La còn lo khi người trong thôn thấy nhà nàng mua nhiều đồ như thế sẽ tò mò tiền kiếm ở đâu ra, nhưng có lẽ nàng không cần lo lắng, bởi tâm này tất cả mọi người đều về nhà ăn cơm ngủ nghỉ hết cả rồi.

Lúc các nàng về tới nhà, mặc dù mọi người đều mệt mỏi nhưng không nản nỗi sự hưng phấn trong lòng. Sau khi đặt đồ xuống, Từ Vi và Từ Đào bắt đầu nấu cháo và làm bánh bột ngô. Từ Thụ, Từ Hiến thì giúp Từ La và Tiểu Lục cho gà ăn, nhốt vào lồng sắt rồi bận bịu xử lý chỗ thịt heo và xương vừa mua ngày hôm nay.

Khoảng hai tiếng sau, cuối cùng cơm nước cũng xong. Sau khi rửa mặt, tất cả mọi người tập trung trong phòng của ba chị em Từ La. Từ Vi thấy mọi người đều ổn định chỗ ngồi, nàng mới châm đèn dầu, lấy hết số tiền hôm nay vừa kiếm được.

Từ Vi nói: “Đây là tiền hôm nay chúng ta làm ra được, sau khi mua đồ xong thì còn lại nhiều đấy, chúng ta cùng đếm xem được bao nhiêu nhé.”

Vì thế, Từ Thụ và Từ Vi phân công mọi người cùng nhau đếm bạc.

Từ Hiến thống kê: “Còn dư một trăm linh ba lạng bạc và hai mươi văn tiền.”

Tuy rằng mọi người đều ước tính được sẽ còn khoảng bao nhiêu, nhưng khi nhìn thấy nhiều bạc như thế, họ vẫn hơi choáng váng.

Từ Thụ ngắm nghía một chút rồi nói: “Gần như toàn bộ số tiền này đều nhờ A La mới có được, huynh muốn dành một trăm lạng trong đó ra sau này làm của hồi môn cho A La, mấy đứa có đồng ý không?”

Từ La nghe xong cũng toát mồ hôi hột, nàng mới lớn có một mẩu thôi đấy! Đại ca thân mến của muội, huynh nghĩ đến chuyện hồi môn không thấy hơi sớm à? Đáng sợ hơn là, tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này hợp lý.

Lúc này Từ La biết nàng không thể im lặng được nữa. Nhờ đâu đám Từ Thụ cắt một trăm lạng bạc kia đi làm của hồi môn thật, cả nhà lại không đủ tiền dùng, vậy thì cũng dở. Vì thế nàng khuyên ngay: “Đào Hoa tỷ tỷ mãi tới giờ mới chuẩn bị của hồi môn mà? Đại tỷ cũng chưa có, đừng chuẩn bị cho muội vội. Đại ca, nếu giờ các huynh dùng tiền đó đi học, mua đất, sau này chúng ta sẽ kiếm được càng nhiều tiền hơn. Lúc ấy, huynh cho muội nhiều tiền hơn nữa có phải tốt hơn không? Dù sao để tiền đó cũng không để thêm tiền được.”

Từ Thụ ngẫm lại cũng biết nàng nói đúng, hơn nữa giờ là lúc cả nhà cần dùng đến tiền. Nhưng cậu vẫn muốn để dành một ít bạc cho A La, ai biết sau này sẽ có chuyện gì.

“Vậy thì để lại năm mươi lạng cho A La làm của hồi môn, còn năm mươi lạng để chi tiêu trong nhà.” Từ Thụ nói.

Từ Vi tiếp lời: “Như vậy cũng được. A La là đại công thần của nhà chúng ta mà.”

Dường như Từ Hiến đã hạ quyết tâm trong lòng: “Được, sau này chắc chắn nhị ca sẽ kiếm thật nhiều tiền về cho đại tỷ, Từ Đào và tiểu muội làm của hồi môn.”

Từ La nghĩ, mấy người Từ Thụ có thể trích ra năm mươi lạng trong số đó là tốt lắm rồi, còn đỡ hơn để cả làm của hồi môn cho nàng.

“Vậy giờ chúng ta tan họp thôi. Ngày mai còn phải đón tiếp đoàn người Chu bá bá.” Từ Thụ tổng kết.

Nói đến việc mở cuộc họp thế này cũng do Từ La đề nghị. Trước đây, Từ La thấy sau khi cơm nước xong mọi người đều thích chui vào phòng mấy tỷ muội nói chuyện phiếm. Vì thế nàng mới đưa ý kiến mỗi ngày sau khi ăn cơm xong, mọi người lại tới đây để họp. Ai có việc gì cần góp ý cứ nói ra để cùng nhau bàn bạc.

Đột nhiên Từ La nói: “Đại ca, nếu ngày mai lúc Chu bá bá sang nhà chúng ta mà mang được nhiều hồng đi, mình tìm thôn trưởng để ông ấy nói cho mọi người biết chuyện bán được hồng đi.” Từ La biết mặc dù đại ca đại tỷ không nói ra, nhưng đôi lúc nàng vẫn cảm nhận được, họ luôn cảm thấy nợ ơn nợ nghĩa với mọi người trong thôn. Hiện giờ nàng muốn mượn chuyện này để trả lại nhân tình cho những người trong thôn, đại ca đại tỷ cũng đỡ phải áy náy quá nhiều. Thế nên hôm nay nàng mới nói cách xử lý qua hồng miễn phí cho Chu bá bá, điều kiện là ông ấy phải ưu tiên mua hồng của người ở trong thôn.

“Khó trách A La keo kiệt nhà chúng ta lại chỉ cách xử lý hồng cho Chu bá bá, nhưng ông phải ưu tiên mua hồng ở thôn mình. A La, sao tự nhiên muội lại muốn giúp đỡ người trong thôn?” Từ Hiến tò mò, cô bé A La này sao lại biết nhiều việc thế chứ.

Từ La đáp lời: “Không phải đại ca đã từng nói sao, chúng ta phải biết báo đáp những người từng giúp mình. Người trong thôn đều từng giúp chúng ta, nhất là khi chuẩn bị làm hậu sự cho mẹ, giờ chúng ta có khả năng thì nên giúp lại họ chứ sao.”

“Rồi rồi, A La nghĩ chu đáo nhất, vậy ngày mai sau khi hồi Chu bá bá xong, nếu ông ấy muốn mua hồng trong thôn mình, huynh sẽ nói với thôn trưởng.” Từ Thụ không ngờ Từ La lại suy nghĩ cẩn thận tới vậy. Sau khi nghe Từ La nói xong, cậu càng thấy xúc động hơn vì tiểu muội lại hiểu chuyện thế này.

Đêm hôm nay, mấy huynh muội Từ La đều say giấc.

Sáng sớm, Từ Thụ cùng với Từ Hiến lên núi từ sớm kiểm tra xem bầy rập có con thú nào hay không, sau đó phải nhanh chóng về nhà đón Chu bá bá tới. Hôm nay, trong bầy rập của họ lại có thêm hai con thỏ, tính cả hai con thỏ chưa bán được hôm qua thì họ có bốn con. Cũng may, mấy con thỏ đều vẫn còn sống, có thể cho ăn cỏ nuôi tạm được, nếu không thì giờ họ còn phải lo không biết tiêu thụ thỏ thế nào.

Chưa đến giữa trưa, lão Chu vội vàng cùng đám tiểu nhị của ông đánh ba chiếc xe ngựa tới cửa thôn. Ba chiếc xe ngựa này gây ra động tĩnh không hề nhỏ. Rất nhiều người trong thôn tò mò về địa vị của chủ nhân ba chiếc ngựa xe này.

Lão Chu thấy có người đứng ở cửa thôn thì dừng lại hỏi: “Bác cho ta hỏi, nhà Thụ ca nhi đi thế nào ấy nhỉ?”

“Bác là người quen nhà Thụ ca nhi sao? Tìm bọn nó có việc gì?” Cha Xuyên Từ thấy có người hỏi nhà Thụ ca nhi nên cũng để ý hơn. Về mặt kinh tế ông không có năng lực giúp đỡ mấy đứa nhỏ, nhưng cũng đâu thể chỉ đường cho người xấu đến phá đám bọn nó. Vậy nên ông muốn hỏi cho rõ ràng họ tới tìm Thụ ca nhi làm gì, nếu bọn họ muốn tới gây phiền phức, chắc chắn ông sẽ không chỉ đường.

“Chúng tôi đã hẹn với Thụ ca nhi hôm nay tới nhà cậu ấy chuyển hàng, xin hỏi nhà họ ở đâu vậy?”

Cha Xuyên Từ thấy bọn lão Chu không có vẻ gì là muốn gây phiền phức, mà ngược lại hình như có việc cần tìm đám Thụ ca nhi thật, ông bèn nói: “Đề ta đưa mấy người qua đó.” Ông thăm nghĩ cứ đi theo bọn họ xem có việc gì, nhớ có gì sai sai, ông cũng chạy đi báo cho thôn trưởng được.

“Vậy làm phiền lão ca.” Lão Chu cũng không biết mấy suy nghĩ lằng nhằng trong đầu cha Xuyên Từ.

Vì thế, lão Chu đi cùng cha Xuyên Từ đánh xe ngựa sang nhà Từ La.

Có điều họ không biết rằng, ở phía sau có một bóng người lén lút theo sau.

Sáng hôm nay, Phan thăm sang nhà mẹ đẻ ở thôn họ Phan trấn bên thăm người thân. Bà nghe thấy mấy người đại ca nói chuyện với nhau, hôm qua lúc họp chợ ở trấn trên có thấy đám

Thụ ca nhí đang bán quả chất. Không biết đám trẻ dùng cách gì xử lý những thứ quả xanh chất xít đó mà khiến nó trở nên vô cùng thơm ngon ngọt ngào, tận năm văn tiền một cân mà bao nhiêu người tới mua.

Bà ta nghe thế thì nhấp nhồm không yên, lập tức chạy về xem thế nào. Về tới nhà chưa được bao lâu, còn chưa kịp hỏi thăm người trong thôn, bà nghe nói có xe ngựa vào thôn nên chạy vội ra xem. Vừa lúc nghe được đoạn lão Chu nói muốn tới nhà Thụ ca nhí chuyển hàng, thế nên bà mới lên lút đi theo sau bọn họ. Hiện giờ bà ta không dám theo tới tận nhà Thụ ca nhí, nên khi thấy Thụ ca nhí ra sân mở cửa, bà vội trốn vào rừng trúc cạnh nhà Tử La.

“Ồ đây có tổng cộng tám trăm năm mươi cân hồng, cứ nửa cân là hai văn rưỡi, tổng cộng là bốn nghìn hai trăm năm mươi văn tiền. Hôm qua ta đã đưa trước cho cháu hai lượng bạc tiền cọc, giờ đưa thêm hai nghìn hai trăm năm mươi văn tiền, cháu tính lại xem đúng không?” Sau khi gật gù khen chất lượng quả hồng xong, lão Chu nói với Tử Thụ.

Lúc này Tử Thụ cũng tính qua một lần rồi, thấy Chu bá bá cũng tính giống như mình, vì thế cậu nói: “Đúng rồi ạ, à Chu bá bá, hôm nay bác có thu mua thêm hồng không? Nếu cần bác cứ nói với cháu, cháu bảo cho mọi người đi hái quả.”

Lão Chu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Ngày mai đi, nay bác muốn bán thử chỗ hồng này trên huyện, không có thời gian ngồi đây đợi hái hồng. Để mai bác xem người trong huyện có thích món này không mới quyết định lượng hồng cần mua, cháu thấy được không?”

“Vậy được ạ, ngày mai bác bảo cho cháu rồi cháu sẽ nói lại cho người trong thôn đi hái hồng. Còn giờ chúng ta chuyển hồng lên xe đi.”

“Ừ, Tiểu Trần, Tiểu Mộc, mau ra xếp hồng nào.”

Khi toàn bộ số hồng được xếp hết lên xe, lão Chu lấy ra hai nghìn hai trăm năm mươi văn tiền, nói: “Đây là hai nghìn hai trăm năm mươi văn tiền, cháu đếm xem đủ chưa?”

“Đủ rồi ạ, cảm ơn Chu bá bá đã đến. Hẹn ngày mai gặp lại.” Tử Thụ cầm bạc vừa đếm vừa nói.

“Khách sáo làm gì, bác phải cảm ơn mấy đứa đã nói cho bác cách xử lý hồng chất này ấy chứ. Chờ khi nào có lãi, bác lại đến cảm ơn mấy đứa lần nữa. Bác đi đây, chốc còn vội lên đường.”

Mãi đến khi xe ngựa biến mất trước cửa nhà Tử La, cha Xuyên Tử nhìn từ nãy tới giờ vẫn chưa kịp hồi thần lại.

“Thụ ca nhí, lúc này cháu bán trái chất với giá hai văn rưỡi thật đấy à?” Cha Xuyên Tử vẫn thấy không tin nổi. Mấy thứ quả vừa xanh vừa chất ngày thường rụng đầy trên núi không ai nhặt giờ lại có người mua với giá hai văn rưỡi.

“Đúng ạ, trong lúc vô tình bọn cháu phát hiện ra cách xử lý quả chất khiến nó trở nên ngọt hơn, sau đó bọn cháu nói cách làm đó cho Chu bá bá, ông ấy đồng ý sẽ mua hồng trong thôn chúng ta với giá hai văn rưỡi một cân.” Thấy cha Xuyên tử hỏi, Tử Thụ bèn kể qua câu chuyện đó cho ông, nhưng từ đầu đến cuối cậu giấu bớt đoạn Tử La phát hiện ra cách xử lý hồng này. Cậu không muốn nhiều người để mắt tới tiểu muội, người thông minh ắt gặp nhiều tai họa, nhất định cậu sẽ bảo vệ tiểu muội thật tốt.

“Thụ ca nhí... con vừa nói... bọn họ đồng ý dùng giá hai văn rưỡi nửa cân hồng để thu mua hồng chất trong thôn chúng ta sao.” Cha Xuyên Tử kích động hỏi.

“Đạ, nhưng vừa nãy bác cũng nghe rồi đấy. Ngày mai Chu bá bá lại tới thôn chúng ta thu mua trái cây. Hiện tại thì cháu cũng chưa biết Chu bá bá cần nhiều hay ít, nên cháu nghĩ tạm thời đừng nói với người khác vội, nhớ đâu Chu bá bá không cần nhiều quả chất đến thế, lại khiến mọi người mừng hụt một phen.”

“Đúng đúng, cháu nghĩ thật chu đáo. Bác cũng không nói trước với mọi người, chờ ngày mai xác định số lượng thu mua xong, chúng ta hãy báo với người khác.” Cha Xuyên Tử cũng ngẫm chấp thuận, nếu giờ kêu mọi người đi hái trái xanh mà mai người ta thu mua số lượng ít, khiến mọi người vất vả cả ngày, khó tránh khỏi sẽ bị người ta trách cứ.

“Ngũ Ngu, mấy người vừa rồi đến tìm nhà Thụ ca nhí làm gì thế?” Cha Xuyên Tử họ Cao, trong nhà đứng hàng thứ năm, đầy đủ họ tên là Cao Ngũ Ngu. Vừa nãy Phan thăm đứng xa nên chỉ thấy họ chuyển rất nhiều sọt lên xe, cũng không biết bên trong chứa cái gì. Bà ta cũng không nghe được nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ, nhưng bà có thấy lão Chu lấy tiền đưa cho Tử Thụ. Giờ lại thấy cha Xuyên Tử đi qua rừng trúc nên ra hỏi.

“Ô mẹ Lâm Tử đây à! Sao bà lại ở đây?” Cha Xuyên Tử đang trên đường về nhà suýt nữa bị Phan thăm bắt thình lình nhảy từ trong rừng trúc ra dọa chết.

“Ông đừng hỏi mấy cái này, ta hỏi ông, mấy người vừa rồi tìm đám Thụ ca nhí làm cái gì đó?”

“Không... không có gì, chút việc nhỏ ấy mà. Ta về nhà ăn cơm trước đây.” Nói xong cha Xuyên Tử chạy vội về nhà. Ông chưa bao giờ nói dối ai cả, ông sợ nếu Phan thăm cứ hỏi tiếp kiểu gì ông cũng khai sạch.

“Không có gì thật thì khần trương thế làm gì. Mấy người đó chắc chắn là tới mua hồng nhà Thụ ca nhí.” Phan thăm lắm bầm. Dựa trên những gì bà ta nghe được ở nhà mẹ đẻ, kết hợp với những chuyện vừa xảy ra, bà ta cũng khẳng định những người kia tới mua hồng chất nhà Thụ ca nhí. Nghĩ tới cảnh vừa nãy Thụ ca nhí cầm một túi tiền to, lại nghĩ đến đồng quả xanh ở vùng núi gần nhà, bà ta càng không thể bình tĩnh.

Vì thế giữa trưa, vốn là thời gian mọi người ăn cơm, trước cửa nhà thôn trưởng lại có mười mấy thôn dân vây quanh làm ầm ĩ cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chuyện hiểu lầm

“Các người không có chứng cứ gì sao lại nói họ mua quả hồng chất nhà Thụ ca nhí, mà cho dù họ có mua thật thì liên quan gì đến mấy người? Tán đi, tán đi, mọi người về nhà ăn cơm hết đi.” Thôn trưởng tức giận quát.

“Thôn trưởng, ông đừng nói vậy chứ. Ông xem, lúc mấy đứa nhóc nhà Thụ ca nhí lo hậu sự cho mẫu thân nó, mọi người trong thôn đều góp tiền góp sức. Giờ nhà nó có cách kiếm tiền, không thể làm ông tay áo như thế được, rõ ràng có cách bán quả chất đi kiếm tiền, lại trơ mắt nhìn hoa quả trên núi rụng đầy đất. Mọi người nói xem có đúng không?”

Vốn nghe thôn trưởng lên tiếng, thôn dân đang chuẩn bị tán đi lại bị Phan thăm kích động.

“Mẹ Lâm Tử nói cũng đúng. Không phải lúc ấy Thụ ca nhí luôn miệng muốn báo ơn chúng ta sao, giờ nó có cách kiếm tiền từ thứ quả xanh ấy, lý nào lại định giấu đi chứ. Thôn trưởng, ông nhất định phải bắt Thụ ca nhí giải thích cho chúng tôi. Nếu nó không định nói phương pháp kiếm tiền từ quả hồng chất cho chúng tôi, vậy bắt nó nộp tiền ra trả lại số tiền lúc đó cho chúng tôi. Sau này chúng tôi sẽ không quan tâm đến cái lũ vong ơn bội nghĩa đó nữa.” Hồ nhị thúc cũng to mồm quát.

“Thôn trưởng, Hồ nhị thúc nói phải đấy, Thụ ca nhi cũng không thể bỏ bo kiểm tiền cho nhà mình, trơ mắt nhìn quả chất nhà người khác rụng đầy trên núi được.” Lại có người lên tiếng.

“Đúng đó, thôn trưởng, ông gọi Thụ ca nhi tới hỏi một câu xem, xem nó nói thế nào.” Mọi người mồm năm miệng mười bàn tán.

Thôn trưởng thấy mọi người nôn nóng, đành kêu đứa cháu nhỏ chạy sang gọi đám Từ Thụ tới. Nhiều năm sau này, có lẽ ông sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay, nhưng hôm nay, dưới tình huống này, ông không còn lựa chọn nào khác.

Cả nhà Từ La đang ăn cơm trưa. Hôm nay Từ Vi nấu cơm trắng bóng, canh xương heo thơm ngào ngạt, còn có rau dại hầm thịt.

Cháu trai thôn trưởng Trần Thiếu Thanh cùng tuổi với Từ Vi, năm nay cũng mười hai tuổi, hiện cậu đang đi học ở trường tư thục trong thôn, là môn sinh đặc ý của phu tử, cùng trường với Từ Thụ.

Mặc dù cậu chả có ấn tượng mấy với sư đệ bỏ học từ hai năm trước này, chỉ nhớ năm đó phu tử rất quan tâm đến Từ Thụ. Thật ra, cậu cũng chẳng quan tâm đến những chuyện thế này, trong lòng cậu chỉ có sách vở mà thôi, nhưng cậu cũng biết gần đây nhà Từ Thụ có việc gì.

Lúc tới trước cửa sân nhà Từ La, đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ, còn ngửi được mùi đồ ăn thơm nức khiến người ta có cảm giác hạnh phúc khôn nguôi, cậu thoáng thất thần.

Sau khi gõ cửa sân, người mở cửa là một cô bé chừng sáu bảy tuổi, trông cực kỳ lạnh lùng. Cô bé tò mò đánh giá cậu rồi hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai ạ?” Cho đến mãi sau này, cậu vẫn nhớ rõ ánh mắt sáng ngời của cô bé.

“A La, ai tới đó?” Từ Thụ gọi lớn từ trong nhà, sau đó cũng theo ra.

Từ Thụ nhận ra Trần Thiếu Thanh nên chào hỏi: “Sư huynh Thiếu Thanh tới đó à, huynh ăn cơm chưa? Nếu chưa thì vào ăn cùng đi.”

“Cảm ơn! Ta ăn rồi, ông nội ta tìm cậu có việc, cậu mau tới nhà ta đi.”

“Huynh có thể nói sơ cho đệ biết là có việc gì không?” Từ Thụ ngạc nhiên không hiểu vì sao thôn trưởng gia lại gọi cậu tới nhà vào cái giờ cơm trưa này.

“Đại khái là về việc quả hồng chất.” Trần Thiếu Thanh nhắc nhở cậu.

Từ Thụ trầm ngâm một hồi rồi nói: “Đề đệ dặn đệ đệ muội muội một tiếng đã.”

“Được, vậy ta đi trước.”

Trần Thiếu Thanh đi rồi, Từ La với Từ Thụ quay lại trong phòng. Từ Vi hỏi: “Vừa rồi ai tới vậy? A La muội mau ăn nốt cơm đi.” Từ Vi hỏi Từ Thụ xong, thấy A La chỉ mới ăn được có xiu cơm thì kêu nàng ăn nhiều lên một chút.

“Đại tỷ, muội no lắm rồi ấy, ăn nữa vỡ bụng mất. Vừa rồi, thôn trưởng gia cho người kêu đại ca qua nhà ông ấy.” Từ La nhận thấy từ khi trong nhà dư dả cơm gạo, Từ Thụ và Từ Vi luôn bảo nàng với Tiểu Lục ăn thật nhiều. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng sợ bản thân sẽ mập ú nư, vì thế đành dỗi sự chú ý của đại tỷ.

Quả nhiên, Từ Vi nghe được thôn trưởng gia tìm Từ Thụ, sự chú ý cũng bị dỗi đi: “Đại đệ, thôn trưởng gia tìm đệ làm gì?”

Từ Thụ đáp: “Sư huynh Thiếu Thanh nói hình như liên quan đến việc hoa quả chất.”

“Có khi nào mọi người biết chuyện chúng ta bán hồng rồi không?” Từ Hiên hỏi.

“Chắc là vậy, huynh cảm thấy lúc nãy sư huynh Thiếu Thanh có ý nhắc nhở chúng ta. Có khi đã xảy ra chuyện rồi.” Từ Thụ nói.

Từ Hiên vội kêu: “Vậy đề đệ đi cùng đại ca.”

“Muội cũng phải đi.” Từ La lo lắng.

“Được! Đi hết. Có gì chúng ta cùng nhau đối mặt.” Từ Vi ra quyết định. Trải qua nhiều việc như vậy, mọi người đều hiểu anh chị em trong nhà phải đoàn kết.

Sau đấy, nhóm Từ La cùng tới cổng thôn, từ xa đã thấy một đám người vây quanh nhà thôn trưởng. Lúc các nàng tới gần, Phan thẩm lập tức chất vấn Từ Thụ: “Thụ ca nhi, mấy chiếc xe ngựa tới thôn hôm nay tới nhà mấy mua hồng chất đúng không?”

“Đại đúng.” Từ Thụ đáp.

Phan thẩm nghe được câu trả lời khẳng định của Từ Thụ thì càng hung hăng như gà trống chọi, bà lớn tiếng nói: “Mọi người nghe thấy chưa! Ta nói thật mà! Thụ ca nhi, lúc trước chúng ta cho nhà ngươi mượn tiền làm hậu sự cho mẹ, sau đấy, mấy lần miệng nói muốn báo đáp ân nghĩa của mọi người. Giờ cũng chẳng cần mấy báo đáp, mau nói cách kiểm tiền từ quả chất cho mọi người là được. Nếu không chịu nói thì trả lại chỗ tiền lúc trước đây. Giờ nhà mày cũng kiếm được kha khá rồi đúng không?”

“Bà câm miệng đi! Thụ ca nhi, cháu đừng nghe mẹ Lâm Từ nói linh tinh, tiền đó chúng ta tự nguyện cho các cháu. Hôm nay gọi cháu đến mọi người chỉ muốn hỏi các cháu bán hồng chất đi như thế nào. Dù sao thôn ta nhiều nhà có cây dại trên núi, quả rụng đầy đất, chẳng bằng lấy đi bán, cũng tăng thêm ít thu nhập cho mọi người, trong thôn này cũng chẳng mấy ai giàu. Cháu nói xem có đúng không?” Lúc này thôn trưởng không thể không lên tiếng.

“Hoá ra là chuyện này à! Vốn bọn cháu định ngày mai khi đoàn người của Chu bá bá tới thì sẽ thông báo với mọi người. Nếu mọi người đã biết cả rồi, vậy giờ cháu sẽ nói luôn vậy. Đúng thế, trước đây có một lần bọn cháu vô tình phát hiện cách xử lý trái chất, khiến chúng trở nên ăn ngon hơn. Ngày hôm qua bọn cháu lên trần trên bán thử món đó, cũng bán được không ít...”

“Ta đã nói mà! Thụ ca nhi nó biết phương pháp khử chất hoa quả từ lâu rồi. Nó giấu không cho ai biết, nó cầm đi nó bán. Mọi người nói xem có phải nó quên mất ai cưu mang nó rồi không?” Phan thẩm chẳng đợi Từ Thụ nói xong đã ngắt lời.

“Bà không nói lời nào cũng không ai bảo bà câm đầu. Cha Lâm Từ, còn không mau lôi vợ ông về nhà đi.” Thôn trưởng thực sự tức giận vì Phan thẩm. Nghe bà ta nói xong đến ông còn muốn tức điên chứ đừng nói tới mấy đứa nhỏ nhà Thụ ca nhi.

“Thôn trưởng, đừng nói thế. Thụ ca nhi làm thế là không đúng thật mà.” Cha Lâm Từ cũng không coi lời thôn trưởng là đúng.

“Các người... các người...” Thôn trưởng tức muốn giậm chân.

“Các người cũng chỉ được đến thế thôi. Ghen tị vì mấy đứa nhỏ kiếm được tiền. Lờn như vậy mà mấy người cũng nói ra được.” Trần thẩm với Trần thúc nghe nói nhà Thụ ca nhi lại có chuyện liền chạy ngay tới đây, cũng nghe được kha khá lời Phan thẩm nói, đến lúc này Trần thúc cũng không nhịn được phải lên tiếng.

“Thôn trưởng gia gia, mọi người đừng nói vội, xin nghe cháu nói hết đã. Ngày hôm qua sau khi bọn cháu ra chợ bán hồng chất, số hồng thừa được Chu bá bá chuyên buôn hàng quan tâm. Bọn cháu đã ký ước, cháu nói cho bác ấy cách xử lý hoa quả, bác ấy ưu tiên mua trái chất trong thôn chúng ta với giá hai văn rưỡi nửa cân. Sáng nay, bọn cháu vẫn chưa xác định được ngày mai Chu bá bá cần nhiều hoa quả hay không nên vẫn chưa báo cho mọi người. Cháu định chờ ngày mai khi Chu bá bá tới, xác định lượng trái cây bác ấy cần rồi mới báo. Nhưng mà, mọi người đừng vội hái nhiều quả, phòng khi hồng chất hôm nay bán không tốt, mai Chu bá bá cần ít trái cây, mọi người lại lãng phí công sức hôm nay.” Từ Thụ phân tích nói.

Có người nghe xong vội vàng hỏi: “Có người đồng ý trả giá hai văn rưỡi một cân mua hồng chất ở thôn chúng ta à?”

“Đúng vậy.” Từ Thụ đáp.

Có thôn dân dặn với theo: “Vậy mai họ tới thu trái cây chất, Thụ ca nhi nhớ thông báo cho mọi người nhé.”

“Mấy người còn không về nhà đi! Mai có người tới thu trái cây tự khác có người tới báo.” Thôn trưởng lên tiếng đuổi người, biểu hiện của người trong thôn hôm nay khiến tim ông thất lại. Ông cũng nhận thấy chút đau lòng ánh lên trong đôi mắt huynh muội Thụ ca nhi.

Giờ mọi người cũng biết đã hiểu nhầm nhà Từ Thụ, vì thế nên ngượng ngùng lui mất.

Chờ mọi người đi hết, thôn trưởng nhẹ nhàng an ủi huynh muội Từ Thụ: “Thụ ca nhi, các cháu lớn rồi nên rộng lượng, tha thứ cho họ đi, chẳng qua mọi người cũng vì miếng cơm manh áo, giờ thấy có cách kiếm tiền nên mới như vậy.”

“Thôn trưởng gia gia, bọn cháu hiểu, bọn cháu cũng không trách gì mọi người đâu.” Tuy Từ Thụ đau lòng vì việc này, nhưng thấy thôn trưởng nói vậy thì cũng vội đáp lời.

Từ Hiến tức điên người, vừa nãy nếu A La không kéo cậu lại, chắc chắn cậu sẽ xông lên nói chuyện với họ cho ra nhẽ. Nghe thôn trưởng nói lớn rồi cần rộng lượng gì gì đó, cậu rất muốn nói với ông, bọn họ vẫn chỉ là những đứa trẻ, không phải người lớn! Nhưng cậu biết đại ca đại tỷ sẽ không nói những lời này.

Từ Thụ nói: “Thôn trưởng gia gia, nếu không còn việc gì nữa thì bọn cháu về trước nhé.”

“Được, được, về đi.”

Trên đường về nhà, Trần thâm với Trần thúc cũng an ủi huynh muội Từ La một lúc lâu. Sau khi chia tay vợ chồng Trần thâm, mấy huynh muội về đến nhà một lúc lâu vẫn không bình tĩnh lại được.

“Đại ca đại tỷ, nhị ca nhị tỷ, cả Tiểu Lục nữa, mọi người đừng tức giận. Đúng là trong thôn mình có một số người không thích nhìn chúng ta sống vui vẻ, nhưng đừng quên vẫn còn những người như nhà Trần thâm đối xử với chúng ta rất chân tình. Chúng ta không thể bắt mọi người đều thích chúng ta được, cũng không nên mong chờ điều đó, vì thế đừng mất vui, đừng không nào?”

Từ La thấy nét mặt mọi người đều thả lỏng, nàng vội nói tiếp: “Đau lòng vì mấy người đó chẳng đáng gì. Trái lại, chúng ta nên vui vẻ, nên cảm ơn vì vẫn có người quan tâm tới chúng ta. Lần này, bắt kẻ người trong thôn nghĩ thế nào, chúng ta cũng không thẹn với lương tâm. Đối với những người thật lòng quan tâm tới chúng ta, chúng ta sẽ báo đáp, còn với những người không thật lòng, coi như mình trả ơn trước đây của họ.”

Từ La không mong vì chuyện này mà huynh muội Từ Thụ có cái nhìn bi quan với cuộc đời. Nàng cảm thấy thế giới này vẫn tràn ngập yêu thương. Nàng hy vọng mọi người không bị những điều dở bản đó làm mờ đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Biến hóa do không gian mang lại

“Tiểu muội có tài làm nhà tư tưởng đó. Biết an ủi mọi người kia. Xem ra, tiểu muội nhà ta trưởng thành rồi.” Từ Hiến nghe xong, dờ khóc dờ cười nói, lửa giận lúc nãy cũng hạ dần.

Từ La thấy nét mặt mọi người thả lỏng, cũng biết mọi người đều là người nhân hậu, lúc trước chẳng qua do chưa kịp tiếp thu thôi.

“A La nói đúng, chỉ cần chúng ta không thẹn với lương tâm là được rồi.” Từ Thụ cũng đồng tình.

Chuyện này tưởng như đã qua đi, nhưng để lại trong lòng huynh muội họ một gợn sóng. Ở một mặt nào đó chuyện này cũng kích thích quyết tâm muốn thay đổi hoàn cảnh trong nhà của Từ Hiến và Từ Thụ.

Buổi tối, Từ La thấy đại tỷ và nhị tỷ đều say giấc, nàng nghĩ cũng đã gần mười ngày rồi nàng chưa tới thăm không gian, hơn nữa hạt giống nhân sâm và linh chi nàng mới mua cũng cần trồng. Vì thế, nàng dùng suy nghĩ tiến vào không gian.

Sau khi tới không gian, Từ La thấy đám củ cải mình trồng đều đã trưởng thành cả, phải được khoảng một mẫu. Canh bên còn chất một đồng củ cải chín lần trước thu hoạch được. Trải qua một quá trình quan sát, Từ La biết không gian còn có công năng thu hoạch tự động, sau khi trồng xong sẽ tự động thu hoạch lúc chín, sau đó còn tự động trồng tiếp hạt giống cùng loại với cùng số lượng rồi tự thu hoạch tiếp. Trừ khi chủ nhân không gian dùng suy nghĩ điều khiển nó trồng hạt giống khác hay mở rộng diện tích gieo trồng.

Hơn nữa, không gian này còn có công năng giữ tươi, đám củ cải thu hoạch lúc trước vẫn giữ nguyên độ tươi mới như vừa thu hoạch.

Nhìn đám củ cải tươi non mọng nước, trên thân còn tỏa ra mùi hương nhân nhật, đột nhiên nàng lại thèm ăn, nhưng mà không thể lấy ra ăn được. Xem ra, nàng chỉ có thể đợi đến khi củ cải trong nhà chín rồi mới lấy ra ăn, dù sao ở đây cũng có công năng giữ tươi mà.

Nhìn sang bên cải trắng cũng tương tự như ở bên củ cải, khoảng tầm một mẫu đất, bên cạnh cũng chôn một đồng cải trắng. Đến cả cây nho, diện tích gieo trồng của nó hiện tại cũng được Từ La mở rộng thêm một phần. Đương nhiên nơi này cũng có rất nhiều nho chín, chúng xếp thành ngọn núi nhỏ. Từ La đã ăn rất nhiều nho này, nàng nhận ra nó còn ngon hơn nho ở kiếp trước rất nhiều.

Từ La rất muốn chia sẻ số nho này với đại ca đại tỷ, nhưng nàng cần chờ một cơ hội thích hợp

Vườn cầu kỳ trước mắt cũng được Từ La mở rộng thêm một phần, bên cạnh chất chồng khá khá cầu kỳ. Trước đây Từ La từng nhân lúc mọi người không để ý cầm một ít ra ngoài trộn lẫn với cầu kỳ Từ Thụ mua về để nấu canh cho mọi người ăn. Mọi người chỉ cảm thấy cầu kỳ đó ăn ngon hơn bình thường, to hơn bình thường một chút, còn đâu cũng không khác nhau mấy.

Còn cây hồng ở góc vườn, nó vừa mới kết quả. Tạm thời, Tử La còn chưa từng ăn nó.

Quan sát tình hình gieo trồng trong không gian, Tử La dùng suy nghĩ mang nhân sâm và linh chi trồng trên một mảnh đất trống trong không gian.

Phải nói từ sau khi có được không gian này, ảnh hưởng lớn nhất nó mang lại cho gia đình Tử La chính là sự cải thiện thân thể sau khi uống nước trong không gian và ăn cầu kỳ trồng ở đó, đến Tiêu Lục cũng trở nên chắc nịch.

Mặt khác, Tử La nhận thấy trí nhớ của mình cũng tốt hơn, tuy chưa đến mức nhìn qua là nhớ, nhưng cũng được nâng cao hơn rất nhiều. Chẳng hạn như lúc trước mỗi ngày Tử Thụ chỉ dạy người trong nhà học năm chữ, mấy ngày trước dưới yêu cầu của Tử Hiền đã sửa thành mười chữ một ngày.

Ngày hôm sau, cả nhà Tử La vừa ăn xong bữa sáng thì có người gõ cửa viện. Tử Thụ mở cửa thì nhận ra trước cửa là một tiểu nhị hôm qua đi cùng Chu bá bá tên là Tiểu Mộc, khoảng mười bảy mười tám tuổi.

“Xin chào Đồng đại thiếu gia, quả hồng mà hôm qua lão gia nhà chúng ta vận chuyển đến huyện Thanh Điền bán tốt lắm, giờ ông chủ đang mang một ít hồng sang huyện Hoài Dương kể bên tìm bạn hợp tác lúc trước, để họ nhập hồng của chúng ta. Giờ ông chủ không kịp về, ông ấy bảo ta mang năm mươi lượng bạc tới nhờ cậu tạm thời thu mua quả hồng giúp. Ngày mai ông ấy sang lấy hàng, cũng tiện đặt đơn tiếp theo luôn. Lão bản còn nói, chờ ông ấy về, lại sang cảm ơn các cậu.”

Tiểu Mộc nói xong chạy ra sau xe ngựa lấy một cái tay nải bự đưa cho Tử Thụ: “Mời cậu đếm tiền.”

“Chúng ta vào nhà trước rồi nói chuyện!” Tử Thụ nói.

Khi họ quay lại nhà chính, Tử Thụ phát hiện trong tay nải này có năm trăm xâu tiền một trăm văn.

“Nếu Đồng thiếu gia không còn vấn đề gì nữa, ta cũng phải về đây.” Tiểu Mộc lên tiếng cáo từ.

“Hay huynh ở lại ăn cơm trưa đã. Cũng đừng gọi đệ là thiếu gia gì đi đó, bọn đệ là con nhà nông không để ý mấy việc này đâu. Nếu không ngại thì đệ gọi huynh là Mộc đại ca nhé?” Tử Thụ thấy Tiểu Mộc muốn đi thì đứng dậy mời.

“Đồng đại thiếu gia, mọi người khách sáo rồi. Tiểu nhân làm việc cho ông chủ Chu, các cậu là người hợp tác với ông ấy, ta không dám thất lễ. Nếu Đồng đại thiếu gia không chê thì gọi ta là Tiểu Mộc được rồi. Giờ ta phải chạy về phục mệnh, không thể ở lại dùng bữa.” Tiểu Mộc cung kính nói.

Cậu thấy ông chủ nhà mình rất coi trọng mấy huynh muội nhà này, nên cậu cực kỳ không thể thất lễ với họ được. Mà dù không có quan hệ với ông chủ, chỉ riêng từ thái độ của đám Tử Thụ đối với cậu cũng khiến cậu tôn kính họ rồi. Từ khi cậu trở thành hạ nhân, đã lâu lắm rồi không có ai tôn trọng cậu như vậy.

Trong giây phút ấy đột nhiên cậu cảm nhận được sự tôn trọng trong mắt mấy huynh muội họ. Trong mắt bọn họ không có sự khinh thường như những người khác mà chỉ có sự chân thành.

Sống kiếp người hầu bao nhiêu năm nay, cậu có thể cảm nhận rõ ràng người đối diện có chân thành hay không.

Thấy vẻ mặt kiên trì của cậu, Tử Thụ đành nói: “Vậy được rồi, đệ gọi huynh là Tiểu Mộc đại ca nhé. Huynh trở về nói với Chu bá bá, bọn đệ sẽ cố gắng thu gom hồng cho ông ấy. Nhưng mà đừng nói tới cảm ơn, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi, chẳng tốn sức mấy.”

“Được, ta sẽ chuyển lời cho ông chủ. Vậy ta cáo từ trước.”

Sau khi Tiểu Mộc đi, Tử Thụ lại nói với mọi người: “Giờ huynh đi nói với thôn trưởng gia gia để ông ấy thông báo cho mọi người đi hái hồng. Mấy đứa ở nhà chờ huynh quay lại rồi bắt đầu hái hồng cùng mọi người.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của đám Tử La, Tử Thụ đi tới nhà thôn trưởng. Khoảng ba mươi phút sau, Tử Thụ mang theo một cái cân mượn từ nhà thôn trưởng về. Số lượng quả hồng mọi người mang tới bán không ít, dùng cân trong nhà có lẽ không cân đủ.

Cả buổi sáng tiếp theo, nhà Tử La náo nhiệt vô cùng, trong sân người đứng chen chúc. Có mấy thôn dân leo lên núi hái hồng từ hôm qua, giờ số lượng không ít chút nào. Cũng may, có thôn trưởng gia gia với Trần thúc giúp đỡ, Tử Thụ được rảnh tay tính số, chứ không loạn hết cả lên rồi.

Đa số thôn dân vì hôm qua hiểu lầm nhà Tử Thụ nên hôm nay thái độ rất tốt, nhưng vẫn có vài người muốn chiếm lợi.

“Thụ ca nhi, chỗ này hơn 95 cân rồi, làm tròn cho thím lên 100 đi! Dù sao nhiều quả chất như thế, Chu lão bản cũng không phát hiện đâu nhi.” Phan thẩm nói.

“Phan thẩm, làm người lấy chữ tín làm đầu, chúng ta không nên lừa gạt Chu bá bá.” Tử Thụ từ chối thẳng thừng.

“Cũng chẳng phải tiền nhà chúng mày, thêm tí thì sao nào. Có phải không nể mặt tao không. Đừng quên nhà tao có ơn với nhà mày đấy.” Phan thẩm không cho lời Tử Thụ là đúng.

Thôn trưởng cực kỳ tức giận quát: “Nhà bà không bán thì cứ đi! Đây không phải nơi bà ra oai. Nếu ai cũng nghĩ giống bà, ta thiếu nửa cân, huynh thiếu đôi cân, vậy nhân lên là bao nhiêu cân! Kiểu này còn muốn giữ thanh danh thôn chúng ta nữa không, để xem sau này ai còn dám mua bán với thôn mình nữa.”

“Đó đó, không bán thì đi đi, đừng đứng đây chắn đường.” Mẹ Xuyên Tử lên tiếng. Việc ngày hôm qua, ngoài đám nhóc nhà Thụ ca nhi cũng chỉ có ông chồng nhà bà biết. Bà sợ Tử Thụ sẽ hiểu lầm hai người, nên bây giờ vội công khai lên án Phan thẩm.

“Đúng rồi, đúng rồi, bà đừng đứng đây chắn đường nữa.” Trần thẩm cũng mắng.

Phan thẩm thấy chẳng có ai lên tiếng ủng hộ bà ta, đành hực hực cầm tiền Tử Thụ đưa đi mất.

Đang sau cũng có người suy nghĩ giống Phan thẩm, nhưng thấy Phan thẩm không thành công nên cũng an phận hơn. Mọi chuyện tiếp theo đều diễn ra cực kỳ thuận lợi.

Mãi đến buổi trưa, thôn trưởng mới kêu mọi người về nhà ăn cơm, còn hoa quả chiều lại cảm đến.

Chờ thôn dân đi hết, Tử Thụ mới nói với thôn trưởng và Trần thúc, Trần thẩm: “Thôn trưởng gia gia, Trần thúc, Trần thẩm, mọi người ăn cơm trưa xong rồi hãy về! Đại tỷ nấu cơm cho mọi người xong rồi.”

Thôn trưởng nói: “Không cần đâu Thụ ca nhi, nhà ông cũng nấu cơm xong đợi ông về rồi. Nếu ông không về bà cụ nhà ông lại cảm rằm.”

Sở dĩ ông nói vậy, một phần là vì bà cụ đã nấu cơm phải về ăn, mặt khác ông biết tình huống nhà Tử Thụ. Tuy là nói nhà Tử Thụ kiếm được ít tiền từ việc bán hồng chất, nhưng nhà họ đồng anh em, lại không ruộng không đất, sao ông có thể không biết xấu hổ ở lại chứ.

“Thụ ca nhi, mấy đứa tự ăn đi! Nhà thăm cũng nấu cơm xong rồi, Đào Hoa với Thiết Đan đang chờ thím về này. Hôm nay thím có dặn hai đứa nó đi hái quả chất, không biết hái đến đâu rồi. Thăm phải về xem mới được, đặc biệt là con khỉ nhỏ Thiết Đan này, một ngày không theo sát nó thì không yên tâm được.” Suy nghĩ của Trần thăm cũng tương tự thôn trưởng.

Huống chi, hai nhà bọn họ cách nhau cũng gần, nhà Tử Thụ thường xuyên mang đồ ăn sang nhà bà. Bà lý nào lại mặt dày ngồi lại ăn cơm chứ.

Mấy huynh muội Tử Thụ thấy thôn trưởng và Trần thăm kiên quyết đòi về cũng đành thôi. Bọn họ cũng đoán được đại khái suy nghĩ của người ta. Vẫn nên đợi đến khi bọn họ cho mọi người thấy nhà mình giàu lên thật sự rồi báo đáp tình nghĩa hôm nay sau vậy.

Chờ sau khi thôn trưởng và thím Trần rời đi, cả nhà Tử La vội ăn cơm trưa, sau đó bắt đầu chuẩn bị cho công tác thu mua hồng buổi chiều. Bởi còn chưa đợi họ ăn cơm xong, đã có không ít thôn dân mang hồng lại đây bán.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Rằm rộ

Số người và lượng hồng tới bán còn đông hơn buổi sáng. Cuối cùng, ngay cả Tử La cũng phải ra giúp đỡ, bận tới tận mặt mũi. Cũng may có việc ban sáng, ai cũng phối hợp với Tử La, quá trình thu gom hồng vô cùng thuận lợi.

Cả nhà Tử La bận tới tối mịt, cả trưa nay các nàng bận đến mức không uống nổi giọt nước. Mãi đến khi mọi người đều giao dịch xong, huynh muội Tử La mệt đến nỗi nằm vật ra đất.

Tử Hiền nhìn phòng kho chất đầy hồng, tò mò hỏi: “Thế hồng mai gom để ở đâu bây giờ?”

“Ngày mai có rồi tính, chắc phải để trong sân thôi.” Tử Thụ nhìn căn phòng đầy hồng cũng thấy buồn phiền vì nhiều hồng quá.

Sự nhiệt tình của thôn dân đối với việc bán hồng nằm ngoài dự kiến của bọn họ, hiện giờ bọn họ đã mua được gần năm tấn hồng. Có lẽ do chuẩn bị vội vàng, thôn dân chưa kịp hái đủ hồng, cho nên ngày mai số hồng mang tới có lẽ còn nhiều hơn.

“Không sao đâu, dù sao ngày mai Chu bá bá cũng tới nhận hồng, cùng lắm là chất đầy sân thôi. Chúng ta đi ăn cơm đi! Đại tỷ làm cơm rồi đấy.” Tử La cũng lên tiếng an ủi.

Tử La nhớ tới cảnh rằm rộ khi thôn dân đến bán hồng hôm nay, trong sân nhà nàng tiếng nói cười huyền ảo, dường như cả thôn đều tụ tập ở đây. Bản thân Tử La cũng thích không khí náo nhiệt đông người như vậy. Tất nhiên là khi bỏ qua những nhân tố bất ổn.

Quả nhiên, sáng hôm sau, số thôn dân đến bán hồng càng đông hơn. Chưa hết một buổi sáng, đám Tử La đã thu thêm năm tấn hồng. Số tiền Chu bá bá đưa cho họ đã dùng hết.

Tử Thụ thấy cũng sắp đến trưa nên nói với mọi người: “Số tiền Chu bá bá nhờ bọn cháu mua hồng đã dùng hết rồi. Bọn cháu cũng không biết họ cần bao nhiêu hồng đâu, thế nên, chiều nay bọn cháu sẽ tạm dừng mua hồng. Chờ ngày mai Chu bá bá tới sẽ quyết định xem có mua hồng tiếp hay không. Vậy buổi chiều mọi người không cần tới đây đâu.”

Chiều ngày hôm qua, Tử Thụ thấy mọi người gọi quả hồng là quả chất, để sau này để gọi hơn, cậu nói với mọi người ông chủ Chu gọi quả chất là quả hồng. Thôn dân đều cảm thấy gọi quả hồng khá thuận miệng, nên giờ ai cũng gọi quả chất là quả hồng.

Mọi người nghe Tử Thụ nói vậy đều cảm thấy hơi thất vọng. Hai ngày này gần như nhà nào cũng kiếm hơn lạng bạc, nhà nào chăm chỉ còn kiếm hơn hai lạng. Phải biết rằng lúc nông nhàn bọn họ ra ngoài làm công ngắn hạn cho người ta cũng chỉ được nhiều lắm là hai mươi văn tiền, hơn nữa không phải người nào cũng tìm được việc. Lúc này thấy tin không mua quả hồng nữa, không ít người sắp mất bình tĩnh.

“Tất cả mọi người về hết đi! Trong hai ngày này người trong thôn chúng ta đều kiếm được không ít bạc, dù ông chủ Chu không thu mua hồng nữa, chúng ta vẫn sống thoải mái qua năm nay. Những thứ này đều nhờ phúc nhà Thụ ca nhi, chúng ta nên cảm ơn các cháu ấy mới đúng.”

Thôn trưởng thấy mọi người sau khi nghe tin buổi chiều không thu mua nữa đều tỏ ra thất vọng, có người còn định mở miệng nói gì đó. Ông làm thôn trưởng nhiều năm như vậy sao lại không hiểu chút suy nghĩ trong lòng mọi người, chẳng qua là muốn ép Thụ ca nhi thay ông chủ Chu mua trước số hồng chiều nay thôi. Ông sợ có người lỡ miệng làm tổn thương tình cảm Tử Thụ với người dân trong thôn nên vội cướp lời trước.

“Vậy chờ khi ông chủ Chu tới mà còn muốn mua hồng, Thụ ca nhi nhớ thông báo cho chúng ta biết nhé.” Có thôn dân vội dận dò.

Nghe thôn trưởng nói vậy, họ cũng không thể mặt dày nói tiếp, trừ khi da mặt họ dày tới độ đao thương đâm không thủng.

Chờ mọi người đều đi hết, Tử Thụ lấy ra hai lượng bạc đưa cho thôn trưởng nói: “Thôn trưởng gia gia, lúc trước mọi người giúp nhà cháu lo liệu hậu sự cho mẹ đều góp tiền góp sức. Giờ mấy huynh muội bọn cháu có tiền, cháu muốn gửi lại mọi người. Ở đây có hai lượng bạc, phiền thôn trưởng gia gia chia cho mọi người giúp cháu.”

“Thụ ca nhi, có phải cháu đang trách mọi người chuyện hôm qua không. Đúng là lần này họ làm không đúng, nhưng cũng do nghèo quá mà thôi. Gia gia mặt dày mong cháu đừng trách mọi người.” Thôn trưởng vừa nói, vừa chột dạ. Nhà ai mà không nghèo, nhưng không thể lấy nghèo làm lý do để tổn thương người khác.

“Thôn trưởng gia gia, người hiểu lầm rồi. Tử Thụ không có ý trách mọi người đâu, dù sao cuộc sống của ai cũng khó khăn. Tử Thụ chỉ muốn trả lại ân tình lúc trước cho mọi người thôi. Lúc trước Tử Thụ vô dụng phải nhờ mọi người góp tiền. Hiện giờ Tử Thụ đã có khả năng thì nên trả lại cho mọi người mới đúng. Còn nữa, Tử Thụ nghĩ hậu sự của mẹ mình thì nên dùng tiền của bản thân, như vậy mới yên lòng. Lúc mẹ còn sống, chúng cháu không có năng lực phụng dưỡng, đây là điều bất hiếu, vậy nên, chỉ khi dùng tiền của mình lo hậu sự cho mẹ thì bọn cháu mới thấy an tâm.” Tử Thụ sợ thôn trưởng hiểu lầm.

“Hóa ra là vậy! Đúng là thôn trưởng gia gia chưa suy xét chu đáo. Vậy chiều này ông sẽ thông báo cho mọi người tới nhà lấy tiền.” Thấy biểu hiện chân thành của Tử Thụ, thôn trưởng biết mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

“Vậy làm phiền thôn trưởng gia gia! Vốn dĩ Tử Thụ muốn tự thân mang tiền tới từng nhà, nhưng cháu nghĩ trong thôn mình không ai hiểu rõ các mối quan hệ hơn thôn trưởng gia gia, nên cháu muốn nhờ người giúp đỡ. Hơn nữa, hai ngày này bọn cháu thu hơn mười tấn quả hồng. Giờ bọn cháu phải sắp xếp lại đã, không dứt ra được. đành phải làm phiền người rồi.”

“Việc nhỏ thôi mà, gia gia thông báo là được thôi. Các cháu cứ lo chỗ hồng đó đi. Đừng để lỡ việc vận chuyển hồng ngày mai của ông chủ Chu.” Thôn trưởng nói.

“Vậy Tử Thụ cảm ơn thôn trưởng gia gia trước! Ngày mai nếu Chu bá bá còn cần thêm hồng, nhất định cháu sẽ báo cho mọi người. Ngoài ra, lúc thôn trưởng gia gia trả tiền giúp cháu, người có thể thay mặt cháu cảm ơn họ đã chăm sóc bao lâu.”

“Được, gia gia đi trước đây, có việc gì cần giúp cứ tìm gia gia nhé.”

Trà lại tiền thôn dân giúp huynh muội bọn họ chôn cất là kết quả sau khi họ bàn bạc với nhau. Những lời Tử Thụ nói với thôn trưởng lúc này chỉ là một phần nguyên nhân, còn nguyên nhân khác, nhà Tử Thụ không muốn dây dưa vấn đề tiền bạc với thôn dân. Tục ngữ cũng nói rồi, huynh đệ ruột thịt cũng phải sổ sách rõ ràng, huống hồ là người trong thôn.

Tuy rằng có nhiều người thật lòng muốn giúp bọn họ, nhưng cũng có nhiều người có ý kiến! Lòng người khó dò, họ nên phòng trước để phòng sau này có người lời chuyện hậu sự của mẫu thân ra nói, tựa như thím Phan đã làm lần này ấy.

Haizz! Trên thế giới này on nghĩa với tiền tài luôn dễ gây tranh chấp, ai cũng không tránh được. Huynh muội Tử Thụ trả lại tiền cho mọi người cũng là hành động bất đắc dĩ.

Ngày hôm sau, cuối cùng đoàn người Chu bá bá cũng tới!

“Các cháu không biết đâu, quả hồng của chúng ta vừa chuyển vào thành chưa được bao lâu đã bán hết rồi. Tiểu nhị của bác cảm một ít sang chỗ khác tìm nguồn tiêu thụ mới. Những thương gia lúc trước hợp tác với bác sau khi thử món này xong đều tập nập đặt hàng của chúng ta. Bây giờ dù chúng ta không chuyển hồng xuống phía Nam vẫn bán hết dễ dàng.” Lão Chu hứng chí kể lại tình hình bán hồng mấy ngày nay của ông.

“Vây là tốt rồi, chúc mừng Chu bá bá.” Tử Thụ cũng thấy vui khi hồng bán tốt, điều này có nghĩa là hồng trong thôn có thể bán hết rồi.

“Tốt tốt, hai ngày nay các cháu mua được bao nhiêu hồng.”

“Khoảng hơn mười tấn một chút. Chu bá bá, tiền bác đưa lúc trước bọn cháu đã dùng hết rồi. Nhưng thôn dân vẫn còn nhiều hồng trên núi lắm. Cháu sợ Chu bá bá không cần nhiều như vậy nên không dám mua hết.” Tử Thụ đáp.

“Thôn các cháu còn khoảng bao nhiêu cân hồng?”

“Cơ bản mỗi nhà có thể hái khoảng 500 cân hồng trên núi. Thôn cháu có 34 nhà, nên chắc thu hoạch được khoảng 30 tấn hồng gì đó. Trừ 10 tấn vừa mua xong, có lẽ họ còn thu được khoảng 20 tấn nữa.” Tử Hiền nói.

Lão Chu thấy Tử Hiền tính ra đáp án nhanh như thế thì cảm thấy vô cùng bội phục.

“Chàng trai, cháu học số học tốt nhỉ, bác còn chưa tính ra đây.” Lão Chu không nhịn được thốt lên.

“Chu bá bá quá lời.” Những tưởng Tử Hiền da mặt đã đủ dày, nhưng nghe lão Chu khen thẳng mặt như vậy, cậu vẫn thấy ngại ngùng. Dù cậu có thông minh lanh lợi đi nữa cũng chỉ là một thiếu niên nhà nông thôi.

Huống hồ, cách tính toán này cũng do tiểu muội sau khi học được từ thần tiên gia gia rồi dạy lại cho bọn cậu. Cậu càng ngượng khi khoe khoang với mọi người.

“Bác lúc nào chả ăn ngay nói thật. Mấy huynh muội các cháu khá hơn thẳng nhóc nhà bác nhiều.”

Tử La nghe xong thì cơ mặt giật giật, rốt cuộc thẳng con nhà Chu bá bá ăn hại tới mức độ nào nhỉ! Đây là lần thứ hai bác ấy chê bai trước mặt các nàng rồi. Không biết các con bác biết cha mình không thích mình có muốn khóc không đây.

Lão Chu suy xét một hồi cuối cùng quyết định nói: “Được, bác sẽ mua hết hồng ở thôn các cháu. Hôm nay bác ở lại nhà các cháu chờ mọi người tới bán hồng. Thụ ca nhi, làm phiền cháu đi thông báo với mọi người một tiếng.”

Sau đó, nhà Tử La lại đầy những khách. Cũng may, lần này có người của Chu bá bá mang đến, cho nên tình hình cũng chẳng mấy rối ren. Chờ giữa trưa, tất cả mọi người đều về nhà ăn cơm, lão Chu nói với đám Tử Thụ: “Hôm nay bác ở lại đây ăn cơm nhé, các cháu có ngại không?”

“Cậu còn không được, tất nhiên bọn cháu sẽ không để ý rồi. Mấy người đại tỷ cũng nấu cơm xong rồi.” Tử Thụ đáp lời.

“Vây bác không khách sáo nữa.” Lão Chu cũng cười sang sảng.

Cơm trưa được bày ra hai bàn. Chu bá bá cùng huynh muội Tử Thụ ngồi một bàn, bốn tiểu tư Chu bá bá mang đến ngồi một bàn. Cũng may triều đại này không có quy định nữ nhân không được ngồi cùng bàn, chứ không Tử La lại thấy buồn. Rõ ràng đồ ăn do các nàng làm, cuối cùng lại không thể ngồi ăn, điều này hợp lý sao?

Hơn nữa, sau một thời gian quan sát, Tử La phát hiện triều đại này tương đối khoan dung với phụ nữ. Hơn nữa, cấp bậc giữa sĩ nông công thương cũng không rõ ràng như trong xã hội phong kiến nghe được ở đời sau, ở nơi này địa vị của thương nhân lại khá cao. Chẳng hạn như, ở đây thương nhân cũng có thể tham gia thi khoa cử, chỉ là khi làm quan thì không thể tiếp tục buôn bán.

Đồ ăn đều được bê lên bàn, một nồi bánh rán béo ngậy, một bát cơm tẻ to, một bát thịt thỏ kho tàu, một chén thịt lợn kho tàu, một đĩa rau xanh mướt. Bàn đồ ăn này tuy đơn giản dung dị, nhưng toả ra hương thơm mê người, khiến người ta muốn động đũa.

“Quả nhiên tài nghệ nấu nướng của Vi tỷ nhi bất phàm quá! Khó trách mấy người Lưu chương quý thấy bác muốn tới chỗ các cháu là lại mang một rô điểm tâm cho bác cầm đi, nói là cảm ơn các cháu cứu sống gia nghiệp nhà ông ấy.” Qua nửa ngày ở chung, lão Chu cũng nhớ được tên mấy huynh muội nhà Tử La.

Giờ nhắc tới Lưu chương quý, ông mới nhớ tới điểm tâm đặt trên xe ngựa, vì thế ông vội gọi người mang tới. Hôm nay ông thực sự rất vui, chỉ lo chia sẻ niềm vui với Thụ ca nhi mà quên mất việc này.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lại có đường kiếm tiền

Thụ ca nhi quan tâm hỏi thăm: “Lưu chương quý buôn bán thế nào ạ?” Ông ấy dùng tận một trăm lượng bạc mua công thức nấu ăn của bọn họ đấy. Nếu buôn bán không tốt thì bọn họ ngại lắm!

“Khá hơn nhiều rồi! Tuy còn chưa bằng lúc buôn bán tốt nhất, nhưng khách vào ra dần đông lên nhiều lắm. Đặc biệt là món cá chưng xì dầu, khách khen không dứt miệng, giờ nó là món khách vào ắt phải gọi. Món cá ấy vừa thơm vừa cay, không có chút mùi tanh của cá, bác ăn cũng thấy ngon lắm.”

“Vậy là tốt rồi! Nếu không bọn cháu cầm tiền của Lưư chương quỹ cũng ngại.”

Lão Chu nghe Từ Thụ nói vậy càng hiểu rõ cậu hơn. Người bình thường bán đồ đi rồi đâu còn quan tâm bạn có dùng được hay không.

“Số tiền này Lưư lão ca tiêu vậy là đáng rồi. Mau ăn cơm đi cháu.” Lão Chu nhìn mấy đĩa đồ ăn này dài dã chầy dài ba thước.

“Chu bá bá, thử thịt thỏ xem, đây là lần đầu tiên đại tỷ làm thịt thỏ. Con thỏ này do cháu và đại ca bắt đấy, nuôi mấy hôm, béo lắm.” Từ Hiến thấy vậy cũng hào hứng.

Nghe giới thiệu, lão Chu gấp một miếng thịt thỏ, miếng thịt vào miệng tươi mềm, thơm ngon mong nước, hương thơm toả ra bốn phía. Lão Chu tự nhận mình là người từng vào Nam ra Bắc, ăn không biết bao nhiêu sơn hào hải vị, nhưng chưa từng ăn được thịt thỏ ngon đến thế.

Vì thế, ông vừa nhắm nháp, vừa than thở nói: “Thịt thỏ này ăn ngon quá! Bác từng ăn nhiều sơn hào hải vị mà chưa có món nào ngon hơn nó.”

Huynh muội Từ Thụ thấy Chu bá bá đánh giá như vậy, còn tưởng Chu bá bá nói quá lời, chờ khi họ ăn thử mới biết thịt thỏ ngon thật.

Tiểu tư do lão Chu mang đến cũng khen món thịt thỏ này không dứt lời.

Chỉ có Từ La còn giữ bình tĩnh, bởi nàng biết thịt thỏ này chắc chắn sẽ ăn ngon hơn thịt thỏ bình thường. Vì sao ư? Vì mấy ngày nay cả nhà bận tới nỗi chân không chạm đất, chả ai có thời gian cho thỏ ăn. Từ La sợ bốn con thỏ này bị nhốt ở nhà lâu sẽ chết nên dứt cho chúng nó một ít nước trong không gian, nào biết bốn con thỏ này càng nuôi càng mập.

Nếu không phải hôm nay trong nhà có khách, nhà Từ La còn muốn nuôi bọn nó mập thêm chút nữa mới bắt ăn. Con thỏ này được uống nước trong không gian, cộng thêm phương pháp nấu mà Từ La cung cấp cho đại tỷ, tất nhiên là ăn ngon hơn thịt thỏ bình thường.

Bữa cơm này ai cũng thấy thoải mái, cả chủ và khách đều vui vẻ. Đến Tiểu Lục cũng ăn hai bát cơm. Từ La nhìn tiểu đệ ăn miệng dính đầy mỡ cũng thấy vui vui.

Vì hôm nay đủ người, chỉ trong một ngày lão Chu đã thu thêm 10 tấn hồng. Ba chiếc xe ngựa vận chuyển từ sáng sớm tới chiều tà mới vất và chuyển được 20 tấn hồng về kho hàng của lão Chu.

“Hôm nay chuyển vậy thôi. Ngày mai bác lại gọi người chuyển thêm một ngày nữa là xong. Ngày mai mong các cháu giúp bác để ý lúc vận chuyển hồng một chút nhé. Bác về còn phải sắp xếp xử lý hồng nữa. Chờ khi xử lý xong chỗ hồng này, bác sẽ chuyển tiếp xuống phía Nam. Nên ngày mai bác không tới đây được. Lúc bác không ở đây, việc mua bán hồng sẽ do hai đứa con trai bác phụ trách. Các cháu có đề xuất hay vấn đề gì, hoặc là cần giúp đỡ, cứ lên trần tìm Chu gia, bác sẽ bảo hai đứa nó.” Lão Chu nói.

Từ Thụ chấp tay trả lời: “Chu bá bá cứ yên tâm, ngày mai bọn cháu sẽ tiếp tục để ý giúp bác việc thu mua hồng. Chúc Chu bá bá chuyển này mà đảo thành công.”

“Đây là hai con thỏ đã làm sạch, một con để cho người nhà Chu bá bá nếm thử, còn con còn lại làm phiền Chu bá bá mang cho Lưư chương quỹ hộ cháu. Lúc mang về chỉ cần chặt ra hâm nóng là ăn được.” Từ Thụ cầm hai bọc giấy dầu từ tay Từ Vi đưa cho lão Chu.

Lão Chu nhìn hai con thỏ béo ngậy, hai mặt toả sáng, ông vui vẻ nhận lấy: “Sao bác lại không biết xấu hổ thế chứ. Lần sau bác từ phía Nam về sẽ mang đồ ăn ngon cho các cháu. Yên tâm, con thỏ kia bác sẽ đưa tới chỗ Lưư chương quỹ.”

Nhìn ánh mắt toả sáng của Chu bá bá khi nhìn hai con thỏ, Từ La ngộ ra hoá ra ông cũng là “đồng đạo đam mê ẩm thực”.

Buổi tối, huynh muội Từ La “hợp” xong, Từ Thụ lấy hộp diêm tâm mà Lưư chương quỹ đưa tới, chuẩn bị mở ra. Nói thật, mấy đứa đều tò mò trong cái hộp diêm tâm to như thế đựng cái gì.

Lúc mở hộp ra, bọn họ phát hiện trong hộp ngoài mấy hộp diêm tâm ở Tụ Phương Trai nổi danh ra, còn có sáu bộ giấy bút mực. Tuy Từ La không hiểu lắm về mấy thứ bút nghiên này, nhưng nàng cũng nhìn ra được những thứ này còn tốt hơn loại lần trước các nàng mua. Đến diêm tâm ở Tụ Phương Trai này cũng nổi tiếng khắp trần trên, diêm tâm trong đó bán rất đắt, không phải thứ người bình thường có thể mua được.

Từ Thụ thấy đồ Lưư chương quỹ đưa quý giá như thế thì bối rối hỏi: “Hôm nay mình đưa có mỗi con thỏ đáp lễ có keo kiệt quá không?”

“Đâu có đâu! Chắc chắn Lưư chương quỹ cũng biết nhà chúng ta thế nào rồi. Chúng ta tặng đồ có tâm là được, không cần phải quý quá. Muội nói đúng không?” Từ La thấy mọi người lo lắng đáp lễ nhẹ quá bèn khuyên nhủ.

“Cũng đúng, tình cảnh nhà chúng ta như vậy, tặng lễ quý ở lòng thành, đệ tin Lưư chương quỹ không ghét lễ vật của chúng ta đâu. Hơn nữa, thông qua sự quan sát ngày đó của đệ, Lưư chương quỹ là người hiền hoà, tuyệt đối sẽ không để ý đến vấn đề này.” Từ Hiến nghe Từ La nói xong ngẫm nghĩ một hồi cũng nói.

Mọi người cũng tương tự, hình như đúng thế thật, vì thế cũng yên lòng.

Từ Thụ vừa cùng Từ Hiến trở về từ trên núi, mấy huynh muội bọn họ chuẩn bị ăn cơm trưa thì nghe tiếng vó ngựa ngoài cửa, bèn thăm thì không ngờ người Chu bá bá lại tới sớm như vậy, giờ này các thôn dân còn chưa kịp đi hái hồng.

Từ Thụ ra ngoài mở cửa viện, không ngờ người tới lại là Tiểu Lý ở Lưư Hương Lâu. Từ Thụ lên tiếng trước: “Tiểu Lý ca, sao huynh lại tới đây? Có việc gì xảy ra thế?”

Tiểu Lý thấy Từ Thụ thì vui vẻ nhảy xuống khỏi xe ngựa: “Hôm qua tiểu nhân nghe ông chủ Chu chỉ đường, không ngờ nhà các vị lại ở đây thật, làm tiểu nhân tìm mệt quá.”

“Tiểu Lý ca tìm bọn đệ có việc gì chẳng, không bằng chúng ta cùng vào nhà rồi nói.” Từ Thụ thấy Tiểu Lý mới sáng sớm mùa đông đã vội lên đường mồ hôi nhễ nhại, có thể thấy cậu ta chạy vội đến mức nào.

“Không cần đâu, tiểu nhân còn muốn chạy về làm bữa sáng cho khách, giờ trong tiệm bận lắm. Tiểu nhân tới đây là vì con thỏ hôm qua các vị đưa ăn ngon quá. Chương quỹ khen không dứt miệng. Ông ấy đề tiểu nhân tới đây hỏi xem các vị có thể cung cấp loại thỏ này cho Lưư Hương Lâu không. Vốn chương quỹ định tự mình tới, nhưng trong tiệm bận không dứt ra được.”

Từ Thụ nghe vậy biết là Lưư chương quỹ nhìn trúng thỏ nhà họ, nghĩ thấy gần như ngày nào mình với Từ Hiến cũng nhặt về mấy con thỏ, nếu bán được cho Lưư chương quỹ cũng tốt. Nhưng mà, cậu vẫn phải hỏi ý kiến bọn Từ Vi mới được, vì vậy trả lời: “Chuyện này phải để đệ thương lượng với đệ đệ muội muội đã, đến lúc đó bọn đệ sẽ tự mình đến Lưư Hương Lâu bàn bạc, phiền Tiểu Lý ca nói lại một tiếng với Lưư chương quỹ.”

“Được, vậy giờ tiểu nhân về nói với Lưư chương quỹ, các vị cố gắng đến tìm chương quỹ sớm nhé! Ông ấy ăn con thỏ các vị đưa xong, giờ nóng hết cả ruột gan.” Tiểu Lý không quên dặn dò.

Tử Thụ quay lại bàn cơm, Tử Hiền tò mò hỏi: “Đại ca, ai tới thế? Không phải người của Chu bá bá à?”

“Là Tiểu Lý ca của Lưu Hương Lâu, Lưu chương quỹ ăn thịt con thỏ mình đưa sang thấy rất ngon, nên muốn chúng ta cung cấp loại thỏ này cho ông ấy.”

“Vậy thì tốt quá. Như thế thì chúng ta không cần lo đến vấn đề bán thỏ nữa.” Tử Hiền vui vẻ.

Tử Đào cũng vui vì nhà mình lại có thêm cách kiếm tiền: “Đúng đó đại ca, nhị ca, sau này các huynh đào thêm bầy rập săn thỏ nhé.”

Tử Vi chỉ ra điểm mấu chốt. “Vậy bao giờ chúng ta cung cấp hàng cho bọn họ?”

“Nếu mọi người đều thấy ổn, ngày mai chúng ta tìm Lưu chương quỹ bàn bạc cụ thể.” Tử Thụ nói.

“Muội cũng đi, đại ca, muội cũng muốn đi cơ.” Tử La nũng nịu.

Tử Thụ sáng khoái đáp ứng: “Được, A La cũng đi!”

Ngày hôm đó huynh muội Tử Thụ giúp người Chu bá bá phái tới thu mua quả hồng trong thôn, cuối cùng việc thu hồng cũng có thể ngừng một thời gian.

Sáng sớm hôm sau, Tử Thụ cùng Tử La lên đường đi tới trấn Cổ Thủy.

Tử La nắm lấy tay đại ca, trong lòng nàng có một niềm hạnh phúc trào dâng. Một lớn một nhỏ bước trên con đường quê yên bình, cả đất trời làm nền cho bóng họ.

Vào trong thị trấn, lúc đây thị trấn cũng bắt đầu náo nhiệt.

Hai người Tử La bước vào Lưu Hương Lâu, thấy bên trong có vài người đang ăn sáng.

Lưu Hoàn đang cúi húi trước quầy giúp đỡ thấy bọn họ đến thì vội ra đón. Không biết vì sao, lúc cậu thấy chỉ có Tử Thụ và Tử La, trong lòng xuất hiện một cảm giác mát mát không tên.

Nhưng rất nhanh sau đó, cậu nhiệt tình chào hỏi hai người: “Hai người tới rồi à. Cha ta đang mong hai người đó. Chúng ta lên lầu ngồi đi!” Dứt lời cậu mời hai người lên nhả gian trên lầu.

Tới nhả gian, đợi hai người Tử La ngồi xuống, Lưu Hoàn nói: “Hai người có muốn dùng bữa sáng trước không? Cha ta ở hậu viện đang bận chuyện mua hàng. Bao giờ xong, ta dẫn ông ấy tới đây.”

“Lưu thiếu gia, không cần đâu, bọn đệ ăn sáng xong rồi mới tới đây.” Tử Thụ nói.

“Năm nay ta mới mười bốn tuổi, chắc lớn hơn hai đứa một chút, cứ gọi là Lưu đại ca là được rồi, gọi Lưu thiếu gia thì khách khí quá.” Lưu Hoàn rất có hảo cảm đối với thiếu niên lễ phép này.

Tử Thụ thấy vẻ mặt Lưu Hoàn chân thành thì nói: “Năm nay Tử Thụ mới mười hai tuổi, vậy đệ gọi huynh một tiếng Lưu đại ca là được rồi.”

“Được, vậy huynh gọi Tiểu Lý mang bữa sáng lên. Hai đứa đi đường xa chắc cũng đói rồi, nhất là cô bé này đây, trẻ con nhanh đói bụng. Dù sao cũng phải chờ cha huynh, cứ vừa chờ vừa ăn đi.”

“Dạ! Vậy làm phiền Lưu đại ca.” Tử Thụ thấy Lưu Hoàn nói có lẽ A La đói bụng thì không từ chối nữa. Thế giới của muội khổng* các người không hiểu đâu. Vì A La quản chi việc lớn tới đâu, Tử Thụ đều không sợ, huống hồ là một bữa sáng.

* Muội khổng: Chỉ những người có sự yêu thích đặc biệt gần như là điên cuồng, chấp niệm có phần biến thái vụn vụn đối với muội muội của mình.

“Được, không phiền gì đâu. Hai người tới là vinh hạnh cho ta rồi.” Lưu Hoàn cười trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lần đầu gặp thân diệc phàm

Tử La nói với Lưu Hoàn: “Lưu đại ca, muội là Đồng Tử La, mọi người đều gọi muội là A La, huynh có thể gọi muội là A La.”

“Tử La, tên dễ nghe thật. Vậy từ giờ huynh sẽ gọi muội là A La.” Lưu Hoàn nhìn bé gái đang nghiêm trang giới thiệu tên mình thì cảm thấy buồn cười.

Lúc này, cậu có để ý, khi nói tới khả năng cô bé bị đói, trong ánh mắt Tử Thụ loé lên tia lo lắng. Kết hợp với lần trước cậu nhìn thấy mấy huynh muội bọn họ ngồi chung với nhau, xem ra, người trong nhà rất nuông chiều cô bé này.

Nhưng mà, nhìn tiểu A La ngây thơ, hồn nhiên, hoạt bát, nếu cậu cũng có một tiểu muội như vậy, hẳn sẽ giống đám Tử Thụ nâng niu trong lòng bàn tay.

“A La, vậy giờ Lưu đại ca mang bữa sáng lên ha!”

“Dạ.” Tử La nghĩ đằng nào cũng ngồi chờ, không bằng vừa ăn vừa chờ, dù sao trong tủ lâu thiếu gì chứ không thiếu đồ ăn. Hơn nữa đi một quãng đường xa như vậy, nàng cũng hơi đói bụng, đại ca chắc cũng đói bụng luôn rồi.

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Lý và Lưu Hoàn bưng đồ ăn sáng lên. Tử La thấy họ dọn đầy một bàn thì hỏi: “Lưu đại ca, sao lại nhiều thế!”

Lưu Hoàn cười nói: “Tiểu A La, Lưu đại ca muốn cho muội nếm thử hết điểm tâm trong quán. Muội xem, mỗi món đều rất ít, thế là muội với Tử Thụ nếm được hết đồ ăn ngon trong quán rồi.”

“Lưu đại ca tốt với A La quá!” Tử La cảm thán.

“Chẳng lẽ đại ca đại tỷ không tốt với muội à? Đại ca đại tỷ muội mà nghe được đau lòng lắm ấy.” Lưu Hoàn trêu Tử La.

“Đại ca đại tỷ cũng tốt với A La!” Từ La không hiểu vì sao người lớn lại thích trêu trẻ con đến vậy. Lúc này Từ La thiếu chút đã quên tuổi thật của nàng đã hai mươi có lẻ. Xem ra nàng càng làm trẻ con càng nhập tâm, giờ nàng đã chẳng nhớ nổi những gì xảy ra ở hiện đại.

“Vậy giờ A La ở đây ăn sáng với đại ca muội nhé. Huynh xuống cho người gọi Lưu bá bá tới nói chuyện với đại ca muội.”

Chưa đến ba mươi phút, Lưu chương quỹ đã tới.

“Đề hai cháu đợi lâu rồi.” Lưu chương quỹ xin lỗi.

“Lưu chương quỹ khách khí rồi. Hôm nay trừ việc họp tác với Lưu chương quỹ thì bọn cháu cũng chẳng có việc gì quan trọng, nên bác đừng để ý.” Từ Thụ nói.

“Vậy giờ chúng ta bàn chuyện họp tác đi. Nội dung như nào có lẽ tiểu Lý đã nói qua cho các cháu. Các cháu tính như nào?”

“Bọn cháu đã thương lượng rồi. Vì lượng thô mỗi ngày bắt được không giống nhau nên muốn cung ứng số thô ổn định mỗi ngày thì không được.”

“Vậy khoảng bao lâu có thể cung ứng một lần?”

“Là vậy à, mỗi ngày bình quân bọn cháu bắt được một hai con, nhưng không phải ngày nào cũng bắt được. Nên bọn cháu nghĩ, khoảng năm ngày lại đưa một đám thô sang, như thế vừa vận tới phiên chợ, từ lâu của bác cũng đông khách. Một lần đưa khoảng từ bốn đến mười con. Bác thấy thế nào?”

“Như vậy cũng được. Lần này các cháu cung cấp thịt thô đã qua chế biến, hay là bán cách làm cho bác như lần trước, chỉ đưa thô sống?” Lưu chương quỹ ngẫm nghĩ nói.

“Lần này bọn cháu cung ứng thịt thô đã qua chế biến.” Từ Thụ nói lại kết quả thương lượng tối qua cho Lưu chương quỹ.

Còn vì sao huynh muội bọn họ muốn bán thịt thô đã qua chế biến á? Đây là do tác dụng của Từ La ở giữa. Bởi vì con thô này phải được nuôi bằng nước không gian mới ngon được, tuy Từ La có thể hút nước không gian cho thô rồi bán cho Lưu chương quỹ, nhưng nếu bán cách làm, Lưu chương quỹ dùng phương pháp giống thế nhưng nấu thô người khác đưa tới, chắc chắn sẽ không thể làm ra hương vị như thế. Như vậy sẽ dễ làm người khác hoài nghi. Chẳng thà bán luôn thô đã qua chế biến, dù có thấy ngon, cũng bỏ qua khâu nấu nướng.

Từ La cảm thấy có lẽ sau này nàng nên giảm dần lượng nước không gian trong quá trình cung ứng thô, không chế trong phạm vi người khác không phát hiện ra. Hơn nữa, Từ La có lòng tin đối với cách nấu của mình, dù sau này không dùng nước không gian nuôi thô nữa, nàng cũng có thể khiến thịt thô trở nên thơm ngon. Chờ đến lúc không cần nước không gian nữa, nếu Lưu chương quỹ vẫn muốn mua cách nấu này, nàng lại bán cũng không muộn.

Còn Từ La dùng cách gì để thuyết phục huynh muội Từ Thụ không bán cách làm ư, đơn giản lắm, bởi Từ Thụ và Từ Hiến biết cách lột da, nếu bọn họ không bán thô sống thì có thể bán cả da nữa.

“Vậy cũng được, các cháu định bán bao nhiêu tiền một cân?” Lưu chương quỹ thấy bọn họ không bán cách làm cũng chẳng ngại, ai chẳng có thứ không thể bán, dùng làm tay nghề áp đáy hòm

“Bọn cháu định bán ba mươi văn tiền một cân, chương quỹ thấy thế nào?”

Lưu chương quỹ cảm thấy giá này còn thấp hơn dự đoán của ông, tuy thương nhân đều thích ép giá, nhưng đối tượng lại là nhà Từ Thụ, ông không đánh lòng ép quá, nên mới nhắc nhở: “Thật ra nâng giá lên chút nữa cũng được, bác mua bốn mươi văn tiền một cân, các cháu thấy sao?”

“Cảm ơn ý tốt của chương quỹ, nhưng bán được ba mươi văn tiền một cân là bọn cháu hài lòng lắm rồi.” Cái giá này cũng là kết quả sau khi thương lượng của mấy huynh muội bọn họ. Hiện giờ giá thô sống là hai mươi văn tiền một cân, giờ bọn họ không những bán được ba mươi văn, mà còn có nguồn tiêu thụ ổn định, mấy huynh muội Từ Thụ cũng cảm thấy vừa lòng.

Mà Từ La thì sao, sau này thịt thô nhà nàng bán cho Lưu chương quỹ cũng chỉ là thịt thô thường, tuy rằng sau khi trải qua quá trình chế biến ăn ngon hơn nhà khác, nhưng nàng không muốn định giá quá cao. Hiện giờ sở dĩ Lưu chương quỹ muốn ra giá bốn mươi văn tiền nữa cân là vì dư vị của con thô các nàng mang tặng thôi.

Lưu chương quỹ biết Từ Thụ không phải là người đưa đẩy, mà cậu nói thật lòng, nên cũng không miễn cưỡng nữa. Cùng lắm ông cho người tới lấy hàng, không làm phiền bọn họ vất vả đưa hàng tới là được.

“Được, vậy ba mươi văn tiền một cân, đến lúc đó bác sẽ cho người tới lấy hàng. Nếu không còn vấn đề gì nữa, chúng ta viết hợp đồng đi.”

Sau khi bàn xong chi tiết việc cung ứng thịt thô, Từ Thụ từ chối ý tốt mời bọn họ ở lại dùng cơm của Lưu chương quỹ. Nhân lúc còn sớm, Từ Thụ mang Từ La đi dạo phố.

Từ La thấy ven đường có bán kẹo hồ lô, nhớ tới món mỹ thực kinh điển này, Từ La không kim lòng được muốn ném thử, để xem hồ lô ngào đường ở đây có ngon hơn ở hiện đại không.

Tất nhiên Từ Thụ sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ nhỏ này của Từ La, nên cậu mua cho mỗi huynh muội một xâu, riêng Từ La được hai xâu, nhưng cậu yêu cầu Từ La phải để xâu kia về nhà mới được ăn.

Vì thế, Từ La vừa ăn kẹo hồ lô vừa dạo phố cùng Từ Thụ. Nàng cảm thấy xâu kẹo này đúng là ngon hơn ở hiện đại thật.

Đang lúc Từ La hưởng thụ món kẹo của mình, nàng đụng vào người khác. Khi nhìn thấy vết kẹo trên chiếc áo gấm bạch của người kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn tít lại: Phải đền không biết bao nhiêu tiền đây!

Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn người bị nàng đụng phải, đột nhiên nàng sợ ngây người. Người đó không ngờ lại giống y đúc đàn anh đẹp trai nàng yêu thầm bốn năm ở đại học, tuy rằng gương mặt này trẻ hơn đàn anh năm đó rất nhiều.

Khi Từ La quen vị đàn anh kia, anh ta cũng độc thân. Nhưng dũng khí của nàng có hạn, nàng vẫn chưa dám thổ lộ. Mãi sau này người ta có bạn gái rồi, nàng càng không dám đi phá đám người ta. Không thể phủ nhận rằng nàng từng đau lòng một thời gian, nhưng sau cũng dần quên người đó.

Thật đấy, về sau Từ La quên thật, nàng vẫn luôn ngu ngơ trong truyện tình cảm, từ nhỏ tới lớn chưa từng thích bé trai nào. Mấy đứa bạn thân vẫn chê nàng là EQ thấp, thấp đến kinh người. Giờ ngẫm lại năm đó nàng chỉ có chút hảo cảm với vị đàn anh kia, chưa tới mức thích, cho nên mới dễ quên như vậy.

Cơ mà, giờ đột nhiên nhìn thấy đàn anh năm đó nàng từng rung rinh, việc này vẫn có ảnh hưởng rất lớn đối với Từ La. Khiến nàng nhớ tới rất nhiều việc ở hiện đại. Thậm chí Từ La còn có cảm giác mình đã trải qua mấy đời, cứ thế ngơ ngác nhìn người tới.

Từ Thụ thấy Từ La còn chưa đuổi kịp, vội quay lại xem nàng đâu. Thấy Từ La đang đứng ở xa xa ngơ ngác nhìn một thiếu niên mặc áo gấm, khí độ bất phàm.

Cậu chạy nhanh qua đó, thấy Từ La quệt quẹo hồ lô lên áo người ta, bèn vội vàng xin lỗi vị cầm y công tử này: “Xin lỗi công tử, xá muội tuổi nhỏ, đi đường không để ý, mong công tử đừng trách tội, ta xin nhận lỗi, cần bồi thường bao nhiêu, mong công tử cứ nói.”

Thân Diệc Phàm nhìn bé gái vẫn đang ngây người nhìn mình, cặp mắt long lanh to tròn lanh lợi đó khiến hắn mềm lòng.

Gã sai vật đi cùng cảm y công tử nhảy ra mắng: “Đền, các người đền được không? Đây là áo choàng làm từ gấm Lưu Quang mà phu nhân nhà ta tặng cho thiếu gia đây.”

“Thư Mặc, không được vô lễ!” Thân Diệc Phàm quát gã sai vật cảm miệng.

Sau đó quay lại nói với huynh muội Tử Thụ: “Không có việc gì đâu, về giặt là được, hai người không cần quan tâm.”

Tử Thụ nghe được áo choàng kia làm từ gấm Lưu Quang cũng hoảng sợ, đúng là bọn họ không đền được. Tuy rằng cậu không hiểu lắm về gấm vóc, nhưng cũng từng nghe mẫu thân nói gấm Lưu Quang quý tới mức nào. Lúc nào thấy cảm y công tử nói không có việc gì, trong lòng thầm thở dài nhẹ nhõm. Nhưng cậu vẫn ngược ngược khi làm bản quần áo của người ta.

Vì thế cậu chân thành xin lỗi: “Ngại quá, hay để chúng tôi giặt sạch nó.”

“Không cần đâu, về ta cho người giặt sạch là được, cũng đâu phải giặt không sạch.” Thân Diệc Phàm phẩy tay không thèm để ý.

“Vậy chúng tôi cảm tạ công tử.” Tử Thụ thấy đối phương không so đo liền chấp tay cảm tạ.

“A La, còn không caàm ơn người ta đi.” Tử Thụ thấy Tử La không trả lời lại cậu, mới phát hiện ra A La vẫn đang nhìn người ta chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cảm Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bánh kem ra đời

Tử Thụ cuồng em gái còn cho rằng Tử La bị dọa sợ, vội vàng bế Tử La lo lắng hỏi: “A La, không sao đâu, đừng sợ, đừng sợ.”

Lúc này, Tử La mới hồi phục tinh thần lại. Nàng nhìn đại ca đang lo lắng hỏi xem nàng có sao không, bắt giác nước mắt tuôn rơi. Kiếp này nàng thật may mắn, có người nhà yêu thương đến vậy.

Tử Thụ thấy Tử La khóc thì càng thấy lo hơn. Cậu sợ lúc này Tử La có xảy xát chỗ nào đó nên kiểm tra nàng từ trên xuống dưới, xác nhận không bị thương chỗ nào mới yên lòng.

“Muội buồn vì kẹo roi hả? Không khóc nào, huynh mua cho muội mấy xôi.” Thân Diệc Phàm cũng nghĩ rằng Tử La khóc vì roi kẹo. Hắn liếc nhìn người bán hàng rong đang đẩy xe kẹo hồ lô ý bảo người kia lại đây.

Người bán hàng rong kia cũng nhảy bèn, chạy nhanh sang đưa một đồng kẹo vào tay Tử Thụ, sau đó nhận tiền từ chỗ Thư Mặc.

Những việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Tử La ngỡ ngàng nhìn đồng kẹo kia, tạm dừng khựng khựng, ngần ngại nhìn Thân Diệc Phàm. Thân Diệc Phàm thấy vậy càng chắc chắn cô bé khóc vì không có kẹo. Hắn dờ khóc dờ cười, càng lúc càng thấy cô bé này thật đáng yêu!

“Sao có thể mặt dày mày dạn thế được, do huynh muội ta đụng phải công tử trước, lại khiến công tử phải tốn kém.” Tử Thụ muốn chạy theo đưa bạc cho người bán hàng rong, nhưng người ta đã đi mất rồi.

“Không có gì đâu, cô bé vui là được. Chúng ta cáo từ trước!”

Mãi đến khi bóng Thân Diệc Phàm đi xa, Tử La nhìn mấy xôi kẹo trong tay đại ca, đột nhiên muốn khóc quá! Tốt xấu gì thì chị đây năm đó cũng yêu thầm đàn anh, giờ lại bết bát tới độ để một thiếu niên giống anh ấy như đúc mua kẹo đồ, sao chịu cho nổi!

“A La, ăn thêm một xôi nữa nhé?” Tử Thụ cũng tưởng Tử La khóc vì kẹo hồ lô.

“Đạ!” Tử La biết đại ca hiểu nhầm, nhưng nàng quyết định mặc kệ, dù sao mọi người đều nghĩ thế, vậy thì cứ ăn cho thỏa, dù sao lúc này nàng vẫn chưa ăn đã nghiền. (A La, cung chắc chắn lúc này cũng khóc vì thích ăn kẹo, tiếc xôi kẹo kia chưa ăn xong chứ.)

Vì vậy, Tử Thụ nắm tay Tử La đang ăn kẹo hồ lô tiếp tục dạo phố!

Cuối cùng mấy xôi kẹo hồ lô kia, cả Tử La, Tiểu Lục rồi cả Tử Đào, chiến đấu suốt một ngày vẫn chưa ăn hết. Tử Vi sợ mấy đứa bé ăn nhiều hỏng răng, kêu chúng nó chia cả cho Trụ Tử với Vật Tắc Mạch ăn cùng.

Sau đó, họ đi vào quán thịt heo lần trước mua vài cân thịt nạc cùng rất nhiều xương ống.

Tử khi cả nhà Tử Thụ nếm thử canh xương hầm thơm nức, mỗi lần lên trần họ đều mua rất nhiều xương và thịt.

Qua một tháng dùng canh xương hầm tẩm bổ, huynh muội Tử Thụ đều cảm nhận được lợi ích của nó. Bọn họ nhận ra sau khi ăn canh xương hầm, cảm thấy rất tỉnh táo, lúc ngủ cũng sâu giấc. Nhưng họ không biết rằng một phần là do Tử La bỏ thêm nước không gian vào.

Hiện giờ mỗi lần họp chợ, Tử Vi đều đưa tiền để mua xương heo.

Lúc đi qua một sạp bán bánh đậu xanh, Tử Thụ nhớ ra Tử La thích ăn nhất là bánh đậu xanh, bèn hỏi nàng: “A La, đại ca mua bánh đậu xanh cho muội nhé?”

Có lẽ lần trước khi thăm Trần cho mấy huynh muội bọn họ một hộp bánh đậu xanh, Tử La thích bánh này nên ăn rất nhiều, còn thiếu chút không ăn được com tối. Tử Thụ chú ý tới điểm này nên biết nàng rất thích ăn bánh đậu xanh.

Tử La nhìn từng miếng bánh đậu xanh cắt khối ngon lành, nuốt nước miếng, mong chờ nhìn đại ca.

Tử Thụ biết tông tiểu muội nhà mình nghĩ gì, nên mua một hộp to cho nàng, nhưng cũng không quên nhắc nhở: “Đề về nhà rồi ăn, mà không được ăn hết cả hộp như lần trước nhé. Biết chưa?”

Tử La gật đầu cái rụp!

Đột nhiên, Từ La nhớ tới bánh kem ở hiện đại, hình như ở đây chưa có món nào như bánh kem cả. Nếu ở đây còn chưa có bánh kem, thế chẳng phải lại có thêm đường kiếm tiền à. Mà hình như trong nhà không có trứng gà. Vì thế nàng nói với Từ Thụ: “Đại ca, chúng ta mua thêm trứng gà được không?”

Từ Thụ nhớ lại từ khi nhà Nhị bá cướp hai con gà mái đẻ trứng nhà họ đi, Từ La và Tiểu Lục vẫn chưa được ăn trứng gà, cậu đáp ứng không chút do dự.

“Đại nương, trứng gà này bán như nào ạ?” Tới trước sạp trứng gà, Từ Thụ hỏi.

“Một văn tiền một quả, cháu muốn bao nhiêu?”

Từ La biết làm bánh kem cần rất nhiều trứng, nàng nói với Từ Thụ: “Đại ca, mình mua hai mươi quả nhé?”

“Được, chúng ta mua hai mươi quả.”

“Hai mươi quả của cháu đây, đếm lại đi.” Đại nương bán trứng gà đựng trứng trong một cái rổ nhỏ đưa qua.

“Hai mươi văn đây ạ.” Từ Thụ đếm trứng xong đưa tiền cho đại nương.

Khi hai người Từ La về nhà thì vừa lúc đến giờ cơm trưa. Sau bữa trưa Từ La nói với mọi người nàng muốn làm bánh kem. Mọi người cho rằng nàng học được ở chỗ thần tiên gia gia, nên cũng không hỏi nhiều.

Từ Hiên bị nàng phân công đánh lòng trắng trứng. Từ Hiên ai oán, thương thay cho tay cậu! Mãi đến khi lòng trắng đạt chuẩn, Từ Hiên đã đánh liên tục mười lăm phút rồi.

Từ La nhào lòng đỏ trứng với bột mì, đánh đường với lòng trắng trứng, sau đó cho hỗn hợp vào nồi hấp. Hết cách rồi, ở đây không có lò nướng.

Lúc bánh kem ra nồi, mọi người đều bị hấp dẫn bởi hương vị thơm ngọt đó. Từ Hiên cũng vớt hết oán niệm lúc đánh lòng trắng trứng lên chín tầng mây!

Sau khi ăn thử bánh kem, mọi người đều nhất trí bánh kem là món điểm tâm ngon nhất từng ăn, Từ La càng thêm có lòng tin với món bánh kem của mình!

Lúc trước khi nàng ăn thử điểm tâm ở Tụ Phương Trai, nàng phát hiện hương vị điểm tâm ở đây rất giống nhau, ngoại hình cũng không tinh tế. Vì thế, nàng phỏng đoán tay nghề làm điểm tâm ở nơi này thua xa hiện đại. Có lẽ, nàng có thể dựa vào tay nghề làm bánh kem kiếm một đồng tiền rồi!

“Đại ca, mình lấy bánh kem ra bán có được không?” Từ La hỏi.

“Đại ca, đề nghị của tiểu muội cũng được đấy, đệ cảm thấy bánh kem do tiểu muội làm còn ngon hơn điểm tâm ở Tụ Phương Trai. Chúng ta mang đi bán chắc chắn sẽ có người mua.” Từ Hiên lên tiếng.

Từ Đào cũng hùa theo: “Đúng đó, muội cũng thấy vậy.”

Từ Thụ cũng cảm thấy ổn, nên nói với Từ Vi: “Đại tỷ, đệ thấy đám Từ Hiên nói không sai, hay chúng ta bán thử xem!”

“Vậy đến phiên chợ sau chúng ta bán thử một ít xem thế nào.” Từ Vi cũng đồng ý.

Mấy ngày kế tiếp, Từ La càng toàn tâm toàn ý nghiên cứu xem làm thế nào để hoàn thiện và phát triển cách làm bánh kem. Không phụ lòng nghiên cứu, bánh kem Từ La làm ra càng ngày càng ngon. Nàng còn dùng táo đỏ để làm bánh kem táo đỏ. Từ La cảm thấy nếu có sữa bò thì càng tốt! Như thế thì bánh kem của nàng càng ngon hơn nữa.

Cuối cùng cũng chờ tới ngày phiên chợ tiếp theo! Ngày đó mấy huynh muội Từ La lại cùng nhau xuất phát lên trấn trên! Vì lúc trước các nàng hẹn với Lưu chương quý đến cuối giờ Thìn mới lấy thịt thò đã chế biến, giờ vẫn còn sớm, nên Từ La tiện đường mang thịt thò sang Lưu Hương Lâu luôn, đỡ mất công Lưu chương quý phái người đi một chuyến.

Lần này nhà họ Chi bắt được bốn con thỏ, một mình Từ Thụ là vác được hết. Tiếp nữa là năm cân bánh kem các nàng làm do Từ Hiên vác. Từ Vi còn cầm theo khăn thêu của nàng, chuẩn bị mang tới tiệm thêu xem người ở đó còn muốn mua không. Mười ngày nay tuy rằng lúc đầu bận thu mua quả hồng, nhưng Từ Vi cũng thêu không ít khăn.

Mà ba đứa nhóc Từ Đào, Từ La, Tiểu Lục tay không quần áo nhẹ ra trận!

Chưa tới giờ Thìn, cả bọn đã tới trấn trên, đầu tiên phải tìm vị trí tốt dọn sạp chuẩn bị bán bánh kem. Sau khi chuẩn bị xong hết tất cả, Từ Thụ nói: “Mọi người ở đây trông sạp, huynh và đại tỷ đưa thỏ đến chỗ Lưu chương quý, sau đó đến tiệm thêu bán khăn. Từ Hiên ngồi đây trông chừng Từ Đào với Từ La cẩn thận đấy.”

“Đại ca, đại tỷ, hai người cứ yên tâm đi! Đệ sẽ trông cẩn thận.”

Sau khi hai người Từ Thụ đi không lâu, đường lớn dần náo nhiệt. Từ La và Từ Đào bày mấy cái bánh kem nguyên vị và mấy cái bánh kem táo đỏ ra.

Chẳng mấy chốc hương thơm ngọt ngào của bánh kem tỏa ra tứ phía, không ít người đi đường đều nhìn lại đây. Cuối cùng có người tiến lên hỏi: “Các cháu bán điểm tâm gì thế?”

“Đây là bánh kem do nhà bọn cháu tự nghiên cứu phát minh ra, đảm bảo quý khách chưa từng ăn món điểm tâm nào ngon đến vậy ở nơi khác. Không tin có thể nếm thử, không ngon không lấy tiền.” Từ Hiên nhanh nhẹn trả lời, giờ cậu đã học được cách rao hàng như thế nào.

Người khách kia vô cùng tò mò về món bánh kem này, nên anh ta nhận một miếng bánh kem nhỏ từ tay Từ Hiên. Miếng bánh kia vào miệng thơm ngọt, cực kỳ mềm xốp, khiến người ta ăn một lại muốn ăn hai!

“Ăn rất ngon đúng không, chúng cháu không lừa chú chứ, có muốn mua thêm một ít không?” Từ Hiên biết chắc người nọ cũng thấy ngon rồi.

“Vậy bánh kem này bán thế nào?” Người kia hỏi.

“Không giấu gì mọi người, món bánh kem này cách làm cực kỳ phức tạp, lại còn vất vả, sai một ly là hỏng cả mẻ, nên chúng cháu không làm nhiều. Một miếng năm văn tiền.”

Mấy tí muội Từ La cắt bánh kem thành một đồng hình chữ nhật chỉnh tề, nặng chừng nửa lạng tới một lạng. Món bánh kem này Từ La chuẩn bị bán theo con đường hàng cao cấp, nên các nàng định giá năm văn tiền một miếng là cái giá tương đối cao.

Người kia thấy đắt, bắt đầu do dự.

“Giảm giá chút được không cháu?”

“Đại thúc, thực sự không được. Hay là thế này, chú là khách hàng đầu tiên của bọn cháu, nếu mua đủ hai mươi văn, bọn cháu tặng thêm một miếng, được không?” Từ Hiên ngẫm nghĩ nói.

Người này nghĩ thầm hương vị của bánh kem thực sự rất ngon, nhưng mà hơi đắt, nhưng mà lâu lâu mua ăn thử cũng được, nhớ đến mấy đứa nhỏ trong nhà, bèn nói: “Được, vậy cho chú hai mươi văn bánh kem đi.”

“Đạ, đại thúc muốn vị gì? Bọn cháu có vị táo đỏ và vị truyền thống, miếng chú vừa thử là vị truyền thống.”

Đại thúc kia nghe nói còn một vị khác, ngạc nhiên hỏi: “Cho chú nếm thử vị táo đỏ với?”

“Tất nhiên không thành vấn đề.” Từ Hiên nói xong lấy thêm một miếng bánh kem vị táo đỏ đưa qua.

Sau khi người khách ăn xong, nói: “Vậy cho chú ba miếng truyền thống, ba miếng táo đỏ đi.”

Bán xong cho người khách đầu tiên, sau đây tuy rằng cũng có mấy người tới hỏi, nhưng ngại giá quá cao nên không mua.

Mấy huynh muội Từ La cũng không vội vã. Các nàng cũng biết cái giá này phải nhà tương đối khá giả mới mua được. Trên đời này không thiếu người có tiền, cứ kiên nhẫn chờ đợi thôi.

Một tiểu nhị tầm tuổi thiếu niên tiến lên hỏi: “Cái món điểm tâm tên bánh kem này do các cháu làm ra à?”

“Đúng vậy, xin hỏi quý khách có muốn nếm thử không?” Từ Hiên đáp.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lại gặp thân diệc phàm – Cơ hội buôn bán bánh kem

“Vậy cho ta một miếng thử xem.” Tiểu nhị nói. Vừa rồi hẳn đang ngồi cùng chường quầy ở trong tiệm xa đây mà cũng ngửi được mùi thơm của bánh kem, mùi hương này thậm chí còn thơm hơn ca điểm tâm do đầu bếp cô tay nghề tốt nhất bọn hắn làm. Vì thế, chường quầy kêu hắn ra tìm hiểu, nếu điểm tâm này xuất sắc thật, thì dẫn về tiệm nói chuyện.

Tiểu nhị cầm miếng bánh kem trong tay Từ Hiên ăn thử. Miếng bánh kem vào miệng ngọt thơm, lại còn mềm xốp, ngay cả người trường kỳ tiếp xúc với điểm tâm đến nỗi phát ngán như hắn cũng bị món điểm tâm mới lạ này hấp dẫn.

“Món điểm tâm của các cháu không tệ, chường quầy của chúng ta muốn mời các cháu vào nói chuyện. Cửa hàng của chúng ta chính là Tụ Phương Trai ở đối diện.” Tiểu nhị ăn xong miếng bánh kem liền nói.

“Chẳng hay quý chường quầy của cửa hàng tìm chúng cháu có việc gì?” Tuy rằng Từ Hiên cũng đoán đại khái được ý đồ của đối phương, nhưng cậu vẫn cảm thấy nên hỏi rõ một chút sẽ tốt hơn.

“Tất nhiên là chuyện tốt, chường quầy của chúng ta có hứng thú với món bánh kem này của các cháu. Nếu được chường quầy thích, có lẽ ngài sẽ mua toàn bộ cũng không biết chừng.”

“Đa tạ ý tốt của chường quầy, nhưng đại ca đại tỷ của bọn cháu có việc vẫn chưa về, cháu muốn đợi họ về rồi mới tới quý cửa hàng được không?” Tuy Từ Hiên biết đây có thể là một lần mua bán lớn, nhưng cậu không dám tự quyết, phải chờ Từ Thụ với Từ Vi quay lại rồi quyết định.”

“Cũng được, lát nữa đại ca và đại tỷ của các cháu quay lại thì lại vào tiệm nói chuyện! Ta đi về trước.”

Chờ tiểu nhị rời đi, đại nương bán rau xanh ngồi cạnh vô cùng hâm mộ nói với bọn họ: “Các cháu tốt số thật đấy, gần đây Tụ Phương Trai đang sưu tầm những món điểm tâm mới, nghe nói thiếu đồng gia mỗi nhà họ muốn mở thêm chỉ nhánh, nên cần rất nhiều loại điểm tâm. Nếu bánh kem nhà các cháu được bọn họ để ý, vậy thì tha hồ kiếm.”

“Vậy à? Chúng cháu cảm ơn đại nương nhắc nhở.” Từ Hiên nghe xong thì cảm ơn bà.

Trong chốc lát, Từ Thụ và Từ Vi đã quay trở lại.

“Luu chường quỹ có hài lòng với số thỏ lần này không? Cả khăn tay của đại tỷ nữa, bán tốt chứ?” Từ Hiên nói ra tiếng lòng của Từ Đào, Từ La. Tuy rằng các nàng không thấy đại ca đại tỷ cảm thỏ với khăn thêu trở lại, nhưng các nàng cũng tò mò tình trạng bán đồ, thịt thỏ đã bán giá cả từ trước, chỉ muốn hỏi xem Luu chường quỹ có hài lòng không thôi, mà khăn thêu, các nàng rất muốn biết lần này có bán được không, lần này tiệm thêu có nhận khăn thêu của các nàng không?

Từ Thụ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người: “Luu chường quỹ thích thịt thỏ đã qua chế biến của chúng ta lắm, bán được bốn trăm văn tiền. Còn khăn thêu, mấy cái đại tỷ mang sang lần trước đã bán hết rồi, còn bán rất nhanh nữa. Lần này lão bán nương cũng lấy giá một trăm văn tiền một cái để mua.”

Từ Đào vui vẻ vỗ tay: “Vậy tốt quá, chúng ta lại có tiền mua thịt ăn rồi.”

“Đúng rồi, bánh kem bán như nào rồi?” Từ Thụ hỏi

“Chỉ bán được hai mươi văn tiền.” Từ Hiên nói tiếp: “Nhưng Tụ Phương Trai ở phía đối diện hình như thấy hứng thú với món bánh kem của chúng ta. Bọn họ kêu chúng ta tới tiệm của họ nói chuyện, hình như muốn mua bánh kem.”

“Đại ca, đại tỷ, chúng ta cùng đi đi! Có khi họ mua hết bánh kem của chúng ta đấy.” Từ La biết món điểm tâm cao cấp này phải đến nơi có mức tiêu phí cao mới dễ bán, các nàng bày sạp ngoài chợ cũng do điều kiện hạn chế mà thôi.

“Chúng ta cùng đi xem đi!” Từ Thụ thấy mọi người đều nóng lòng muốn đi liền đồng ý.

Vì thế, huynh muội Từ La bước vào Tụ Phương Trai.

Tiểu nhị khi này thấy nhà Từ La tới, nhanh chóng đưa các nàng vào phòng trong.

“Các vị xin đi theo ta, chường quầy của chúng ta ở bên trong.”

Mấy người Từ La vừa bước vào đã thấy Tụ Phương Trai được trang hoàng cực kỳ xa hoa, giờ vào phòng trong lại càng thêm bất ngờ. Dùng vốn tính từ hạn hẹp của Từ La mà hình dung chính là trắng lạng huy hoàng, lại không kém ưu nhã, rường cột chạm trổ còn có cả đồ sứ tinh mỹ trang trí và thi họa làm nổi bật. Có thể thấy được đường gia nhà họ có tài lực hùng hậu và mất thâm mỹ không tầm thường, không hổ là quán điểm tâm nổi tiếng khắp Đại Tề.

“Chường quỹ, bánh kem là do bọn họ làm.” Tiểu nhị tiền lên nói trước.

Mã chường quỹ còn tưởng người làm món bánh kem này phải là người có chút tuổi, không ngờ lại là mấy đứa nhóc, đứa lớn nhất chắc hơn mười tuổi. Nhưng ông cũng không để lộ kinh ngạc ra ngoài.

Mã chường quỹ chấp tay nói với Tử Thụ: “Chào các cháu, cho bác nếm thử bánh kem trước được không?”

“Tất nhiên ạ, mời chường quỹ.” Tử Thụ lấy một miếng bánh kem được bọc giấy dầu sạch sẽ từ trong sọt ra đưa cho Mã chường quỹ.

Mã chường quỹ lấy một miếng nhỏ ra nhấm nháp. Quả nhiên, ông cũng bị món điểm tâm độc đáo này chinh phục! Độ bông mịn và mềm mại của bánh kem là thứ cửa hàng ông không làm được!

Vì thế, ông gọi tiểu nhị đang đứng một bên sang: “Mang bánh kem này lên cho thiếu gia nếm thử đi.”

Tử Thụ nói tiếp: “Chường quỹ ở đây còn một món bánh kem vị táo đỏ nữa.”

“Được, vậy đưa cả cho thiếu gia nếm thử.” Mã chường quỹ nhận miếng bánh kem táo đỏ Tử Thụ đưa qua nói với tiểu nhị.

“Không lừa các cháu, chúng ta cảm thấy rất thích thú với món bánh kem này. Các cháu cũng vừa thấy, ta đã mang cho chủ nhân ăn thử. Nếu ngài ấy cũng vừa lòng, chúng ta rất vui được bàn chuyện hợp tác với các cháu.” Mã chường quỹ nói với huynh muội Tử Thụ.

“Vậy bọn cháu cảm ơn ý tốt của ngài trước.”

“Đừng khách khí, do bánh kem nhà các cháu ngon thôi.”

Tiếp sau đó, có tiếng bước chân từ gian ngoài truyền tới, cả bọn nhìn tám rèm châu dần được vén lên. Tử La và Tử Thụ ngẩn ngơ nhìn người vừa tới.

Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, người đó đúng là Thân Diệc Phàm mà Tử La đụng phải trên phố lần trước. Hôm nay hắn mặc trường bào màu đen, nhưng vẫn đẹp trai, phong phã như thế. Không thể ngờ được hắn lại là chủ nhân của Tụ Phương Trai, Tử La thầm nghĩ đây không phải là phú nhị đại, cao phú soái trong truyền thuyết ư?

Lúc hắn nhìn thấy đám Tử La cũng kinh ngạc không thôi, nhưng nhanh chóng định thần, nhiệt tình gọi: “Hóa ra là hai người, xem ra chúng ta cũng coi như có duyên phận.”

Thân Diệc Phàm thấy đám Tử Thụ và Mã chường quỹ muốn đứng lên chào hỏi vội cản lại: “Mau ngồi, mau ngồi đi, đừng khách sáo!”

Tử Thụ cũng chấp tay cười: “Đúng vậy, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

“Thiếu gia, ngài quen họ à?” Mã chường quỹ hỏi.

“Tùng gặp qua một lần, cô bé, ăn xong kẹo hồ lô chưa?” Thân Diệc Phàm cũng chẳng hiểu vì sao hắn lại thấy rất vui khi gặp lại hai người Tử La một lần nữa, tựa như trong lòng hắn cũng mong chờ được gặp, thế nên hắn lại mở miệng trên Tử La.

Lúc này, Tử Hiên và Tử Vi mới biết đây chính là người lần trước bị A La không cẩn thận va vào, cuối cùng mua cho muội ấy một đồng kẹo hồ lô.

“Đa tạ công tử vẫn nhớ rõ bọn ta! Nói lại thì hôm đó A La còn chưa cảm ơn công tử. A La, mau cảm ơn kẹo hồ lô của công tử đi.” Tử Thụ nói với Tử La đang nép ở một bên.

Tử La thấy không tránh được nên rộng rãi nói: “Cảm ơn đại ca ca cho muội kẹo.”

Thân Diệc Phàm thấy Tử La nghiêm túc nói cảm ơn mình, trong đôi mắt to tròn lộ ra chút khôn ngoan. Hắn lại bị độ dễ thương của nàng làm cho bán loạn.

Tuy vậy cũng không quên chính sự, nên sau khi nói mấy lời như không cần khách khí xong, hắn nói tiếp: “Bánh kem của các đệ rất đặc biệt, nói thật, chúng ta muốn mua công thức làm bánh kem của các đệ. Không biết mấy đứa có thấy hứng thú không, còn về giá cả, chắc chắn sẽ không để các em chịu thiệt.”

Thấy anh ta định mua công thức làm bánh kem, Tử La bất ngờ. Tuy nàng rất tin tưởng vào tay nghề làm bánh kem của mình, nhưng đến khi nó được lão đại đồng ý mua, nàng vẫn vô cùng vui sướng.

Huống hồ, món bánh kem hiện thời còn chưa phải là bánh kem ngon nhất các nàng bán ra. Giờ tuy cũng ngon rồi, nhưng nếu có thể cho thêm sữa bò thì càng hoàn hảo hơn.

Lúc trước vì điều kiện hạn chế Tử La không tìm thấy sữa bò nên mới không cho thêm vào. Nếu ở Tụ Phương Trai có điều kiện tìm thêm sữa bò thì món bánh kem này chắc chắn còn ngon hơn, lên hẳn một tầng cao mới. Đây còn không phải, sau khi cho thêm sữa bò vào bánh, nó càng khiến người khác kinh ngạc sao?

Nhưng Tử La cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, khó khăn bây giờ là nên xử lý cách làm bánh kem như nào.

Đây có thể nói là nửa buồn nửa vui. Tử La biết công thức làm bánh kem có thể mang tới cho nàng rất nhiều tiền bạc, nhưng điều kiện tiên quyết là các nàng phải có khả năng bảo vệ nó.

Hiện giờ đã có rất nhiều người thấy huynh muội bọn họ bước vào Tụ Phương Trai, nếu không bán công thức cho Tụ Phương Trai, khó bảo đảm nhà họ có thể giữ được công thức này tới lúc nàng dùng nó kiếm nhiều tiền.

Mà nếu bán công thức cho Tụ Phương Trai, nếu người khác muốn công thức này cũng phải xem lại bản thân có năng lực đó không, không dám dễ dàng làm vậy. Dù sao Tụ Phương Trai thân là quán điểm tâm đứng đầu Bạch Nhạc thành này cũng không phải loại ăn chay.

Xem ra cách xử lý tốt nhất bây giờ là bán công thức làm bánh kem cho Tụ Phương Trai. Nhưng Tử La không cam lòng bán nó đi quá dễ dàng.

Vì vậy, nàng bất chấp nguy cơ bị lộ đứng ra nói: “Nếu bên huynh có thể ra cái giá thích hợp, bọn muội sẽ nói cách làm bánh kem ăn càng ngon hơn, càng khiến người ta kinh ngạc hơn cho các huynh.”

“Ồ, nói vậy món bánh kem trước mắt chưa phải là món điểm tâm hoàn hảo nhất các muội có thể làm à?” Nghe Tử La nói vậy, Thân Diệc Phàm càng cảm thấy thích thú với món bánh kem này. Hiện giờ nó đã làm hắn kinh ngạc, nếu ngon hơn nữa, không thể nghĩ ngờ sẽ là bước đột phá mới cho điểm tâm!

“Tất nhiên, phải có sữa bò mới làm được.” Tử La nói.

“Cái này không thành vấn đề, muội nói cách làm cho bọn ta là được.”

“Dạ! Lần sau huynh cho người chuẩn bị một ít sữa bò tươi, bọn muội nhất định sẽ làm ra bánh kem ngon hơn bây giờ.” Từ La nói.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lại thêm một phần thu nhập ổn định

Thân Diệc Phàm thấy Từ La đối đáp cùng hắn không chút luống cuống, khác hẳn với hình tượng khốc thủ thít vì một xâu kẹo hồ lô, lại cảm thấy rất mới mẻ. Hắn hỏi tiếp: “Vậy các muội cảm thấy công thức của món bánh kem này đáng bao nhiêu tiền?”

Từ La cũng biết hôm nay nàng thể hiện hơi quá nên mếu máo nói: “Muội quên mất đại ca đại tỷ nói như nào rồi.”

Mã chương quý và Thư Mặc, còn cả tiểu nhị vừa thấy Từ La đối đáp cùng thiếu gia, mới đầu còn kinh ngạc vì sự thông minh của nàng, nhưng mà khi nghe câu tiếp theo chợt ồ ra, hóa ra nhóc con nghe anh chị nói chuyện rồi bắt trước như vẹt thôi.

Thân Diệc Phàm cũng chẳng thấy sao cả. Tựa như từ lần đầu hắn gặp Từ La, trong lòng hắn cũng cho rằng cô bé nên thông minh như vậy.

Còn Từ Thụ và Từ Vi đã sớm quen với sự thông minh của nàng rồi.

Thân Diệc Phàm lại hỏi lại đám Từ Thụ: “Vậy xin hỏi các đệ định bán công thức này bao nhiêu tiền?”

Cả đám Từ Thụ bị hỏi tới, bọn họ còn chưa bàn bạc nên bán giá bao nhiêu đâu.

Vì vậy, Từ Thụ suy nghĩ nói: “Vậy cũng phải xem công tử ra giá như thế nào?”

Nghe vậy Thân Diệc Phàm còn tưởng huynh muội Từ Thụ không tin bọn hắn có thể đáp ứng được cái giá yêu cầu nên ướm thử.

Nên hắn nói cái giá thích hợp nhất trong lòng: “Chẳng giấu gì các đệ, lấy công thức bánh kem bây giờ, Tụ Phương Trai bọn ta có thể ra giá một trăm lượng bạc. Còn công thức cải thiện có thêm sữa bò, ta muốn thử trước mới quyết định được giá cả, mấy đứa thấy sao?”

Từ La cũng thấy cái giá này tạm ổn, nhưng nàng không muốn bán đứt công thức này ngay lập tức.

Nàng nhìn ánh mắt dò hỏi của Từ Thụ đang liếc qua nàng, bèn làm bộ như nhớ ra gì đó: “Muội nhớ ra rồi! Lúc trước có phải đại ca nói có quán điểm tâm quan tâm tới công thức của chúng ta, chỉ cần đưa họ công thức này miễn phí, chúng ta có thể nhận được hai phần lợi nhuận của món này trong năm năm không, còn sau năm năm tiền kiếm được là của bọn họ.”

Từ Thụ và Từ Hiên thấy vậy đều trầm nghĩ: Hôm nay A La bịa nhiều thế nhỉ! Bọn họ nói lời này khi nào!

Nhưng nghĩ lại thì A La luôn là người thông minh, có chủ kiến, có lẽ nàng nói vậy là có lý do của mình nên họ cũng không phải nhận tội.

Mã chương quý vừa nghe đã khiếp sợ! Hai phần lợi nhuận, mạnh mẽ thật! Phải biết món điểm tâm bán kém nhất trong tiệm bọn họ, lợi nhuận một tháng cũng hơn mười lượng bạc. Chỉ tính theo món bán dở nhất, hai phần lợi nhuận là một năm hơn hai mươi lượng bạc rồi, còn cao hơn lương một năm của ông!

Nhưng chủ tử còn chưa lên tiếng, nào có chỗ cho họ nói chuyện.

Mà Thân Diệc Phàm cũng kinh ngạc vì vốn kiến thức của Từ Thụ. Ban đầu hắn cho rằng huynh muội Từ Thụ chỉ là thiếu niên nhà nông bình thường, không ngờ họ lại có tầm nhìn xa xôi đến thế. Một trăm lượng bạc thoạt nghe có vẻ rất nhiều, nhưng là bán đứt trong một lần, sao có thể so được với hai phần lợi nhuận tích lũy lại.

Xem ra hắn nên thay đổi cái nhìn về mấy đứa trẻ này! Nếu huynh muội bọn họ thực sự có tầm nhìn, hắn không ngại có thêm vài người bạn tiềm lực. Không thể không nói, năm ấy Thân Diệc Phàm mới mười bốn tuổi đã nắm quyền quản lý buôn bán của gia tộc, cũng là do hắn có tầm nhìn.

Sau đó, hắn tự hỏi tính khả thi của cuộc mua bán này.

Hiện tại đã lâu lắm rồi điểm tâm không có gì đột phá. Tất cả mọi người đều có cảm giác nhàm chán với những món điểm tâm hiện tại. Nếu bây giờ bọn họ đẩy ra món điểm tâm mới ở tất cả các cửa hàng ở thành Bạch Nhạc, chắc chắn sẽ hấp dẫn được sự chú ý của mọi người.

Nói vậy, danh tiếng của Tụ Phương Trai bọn họ trong ngành sản xuất điểm tâm này sẽ bước lên một nấc thang mới. Đây có lẽ là một cơ hội lớn của bọn họ!

Hơn nữa, hai phần lợi nhuận cũng không nhiều. Tụ Phương Trai bọn họ cũng từng trích phần trăm cho đầu bếp làm điểm tâm rồi.

Vì thế, Thân Diệc Phàm cũng không vội vàng từ chối.

Hắn nói với Từ Thụ: “Được rồi, vậy hai ngày nữa, đợi bọn ta chuẩn bị sữa bò xong, các đệ lại đến làm thử bánh kem cải tiến. Nếu bọn ta thấy bánh kem cải tiến đáng giá, sẽ đáp ứng điều kiện kia. Được không?”

Bây giờ Từ Thụ cũng hơi hiểu ra tại sao Từ La nói vậy: “Được ạ, cứ theo lời thiếu gia.”

Đương nhiên, Từ Hiên và Từ Vi cũng hiểu ra. Dù sao trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn cố gắng học hỏi. Có Từ La dẫn dắt, kiến thức của họ cũng không còn như xưa.

“Tốt rồi, cứ quyết định vậy đi. Đến lúc đó các đệ nhớ tới đây! Còn nữa, số bánh kem hiện tại các đệ có cửa tiệm bọn ta cũng mua luôn, bán thử xem thế nào. Ta mua bằng giá lúc này các đệ rao bên ngoài, các đệ thấy được không?” Thân Diệc Phàm nói tiếp. Hắn cũng vui vẻ giúp huynh muội Từ La.

“Bọn muội cảm ơn đại ca ca.” Thấy Thân Diệc Phàm muốn mua trước số bánh kem các nàng mang tới, Từ La vui sướng vô cùng, vậy là khỏi phải bày hàng bán tiếp rồi.

Thân Diệc Phàm nhìn Từ La đồng ý sáng khoái như thế, không chút ngượng ngùng, hảo cảm của hắn với nàng càng tăng vọt.

“Đừng ngại, mà nói lại thì ta cũng phải cảm ơn công thức bánh kem của mấy đứa mang lại cho Tụ Phương Trai cơ hội mới.” Thân Diệc Phàm cười nói.

Khi mọi việc đều bàn xong, Mã chương quý đi tính tiền số bánh kem huynh muội Từ La mang tới. Từ Thụ chào tạm biệt Thân Diệc Phàm và Mã chương quý, cũng hẹn hai ngày sau tới

dạy họ làm bánh kem!

Từ trong tiệm bước ra, đến một chỗ vắng vẻ, Từ Thụ khen Từ La: “A La thông minh quá đi.” Nhưng cậu cũng dặn dò: “Nhưng thông minh ắt bị người ganh ghét. Sau này A La phải học cách che giấu bản thân, đừng để lộ trước mặt người ngoài, hiểu không?”

Qua quá trình quan sát trong khoảng thời gian này, Từ Thụ nhận thấy tiểu muội cậu còn thông minh hơn những gì bọn họ tưởng tượng, có những việc chỉ cần dạy nàng một lần là học được. Vì vậy cậu cũng không sợ tiểu muội nghe không hiểu.

Sau khi Từ Thụ nói xong, Từ Vi, Từ Hiên và Từ Đào cùng suy tư. Bọn họ hiểu Từ Thụ đang lo lắng điều gì. Chỉ có Tiểu Lục vẫn còn ngây thơ, chẳng lẽ thông minh không phải việc tốt sao? Vì sao phải giấu, mà đại ca đại tỷ sao trông lo lắng thế, nhưng cậu là bé ngoan, cậu không hỏi. Tuy rằng cậu còn nhỏ, nhưng cũng biết đại ca đại tỷ làm tất cả vì bọn họ.

“Đại ca nói đúng, tiểu muội, sau này cứ để huynh và đại ca xử lý mọi chuyện đi! Muội chỉ cần làm một bé gái vui vẻ, có một tuổi thơ hạnh phúc là được. Việc kiếm tiền có huynh và đại ca rồi.” Từ Hiên đau lòng nhìn tiểu muội, bé con mới bao tuổi mà đã phải suy tính chuyện gia đình.

“A La biết ă. A La thông minh lắm! Muội bảo người ta mấy cái này do đại ca, đại tỷ nghĩ ra mà. Người ta không biết là muội nghĩ ra đâu. Muội thông minh không.” Từ La bày ra vẻ mặt mau khen muội đi.

“Được rồi, chỉ có chúng ta biết rõ bản thân chưa từng bàn bạc việc bán công thức bánh kem, tất cả là ý của A La, người khác biết sao được? Bởi vậy, A La nhà chúng ta thông minh lắm, đại ca đừng lo lắng.” Đứng trước ngày thường Từ Đào hay trêu Từ La, thật ra người yêu thương Từ La nhất là nàng. Tuy nàng biết đại ca đại tỷ không có ý trách Từ La, nhưng nàng vẫn muốn bênh.

Có một lần, nàng, Từ La, và Tiểu Lục cùng chơi với trẻ con trong thôn (tha thứ cho A La vẫn còn chưa hết trẻ con, thỉnh thoảng vẫn chạy loạn với đám trẻ con trong thôn). Có thằng nhóc tên Cầu Đan thấy bím tóc của A La chồng lên trời trông rất đáng yêu, liền chạy ra tháo bím tóc của A La. Ai ngờ sau đó Từ Đào đuổi nó chạy khắp thôn. Từ đó, nó thấy Từ Đào là chạy biến, không dám trêu bọn Từ La nữa.

Cái danh ót nhỏ của Từ Đào cũng lan khắp thôn.

“Ồ ồ, từ bao giờ mà Từ Đào lại thấy A La thông minh thế, còn quan tâm A La kia. Lần trước ai vì một xâu kẹo hồ lô mà đuổi A La chạy khắp sân nhỉ?” Từ Hiên thấy vậy mở miệng trêu Từ Đào.

“Việc nào ra việc đó, lần trước A La không đúng mà.” Từ Đào mạnh miệng.

Nói đến chuyện kẹo hồ lô này, Từ La không biết giấu mặt vào đâu. Lần đó, sau khi Từ Vi lấy kẹo Thần Diệt Phàm mua tặng cho người khác, Từ La ăn hết kẹo của mình rồi vẫn còn thòm thèm. Thấy trong phòng còn một xâu thì lấy ra ăn. Ai ngờ xâu này của Từ Đào để dành để mai ăn. Thế là chộc phải tổ ong vô vể.

Từ Đào thấy kẹo của mình bị Từ La ăn hết thì tức điên. Nàng đuổi theo Từ La chạy khắp sân. Cuối cùng, Từ Thụ phải ra giảng hoà nên Từ La mới tránh được một kiếp.

“Đúng á, việc lần trước muội sai mà. Xin lỗi nhị tỷ~” Từ La nịnh nọt.

Từ Đào thấy bộ dạng của Từ La cuối cùng cũng phì cười: “Chỉ được cái dẻo miệng!”

“Sắp trưa rồi. Chúng ta tìm chỗ ăn cơm trưa đi.” Từ Vi thấy đề tài này qua đi, thời gian cũng không còn sớm, liền đề nghị đi ăn cơm trưa.

“Qua bên kia ăn mì nước nhé?” Từ Hiên chỉ vào quán mì cách đó không xa.

Thấy quán mì kia cũng tấp nập, có vài người đang ăn mì. Lò lửa cháy hừng hực, hơi nóng ta ra từ nồi, vào đầu đông vô cùng hấp dẫn. Tất cả mọi người đều đồng ý.

Mấy huynh muội Từ La vào quán tìm một cái bàn trống ngồi xuống. Chủ quán là một đôi vợ chồng trung niên, thấy có khách đến ông bác chạy qua hỏi: “Mấy vị khách quan muốn ăn gì đây?”

Từ Thụ hỏi: “Ồ đây có món gì không bác?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nhà Họ thân

“Giờ trong quán chỉ còn mì thịt xé sợi và mì rau, các món khác đều hết rồi. Khách quan muốn gọi món gì?”

“Bao tiền một bát?” Từ Thụ hỏi tiếp.

“Mì rau ba văn tiền một bát, mì thịt xé sợi năm văn tiền một bát.”

“Vậy cho sáu bát mì thịt nước xé sợi đi.” Vốn Từ Thụ chỉ muốn gọi mì thịt cho mọi người, mình ăn bát mì rau là được. Nhưng cậu sợ lát nữa mọi người lại nhường nhau, nên dứt khoát gọi luôn sáu bát mì thịt xé. Giờ bọn họ không còn nghèo đến mức bát mì không cũng không gọi nổi.

Khi sáu bát mì nóng hôi hổi bày lên bàn, cả bọn đều bị hương mì hấp dẫn. Một bát mì lớn, trên có rất nhiều rau xanh và thịt xé, rẻ quá xá rẻ. Từ La ăn thử một miếng, hương vị cũng không tệ, mười phần đậm đà.

“Đại ca, mì này ngon thật!” Từ Hiên nói.

“Đương nhiên rồi, Hồ đại thúc bác bán mì ở trấn Cổ Thủy gần hai mươi năm rồi. Danh tiếng có thừa luôn.” Ông bác bán mì ngồi một bên cười nói.

“Đúng đúng, vợ chồng Hồ lão đệ làm mì ngon nhất Cổ Thủy chúng ta. Ta vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, ăn mì ở rất nhiều nơi, vẫn thấy mì Hồ lão đệ làm là chính tông nhất.” Trong đám khách có một người hơn năm mươi tuổi phụ họa nói.

“Đúng là Ngô lão phụ kiến thức rộng, ông có nghe chuyện về chủ nhân Tụ Phương Trai không? Nghe nói gần đây chủ nhân Tụ Phương Trai tới trấn Cổ Thủy chúng ta, sưu tầm công thức làm điểm tâm mới ở khắp nơi, nghe nói chuẩn bị mở rộng kinh doanh Tụ Phương Trai, mở thêm chi nhánh đây. Ông thấy tin này có đáng tin cậy không?” Một đại hán khác ngồi cùng bàn

Ngô lão phụ hỏi.

Huỳnh muội Tử La thấy có người nhắc đến Tụ Phương Trai, đều nghe ngóng cẩn thận. Tụ Phương Trai này có khả năng sẽ là bạn hợp tác của họ, tìm hiểu thêm một chút về đối phương là cần thiết.

“Tám phần là đúng rồi. Lần trước trên phố ta còn gặp được thiếu đông gia của Tụ Phương Trai Thân đại thiếu gia đó. Tám hai năm trước, ta cũng từng gặp cậu ta trong thành. Tuy giờ cậu ta cao hơn hai năm trước không ít, nhưng chưa tới nỗi không nhận ra.”

Ngô lão phụ nhấp ngụm trà rồi nói tiếp: “Nói về nhà họ Thân này thì cũng coi là nhà quan lại, quê quán bọn họ cũng ở trấn Cổ Thủy đấy, nhưng rất lâu trước đây đã dọn đi. Nghe nói tổ phụ của Thân đại thiếu gia là Thân lão thái gia còn từng là quan chính từ phẩm trong kinh. Nhưng từ sau khi Thân lão thái gia mất, nhà họ Thân từ đó không có ai ra làm quan nữa, dần trở thành thương gia. Nhưng thuyền chìm vẫn còn ba cân đinh, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, giờ tuy nhà họ Thân không còn quyền thế như trước, nhưng vẫn là phú thương nổi danh ở thành Bạch Nhạc chúng ta.”

“Vậy ông nói xem tại sao nhà họ lại ném đại thiếu gia tới trấn nhỏ này nhỉ?” Đại hán ngồi cùng bàn tò mò hỏi tiếp.

“Ông không hiểu rồi. Mấy nhà giàu chú ý nhất là rèn luyện con cháu, cái này gọi là ngọc không mài không sáng. Nhà họ Thân bọn họ phải đại thiếu gia tới đây, chắc chắn là muốn đào tạo người nối nghiệp tương lai. Ông không biết đâu, con trai Thân lão thái gia không những không nên thân, còn khó sinh con nối dòng. Thân đại lão gia này cưới những bảy, tám phòng tiểu thiếp, nhưng đều sinh con gái. Thân nhị lão gia cũng thế, cưới mười mấy phòng tiểu thiếp, cũng không có con trai. Cũng may, Thân tam lão gia có đứa con vợ cả, chính là vị Thân đại thiếu gia này, bằng không, nhà họ Thân dù gia tài bạc triệu cũng không có hương khói kế thừa. Từ đây có thể thấy được tầm quan trọng của Thân đại thiếu gia. Mà Thân đại thiếu gia cũng là người biết phấn đấu, nghe nói người ta mười ba tuổi đã thi đỗ tú tài, bây giờ cũng chỉ khoảng mười bốn tuổi đã tiếp quản đa phần việc buôn bán trong nhà. Nếu không có Thân đại thiếu gia, chắc Thân lão thái gia phải bỏ từ quan tài ra nấng ba thằng con không nên thân rồi.” Ngô lão phụ nói tiếp.

Bàn bên có người hỏi tiếp: “Nghe nói nhà họ Thân tuy không có người làm quan, nhưng trong quan trường vẫn có hậu đãi, Ngô lão phụ, ông nói xem có phải không?”

“Tất nhiên, sau lưng mỗi đại thương gia đều có người chống lưng. Nếu không có hậu trường, làm sao nhà họ Thân phát triển to đến vậy, thậm chí ở kinh thành cũng có cửa hàng nhà họ. Nay phải kể đến tổ mẫu của Thân đại thiếu gia là Thân lão thái thái. Thân lão thái thái trước đây cũng là tiểu thư con nhà quan, phụ thân bà là quan trên của Thân lão thái gia! Lúc Thân lão thái gia cưới bà là khi nhà họ Thân hưng vượng nhất. Hiện giờ tuy phụ thân bà không còn nữa, nhưng ca ca bên nhà mẹ đẻ bà nghe nói bây giờ vẫn là quan lớn một phương. Vì thế bản thân Thân lão thái thái ở kinh thành có tiếng là kiêu ngạo khó bắt chuyện.

“Không thể ngờ Tụ Phương Trai lại có địa vị lớn đến thế, ta ngóng theo không kịp! Đúng là Ngô lão phụ hiểu biết rộng.” Người ngồi cùng bàn Ngô lão phụ cảm khái nói.

“Mấy cái này không có gì là bí mật, ở phủ thành tìm bữa một người cũng hỏi được.”

Tử La nghe xong nội dung cuộc trò chuyện, rút ra được kết luận: nhà họ Thân xem như bạn hợp tác thích hợp.

Ăn mà xong, huỳnh muội Tử La đi mua lương thực. Hiện giờ lũ gà huỳnh muội nàng nuôi lớn rất nhanh. Tuy dễ chúng ăn giun sẽ bớt tốn lương thực, nhưng nuôi hơn bảy mươi con gà, vẫn cần rất nhiều đồ ăn. Xem ra sang năm, nhà nàng nên bán bớt rồi mua ruộng. Ở cổ đại sao lại không mua ruộng!!!

Sáng sớm, Tử La bị một luồng khí lạnh làm tỉnh giấc, nàng biết ngoài trời lại có tuyết rơi. Còn một hôm nữa là tới đông chí, trước đó một khoảng thời gian là trận tuyết đầu mùa, sau đó lại có vài trận tuyết nữa. Lúc đầu Tử La còn mừng rỡ, sau mãi cũng thành quen.

Kiếp trước, Tử La là người phía Nam, từ bé tới giờ chưa từng nhìn thấy tuyết. Nàng nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy tuyết ở nơi này, trong lòng nhảy nhót không thôi. Hôm ấy, nàng cùng Tiểu Lục, còn cả Tử Đào, thậm chí cả Tử Hiên đáp người tuyết cả ngày.

Giờ nhớ lại một trời trắng xóa ấy, nàng vẫn cảm thấy có chút không thực.

Tử La mặc quần áo cẩn thận, đẩy cửa phòng. Một luồng không khí lạnh ập thẳng vào người nàng. Tử La run bắn.

Sau đấy, nàng bước ra sân, nhìn ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên bãi tuyết đọng trên nóc nhà, dần chảy rơi xuống sân. Khung cảnh xung quanh như được phủ một lớp lụa mỏng. Tử La có chút cảm khái.

“A La, con nhóc lười muội dậy rồi đấy à. Mọi người ăn sáng xong cả rồi, muội còn chưa rời giường, cẩn thận sau này không ai muốn.” Tử Hiên từ hậu viện bước ra thấy Tử La lại nhịn không nổi trên nàng.

“Có đại ca, nhị ca muốn là được, muội sợ gì.” Tử Hiên muốn trêu chọc Tử La nhưng tìm nhầm người rồi.

Thấy Tử La giả ngu Tử Hiên cũng mặc kệ, cậu đã quen Tử La “mặt dày”.

“Mau đi ăn sáng đi. Đại tỷ đang hâm trong nồi đấy.”

“Các tỷ tỷ đi đâu rồi ạ?”

“Tất cả mọi người đang ở hậu viện ấy. Đại ca với Tiểu Lục cho gà ăn, đại tỷ với Tử Đào hái cải trắng, tí nữa quay lại. Hôm qua, đám Thiết Trụ hẹn huỳnh hôm nay đi đục băng câu cá. Giờ huỳnh sang xem bọn họ xuất phát chưa đấy. Muội mau đi rửa mặt đánh răng rồi ăn sáng đi.” Tử Hiên với lấy cái thùng gỗ trong nhà, lúc đi còn không quên với lại dặn dò Tử La.

“Muội cũng muốn đi cơ!”

“Không được đâu, hôm qua huỳnh xin mãi đại tỷ mới cho đi đấy. Lôi muội đi là hông hết. Nếu mang muội đi, nhị vị đại tỷ không đập chết huỳnh mới lạ. A La ngoan, ở nhà nhé, nhị ca bắt cá lớn cho muội làm cá hấp tương ần.” Tử Hiên nói xong, không đợi Tử La trả lời đã chạy mất hút.

Cho dù gan Tử Hiên to bằng cái lu nước, cậu cũng không dám mang Tử La ra bờ sông chơi. Từ sau lần Tử La rơi xuống nước, cậu biết Tử Vi rất sợ Tử La ra bờ sông chơi. Đùng tương đại tỷ ngày thường dịu dàng, một khi chạm đến nguyên tắc của tỷ ấy, lúc nổi giận cũng đáng sợ lắm, đến đại ca cũng phải tránh xa ba mét!

Tử La nhìn bộ dạng chạy trốn chết của Tử Hiên, phì cười! Nhị ca đúng là đồ dờ hơi.

Tử La lấy nước ấm trong nồi rửa mặt xong, chuẩn bị ăn sáng. Nàng thấy trong nồi có gạo trắng ninh nhừ, trên giả hấp còn có bánh bao thịt hôm qua. Tử La thầm cảm khái: những ngày sống như sáu gạo, dẹp tới chân com bụng tận miệng thật là thích!!!

Tử La tương đối thỏa mãn với hiện trạng. Hiện giờ, nhà nàng đã thoát khỏi cảnh bần cùng, sống những ngày ấm no, hơn nữa còn có nguồn tài chính ổn định, nàng còn gì mà không hài lòng.

Đầu tiên, thờ nhà các nàng có thể bán cho Lưu Hương Lâu, cái này mỗi tháng bình quân thu vào khoảng ba lượng bạc. Mỗi ngày Tử Vi đều thuê khăn, hai ngày được một cái khăn thêu, một tháng tỷ ấy cũng kiếm được hơn hai lượng bạc.

Còn có một cái khác không thể không nhắc đến, mấy hôm trước, nhà nàng ký xong hợp đồng với Tụ Phương Trai. Sau này mỗi tháng Tụ Phương Trai sẽ kết toán cho nhà nàng hai phần lợi nhuận từ việc bán bánh kem trên các tất cả các chi nhánh. Đây có thể nói là nguồn kinh tế quan trọng nhất trong nhà.

Hai hôm trước, Từ Thụ và Từ Hiền lên trần trên mua đồ dùng cần cho đông chí, có tiện đường ghé qua xem việc buôn bán của Tụ Phương Trai thế nào, bọn họ thấy bánh kem bán rất tốt.

Lúc trước Từ La thông qua đại ca truyền đạt lại cho Thân Diệc Phàm biện pháp hạn chế lượng bánh kem tiêu thụ và lý luận bao bì cao cấp. Thân Diệc Phàm học một ra ba, vận dụng kiến thức vô cùng nhuần nhuyễn. Bánh kem bây giờ sau khi qua đóng gói, nặng khoảng một lạng một cái. Tụ Phương Trai bán ra với giá một trăm văn tiền. Mỗi một chi nhánh của họ chỉ cung ứng năm mươi cái mỗi ngày. Bây giờ, món bánh kem một trăm văn tiền một cái đã trở thành đối tượng được săn đón của giới nhà giàu ở trần trên.

Hơn nữa, muốn mua được, còn phải xếp hàng từ sớm. Năm nay, miếng bánh kem nhỏ này còn là món quà được nhiều người mua tặng nhất dịp đông chí.

Với thu nhập trước mắt, dù tới tháng Chạp tuyết lớn ngăn núi, không có thỏ cung cấp cho Lư Hương Lâu cũng không ảnh hưởng gì tới sinh hoạt của gia đình nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quà lễ mùa đông

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ La biết bây giờ trình độ vẫn còn lạc hậu, nhưng mà nàng còn có rất nhiều cách làm giàu khác, tuy nhiên hiện tại nàng không dám tùy tiện lấy ra nữa. Tựa như công thức làm bánh ngọt lần này, bởi vì nhà nàng xưa nay chưa từng làm, cho nên bọn nàng không thể không bán cho nhà Tụ Phương Trai với thế lực hùng hậu. Cũng may là Tụ Phương Trai này có thể xem là một đối tác tốt.

Hơn nữa, Từ La cũng rất hài lòng với cuộc sống bây giờ. Nàng thích nhất là kiểu cuộc sống bình thản không lo cơm áo gạo tiền như thế này. Mặc dù sau đó họ phải sửa nhà, nhưng giờ chưa vội. Hiện tại mấy huynh muội nàng còn nhỏ tuổi, thiếu người giám hộ, cho nên tốt nhất nên biết điều một chút, nếu không rất có thể sẽ dẫn tới nhiều phiền phức.

Hiện tại họ đã có cuộc sống đầy đủ sung túc rồi, cho nên trước mắt họ vẫn nên từ từ hưởng thụ tuổi thơ hạnh phúc này đi! Dù sao mỗi người cũng chỉ có một thời thơ ấu mà thôi!

Với kinh nghiệm tích lũy, Từ La cũng hiểu sâu sắc được một đạo lý là, điều họ cần nhất bây giờ là giàu tài. Ăn một miếng cũng chẳng béo được, quá nóng vội trong vấn đề sửa nhà sẽ khiến họ gặp rắc rối.

Vì thế, Từ La nghĩ những ngày tới họ không nên có động thái lớn mới tốt, nên nỗ lực bồi dưỡng các huynh muội của nàng mới là điều quan trọng nhất.

Khi Từ La còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, thì đám Từ Thụ đã từ hậu viện trở lại.

“A La đang nghĩ gì vậy, sao không gắng ăn thêm một chút?” Từ Vi thấy Từ La đang ngồi cạnh cái bàn nhỏ trong bếp, tay chống cằm như đang suy nghĩ gì đó. Mà bánh và cháo ở trên bàn vẫn đang còn bốc hơi nóng.

“Đại tỷ, mọi người về rồi. Chuyện ở ngoài vườn đều xong hết rồi à?” Từ La thấy mọi người trở lại thì mới phát hiện mình đã ngây người ra hơi lâu.

“Giúp xong rồi, muội tập trung ăn sáng đi. Không chốc nữa nguội mất.” Từ Vi nhắc nhở.

“Vâng! Muội ăn đây.”

Sau đó, Từ Vi cùng Từ Đào vội vàng khâu lại chăn. Hiện tại, mấy huynh muội họ cũng chỉ có hai cái chăn, hơn nữa hai cái chăn này cũng đã có vài năm tuổi, bông lót bên trong đã vừa cũ vừa cứng từ lâu lắm rồi. Mấy người họ lớn rồi thì không sao, nhưng Từ La và Tiểu Lục thì không được.

Bây giờ tiết trời càng lúc càng lạnh, đặc biệt sau này còn có tuyết, cho dù Từ La, Từ Vi và Từ Đào ngủ chung, nhưng Từ La vẫn cảm thấy lạnh. Từ Vi phải lấy áo bông của mình đắp thêm lên chăn của Từ La. Nhưng ngay cả như vậy thì Từ La vẫn thường xuyên bị lạnh đến mức hay bị thức giấc vào nửa đêm. Trước đây Từ La sống ở phía Nam, chưa bao giờ thấy tuyết, đương nhiên khả năng chịu lạnh sẽ kém hơn so với đám người Từ Vi. Đặc biệt là sau vụ rơi xuống nước lần đó, càng khiến Từ La càng sợ lạnh hơn.

Mặc dù sau hơn một tháng nghỉ dưỡng sức, lại còn được tắm bổ từ linh tuyến, cơ thể Từ La đã khôi phục lên rất nhiều, nhưng chừng đó vẫn còn quá ít, cơ thể của nàng vẫn cần phải tắm bổ thật nhiều mới được.

Tuy Từ La không nói, nhưng Từ Vi và Từ Đào ngủ chung với nàng trên một cái giường, làm sao mà không biết được chứ! Vì thế, từ bông và vải bông mua về từ đợt trước, họ muốn nhanh chóng may hai cái chăn mới để mọi người có thể có một mùa đông ấm áp.

Còn Từ Thụ phải bỏ củi, chuẩn bị đủ củi cho mùa đông này. Kết quả, Từ La ăn sáng xong phát hiện Từ Vi và Từ Đào đang may chăn, Từ Thụ thì bỏ củi ở trong sân, chỉ có mình và Tiểu Lục không có chuyện gì để làm. Thế là nàng liền bắt Tiểu Lục đi học chữ với mình.

Không lâu sau, bên ngoài cửa vang lên tiếng vỗ ngựa. Từ Thụ đi mở cửa phát hiện là Tiểu Hi, người giúp việc của Tụ Phương Trai. Tiểu Hi chính là người đã đi đến gian hàng của họ ngày hôm đó và mời họ đến Tụ Phương Trai. Hiện tại đám người Từ La đại khái cũng coi như nhận ra được người của Tụ Phương Trai.

Đương nhiên Tụ Phương Trai chắc chắn đã điều tra gia cảnh nhà nàng cẩn thận. Bởi vì nếu song phương muốn hợp tác lâu dài, làm sao có thể không tìm hiểu cận kề về đối tác của mình được chứ.

“Đây là quà lễ mùa đông mà chương quý đã chuẩn bị cho mọi người, ngài còn nhờ ta thay ngài vấn an mọi người đấy.” Tiểu Hi cung kính truyền đạt lại ý chương quý của mình.

“Mà chương quý khách khí quá, Từ Thụ không dám nhận.” Từ Thụ cảm thấy mọi người mới hợp tác không lâu, không quen không biết, sao dám nhận quà lễ của người ta chứ.

“Đồng đại thiếu gia, mọi cứ cứ yên tâm nhận lấy món quà này đi! Đây chỉ là một chút lòng thành của Tụ Phương Trai chúng ta. Nếu như mọi người không nhận, chương quý nhất định sẽ trách cứ tiểu nhân làm việc không tốt. Trước khi tiểu nhân đi, chương quý còn căn dặn tiểu nhân nhất định phải đích thân trao tận tay món quà này cho mọi người đấy.” Tiểu Hi cười xòa

nói.

Từ Thụ biết những câu mà Tiểu Hi nói không nhất định là câu mà Mã chương quý đã nói, nhiều khi là do hấn thêm vào, suy cho cùng thì giao tình giữa họ và Tụ Phươg Trai chưa thân thiết đến mức này. Tuy nhiên người làm ăn thường sẽ chu đáo hóa mọi chuyện, có lẽ đối với những mối làm ăn khác của họ, Tụ Phươg Trai cũng sẽ tặng quà trong dịp lễ này. Thôi thì đối phươg cũng đã nói tới mức này, hấn làm sao không biết xấu hổ mà từ chối nữa chứ.

“Vây Từ Thụ cung kính không bằng tuân mệnh! Tiểu Hi đại ca, người chờ một chút. Chúng ta lập tức chuẩn bị ngay một ít quà đáp lễ nhờ người mang về cho Mã chương quý nhé.” Từ Thụ vừa nhận quà từ Tiểu Hi, vừa nói.

Bởi vì đám người Từ Thụ không ngờ sẽ có người tặng quà lễ mùa đông cho họ nên họ cũng không chuẩn bị quà đáp lễ gì cả. Vì thế khiến Từ Thụ hơi lúng túng. Cuối cùng, Từ Thụ bèn lấy một nửa đồ dùng họ chuẩn bị cho đông chí trước trước đó, cộng thêm một hũ nhỏ củ cải cay Từ Vi làm để làm quà đáp lễ.

Nói đến củ cải này, thì đây là củ cải mà Trần thẩm cho họ, củ cải sau vườn của họ trồng khá muộn, cho nên chưa thể thu hoạch được. Bọn họ ăn không hết, Từ Vi bèn lấy làm củ cải cay. May thay tay nghề của Từ Vi rất tốt, làm món củ cải cay ăn ngon cực kỳ, khiến ngay cả người không hề thích ăn củ cải như Từ La cũng có thể ăn chung với com.

Đương nhiên là do Từ La bỏ thêm một ít củ cải từ không gian vào. Hết cách rồi, củ cải ở không gian càng ngày càng nhiều, Từ La đang nghĩ nên xử lý chúng nó như thế nào đây. May mà không gian Từ La rất lớn, hơn nửa năng còn phát hiện, đồ vật của năng càng nhiều, không gian ở đây cũng dần dần lớn lên. Nếu không, dựa theo tốc độ tăng trưởng của thực vật, chắc Từ La đã lo lắng đến chết từ lâu rồi.

“Gia đình ta không có đồ gì quý giá, đây là một số thứ gia đình ta dùng cho dịp lễ, phiền Tiểu Hi đại ca mang về đưa cho Mã chương quý, chỉ là chút lòng thành nhỏ, hy vọng Mã chương quý không chê. Còn đây là một ít bánh bao chúng ta tự làm, tuy không có gì đặc biệt, nhưng rất ngon, Tiểu Hi đại ca không chê thì hãy giữ lại để ăn trên đường về nhé!” Từ Thụ nói.

“Đồng đại thiếu gia khách khí quá! Tiểu Hi nhất định sẽ đưa đến tận tay chương quý. Vây tiểu nhân cáo từ trước.” Tiểu Hi thấy Từ Thụ còn chuẩn bị đồ cho hấn, không khỏi có chút xúc động. Trong giọng nói cũng trở nên thật lòng hơn.

Tiểu Hi vừa đi không lâu thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa nhìn xem thử, hóa ra là Lư Hoành và người giúp việc của Lư Hương Lầu Lầu đánh xe ngựa đến. Từ La và Tiểu Lục thấy Lư Hoành đến thì vội ra chào. Sau thời gian hợp tác vừa rồi, bây giờ, họ đã coi như quen biết Lư chương quý và Lư Hoành. Lư Hoành thấy Từ La và Tiểu Lục ngọt ngào gọi hấn là Lư đại ca thì không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Trong khoảng thời gian này, khi đưa thò đến Lư Hương Lầu, có hai lần Từ Thụ dẫn theo Từ La và Tiểu Lục đi cùng, vừa hay cả hai lần đó Lư Hoành đều ở quán. Bởi vì từ nhỏ trong nhà Lư Hoành chỉ có một mình hấn, không có đại huynh đại tỷ cũng không có đệ đệ muội muội. Cho nên hấn luôn hy vọng mình có huynh đệ tỷ muội. Hấn nhìn thấy Từ La và Tiểu Lục vô cùng đáng yêu, nên bất giác yêu thương họ như chính đệ đệ muội muội của mình.

Mỗi khi Từ La và Tiểu Lục đến, hấn đều đưa họ rất nhiều đồ chơi và đồ ăn ngon. Hơn nữa Lư Hoành phát hiện hấn thực sự thích những đứa trẻ này. Vì lẽ đó, Lư Hoành và họ trở nên vô cùng thân thiết.

“Lư đại ca, mau ngồi đi!” Từ Thụ quan tâm nói.

“Được, nhưng mà phải lấy đồ trên xe ngựa trước đã.” Lư Hoành vừa nói vừa giúp Tiểu Trúc mang quà lễ của hấn xuống xe.

Từ Thụ thấy Lư Hoành mang rất nhiều thứ xuống, bèn nói: “Lư đại ca, sao lại mang nhiều đồ như vậy, huynh có thể tới là chúng ta đã vui lắm rồi!”

“Những thứ này là quà đông chí mà cha huynh chuẩn bị cho mọi người đó. Cha huynh nói, nếu không có các đệ giúp chúng ta nghĩ công thức nấu ăn cho Lư Hương Lầu, thì có lẽ Lư Hương Lầu đã sớm đóng cửa rồi. Do đó, những món quà lễ này chỉ là chút lòng thành của chúng ta thôi. Nếu như các đệ không nhận, mọi người sẽ thấy áy náy lắm đấy.” Lư Hoành chân thành nói.

“Đại ca, chúng ta mời họ vào nhà đã rồi nói chuyện.” Từ La lên tiếng nhắc nhở.

“Nhìn kia, đệ hồ đồ rồi, áy thế mà lại quên mời hai người vào nhà. Nhanh mau vào đi!” Từ Thụ vỗ đầu một cái.

Ở trong phòng, Từ Vi và Từ Đào nghe thấy bên ngoài có người tới, bèn buông kim trong tay xuống rồi đi ra ngoài.

Lư Hoành mới từ cửa đi vào thì thấy Từ Vi đẩy rèm cửa từ phòng đi ra. Lúc này vừa hay có một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay làn tóc mái của Từ Vi, lộ ra đôi mắt to tròn long lanh. Lư Hoành nhìn cảnh này đến mức sững người. Cũng may mà hấn phản ứng nhanh.

“Chào Từ Vi muội muội.” Tiếp theo Lư Hoành thấy Từ Đào cũng vừa lúc bước ra, bèn nói: “Chào Từ Đào muội muội.”

“Lư đại ca, huynh đã đến rồi, vào nhà đi!” Đối với thiếu niên tao nhã lễ độ này, Từ Đào rất có cảm tình, đặc biệt Lư Hoành đối xử với các nàng rất tốt, cho nên nàng vô cùng cảm kích.

“Lư đại ca, ở lại ăn com với bọn ta rồi đi! Đại tỷ đã nấu com xong rồi.” Vào nhà, vừa ngồi xuống Từ Thụ đã mời mời.

Lư Hoành vốn định đưa quà xong là đi liền, nhưng nghe thấy Từ Thụ giữ lại thì không khỏi có chút do dự. Không biết tại sao hấn thật sự chờ mong bữa trưa mà Từ Vi làm.

Hấn còn chưa kịp trả lời thì Từ Hiên đã xách một thùng cá từ cửa sau bước vào.

“Lư đại ca đến rồi à, vừa khéo hôm nay đệ bắt được rất nhiều cá to. Buổi trưa để đệ nói đại tỷ nấu cá cho huynh ăn.” Từ Hiên thấy Lư Hoành tới nhà thì càng thêm vui vẻ.

“Thật sao, nhị ca, cá ở đâu?” Từ Đào, Từ La và Tiểu Lục đang ở trong bếp phụ nhặt rau, nghe vậy cũng chạy ra tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Diền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Hoa đào của lư hoành

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Nhìn xem, con cá này béo chưa! Bây giờ cá ở sông đều béo lắm. Bọn đệ chỉ mới gỡ mặt bằng một cái, những con cá này đã thi nhau bơi tới, dễ bắt cực kỳ.” Từ Hiên đưa thùng cá cho họ xem, đắc ý nói.

Từ La nhìn thấy đúng thật là có hơn nửa thùng cá thì vô cùng ngạc nhiên. Con cá lớn nhất nặng gần hai cân, nhỏ nhất cũng phải nặng nửa cân.

“Nhị ca, cá ở sông chúng ta đều to như vậy sao?” Từ La không ngờ trong sông lại có nhiều cá lớn như vậy.

“Đương nhiên là không phải rồi. Bắt được cá nhỏ bọn huynh sẽ thả lại sông, nếu không, cá cá nhỏ cũng bắt, sau này chúng ta muốn ăn cá cũng không có. Do đó, bình thường bọn huynh đều thả cá nhỏ, chờ chúng lớn rồi lại bắt sau.” Từ Hiên nói.

Từ La không khỏi xúc động trước cách mà những người ở đây đối xử với thiên nhiên. Lấy của cải phải thật đúng cách, như vậy mới có thể dùng mãi không hết được.

“Nhị ca, lần sau huynh đi bắt cá mang cả muối đi nữa, được không?” Từ La cũng rất muốn thử thú vui bắt cá.

“Nếu đại tỷ đồng ý, huynh sẽ dẫn muội đi.” Từ Hiên đáp, vẫn là câu nói khi sáng.

Từ La nghe xong trầm mặc, thầm nghĩ nhất định nàng phải nghĩ biện pháp thuyết phục đại tỷ đồng ý cho nàng đi bắt cá, nếu không lỡ mất lạc thú bắt cá, tuổi thơ của nàng sẽ không đủ phong phú mất (A La, hình như cô quá phóng đại rồi).

Buổi trưa, Lư Hoành được mọi người giữ lại nhà ăn cơm. Tiểu Trúc quay về báo cho Lư chương quỹ một tiếng, đến chiều sẽ trở lại đón người.

Nói đến Tiểu Trúc này, hẳn là thư đồng của Lư Hoành, trong nhà hẳn chỉ còn mẹ mà thôi, đột đó mẹ hẳn ngã bệnh, cho nên hẳn xin nghỉ hơn hai tháng để về nhà chăm sóc mẫu thân mình. Cách đây không lâu, mẫu thân hẳn đã ổn rồi, hẳn mới trở về. Cũng từ đột đến Lư Hương Lâu đó Từ La mới biết Lư Hoành còn có một thư đồng.

Buổi trưa, Từ Vi dùng cá Từ Hiên bắt được nấu thành hai đĩa to, ngoài ra còn làm một nồi canh gà, một đĩa thịt kho tàu, một đĩa củ cải cay, còn có một đĩa bánh hành lớn, và cuối cùng là cơm.

Một bàn mâm cao cỗ đầy, thật khiến người ta thêm nhớ dãi! Họ ăn vô cùng thỏa mãn. Mặc dù nước cá và củ cải trắng hơi cay, ăn đến đồ mỡ hời, nhưng mùa đông ăn cay lại làm cho cả người sáng khoái. Bữa cơm này làm Lư Hoành khen không dứt.

Cơm nước xong, Từ Vi và Từ Đào tiếp tục làm chân bông, Tiểu Thụ và Từ Hiên thì vừa bỏ củi, vừa nói chuyện với Lư Hoành. Lư Hoành nhìn đám Từ Thụ bỏ củi, hẳn cũng tới giúp đỡ mang củi vào phòng bếp. Tiểu Thụ thấy Lư Hoành làm việc chăm chỉ, liền khen: “Không ngờ Lư đại ca khi làm việc cũng lợi hại như vậy!”

“Có gì to tát đâu, huynh cũng thường làm khi ở cửa hàng mà.” Lư Hoành nói.

Từ La và Tiểu Lục viết chữ trên đất ở bên cạnh, nghe xong ấn tượng với Lư Hoành lại càng tốt hơn. Gia cảnh của hẳn không tệ, nhưng không phải loại người lười biếng, đúng là hiếm có.

Còn chưa tới, Tiểu Trúc đã tới đón Lư Hoành.

Tiểu Thụ và Từ Vi mang toàn bộ quà mùa đông còn lại sau khi đưa Mã chương quỹ làm quà đáp lễ cho Lư Hoành, thêm một ít củ cải cay, còn có một bó hành và một bắp cải thật to.

Vi buổi trưa Lư Hoành khen củ cải cay và bánh hành mãi cho nên Từ Thụ bèn lấy một ít đưa cho hẳn mang về nhà ăn.

Nói về cây hành lá này, đây là do Từ La dạy bọn họ dùng rom rạ ở sau sân dựng thành một cái lều giữ nhiệt, tất nhiên còn có sự trợ giúp của nước không gian.

Lư Hoành thấy đám Tiểu Thụ chuẩn bị nhiều quà đáp lễ như vậy thì vội từ chối nói: “Cần gì khách khí như vậy!”

Nhưng cuối cùng Lư Hoành vẫn không thể ngăn được Tiểu Thụ, đành phải cảm ơn quà đáp lễ lên xe ngựa.

Xe ngựa của Lư Hoành và thư đồng Tiểu Trúc còn chưa tới cửa thôn thì không may bị mắc kẹt trong hố tuyết. Lư Hoành và Tiểu Trúc hợp lực lại cũng không thể đẩy xe ngựa ra khỏi hố. Thế là, Lư Hoành chỉ còn nước cầu xin sự giúp đỡ của những người dân trong thôn đi ngang qua để đẩy xe giúp họ.

Lư Hoành không biết cảnh tượng này đã lọt vào mắt của một cô thiếu nữ, này sinh ái mộ với nhan sắc của vị công tử này. Bây giờ hẳn chỉ muốn kéo xe ngựa ra khỏi hố tuyết thôi.

Xưa nay Đồng Mai chưa từng gặp một thiếu niên quần áo lụa là, anh tuấn quý phái như vậy ở trong thôn, cho nên không khỏi nảy sinh lòng ái mộ đối với Lư Hoành.

“Bác Vương, bác có biết vị công tử này là ai không? Hắn tới nhà ai vậy?” Đồng Mai không ngần ngại mà hỏi một người cũng đang đứng xem, là Vương đại thẩm, ở trong thôn nổi tiếng là “Người cái gì cũng biết”.

“Cháu không biết à? Hẳn là công tử của chương quỹ Lư Hương Lâu nổi tiếng ở trấn trên, nghe nói Lư chương quỹ này chỉ có một đứa con trai là hẳn. Lại nói, hôm nay hẳn tới nhà Tiểu Thụ em họ của cháu đó, cháu không biết sao?”

“Có phải bác không biết đâu, mấy đứa Từ Thụ này vong ân phụ nghĩa lắm, trong lòng bọn nó không xem nhà cháu là thân thích, làm sao kể với cho cháu những điều này được. Đúng rồi, sao Lư công tử này lại tới nhà đám nghèo rách mồng tơi này nhỉ?”

Nói về đám huynh muội Từ Thụ, Đồng Mai vẫn thấy cảm hận không thôi. Nếu không phải vì lần trước bọn họ không thêm nể mặt ép cha mẹ của nàng ký tờ giấy ấy, thì nhà nàng sao lại ra nông nổi bị người trong thôn chế nhạo, làm hại nàng một thời gian dài cũng không dám ra ngoài. (Cô nương này hiện giờ đã hoàn toàn đã quên trước đây là nhà nàng âm mưu bán Từ Vi kiếm lời bất chính trước).

“Cũng thật là, nhà Từ Thụ không thân thiết với nhà cháu thật. Còn chuyện này ấy hử, gần đây nhà Từ Thụ đúng là gặp may. Đầu tiên là phát hiện ra cây hồng có thể kiếm tiền, sau đó Lư Hương Lâu còn giúp họ tiêu thụ tho. Nghe nói cách đây không lâu, Tụ Phương Trai ở trấn trên cũng vì được họ gợi ý mới nghiên cứu ra loại bánh ngọt nổi tiếng khắp trấn đấy. À còn nữa, sáng nay Tụ Phương Trai còn tặng quà mùa đông cho họ. Nghe nói, những món quà đó chất đầy cả một xe ngựa đấy.” Tuy Vương đại thẩm không đồng ý với những gì Đồng Mai nói, nhưng bà lại ghen tỵ với đám người Từ Thụ khi họ quá may mắn.

Đối với chuyện đám người Từ La bán công thức nấu ăn và công thức làm bánh, họ đều yêu cầu Lư chương quỹ và Tụ Phương Trai phải giúp họ giữ bí mật. Hiện tại Tụ Phương Trai công bố với người ngoài là: Công thức bánh ngọt là do sư phụ hẳn tình cờ có được từ gợi ý của Từ Thụ. Như vậy, tất cả mọi người sẽ nghĩ công thức kỹ thuật làm bánh là do Tụ Phương Trai tự nghĩ ra được. Dù sao bọn Từ Thụ vẫn chỉ là mấy đứa trẻ con.

Sở dĩ Từ La làm như vậy là bởi vì nàng sợ cây lớn thì đón gió to, nếu để mọi người biết công thức làm bánh hoàn toàn là do Từ La nàng bán cho Tụ Phương Trai, thì mọi người nhất định sẽ đổ kỵ vì nàng có thể bán được nhiều tiền như vậy. Hiện tại, xem ra điều nàng lo lắng là đúng.

Lúc này đây mọi người không biết là nàng bán, họ mới chỉ cho rằng công thức làm bánh Tụ Phương Trai có được là do nàng gợi ý thôi mà những cũng đã ghen tỵ đến vậy rồi. Nếu như mọi người biết chuyện họ bán công thức món ăn và cách làm bánh cho Tụ Phương Trai, thì tháng ngày tiếp theo của họ đừng mong sẽ được trải qua trong yên bình như bây giờ.

Đồng Mai nghe xong ghen tỵ không thôi. Một đám con hoang không cha không mẹ, đáng lẽ phải sống dưới tầng đáy trong thôn mới đúng, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể may mắn được như vậy, còn khiến người có thể lực trên trần cũng phải tặng quà lễ cho họ chứ.

Đồng Mai về đến nhà, liền thêm mắm thêm muối kể lại những gì nàng ta nhìn được, nghe được cho Đồng Hoàng thị.

Đồng Hoàng thị nghe xong cũng ngạc nhiên với sự may mắn của đám người Từ Thụ! Đồng Hoàng thị là một người thích sĩ diện, hưởng chi, bà luôn lấy việc là đệ tử của Phu nhân ra khoe khoang, coi thường phụ nữ trong thôn. Lần trước bà bị họ vạch trần ngay trước mặt mọi người, khiến thời gian đó bà đi đến đâu cũng bị mọi người nói bà là nói khoác. Do đó, gần đây bà cũng không dám ra ngoài.

Bây giờ nghe Đồng Mai nói, bà ta mới biết đám Từ Thụ lại may mắn như vậy. Thế là, thù mới hận cũ lại dâng lên trong lòng. Có điều, khi nghe Đồng Mai nhắc về Lưu thiếu gia đó với vẻ ngái ngủ e thẹn, trong lòng bà có tính toán khác, bèn hỏi: “Có phải con thích Lưu thiếu gia ấy không?”

“Mẹ!” Thấy tâm tư của mình bị Đồng Hoàng thị trực tiếp nói ra, Đồng Mai có chút ngượng ngùng.

“Sợ cái gì, nếu Lưu gia thiếu gia này thật sự tốt như lời con nói khi này, vậy cũng coi như miễn cưỡng xứng với con. Vốn định tìm một quan gia cho con, chỉ ít cũng phải tìm một tú tài lão gia để con được làm một tú tài nương tử, ta cũng hưởng được chút phúc khí của khuê nữ. Tiếc là cha con và đại ca con đều không hăng hái, thì nhiều lần như vậy cũng không thì đậu tú tài, thực sự là làm ta tức giận. Nếu không, chúng ta cũng không cần vội vàng kết thân với người ta, còn bị người ta xem thường.”

Đồng Hoàng thị nhớ lại lần trước khi nàng vội vàng tới thôn lân cận để kết thân với Dư gia tú tài, mẹ của Dư tú tài đó đã nổi giận. Bà già đó vừa mở miệng đã muốn bà bỏ ra hai mươi lượng bạc làm của hồi môn mới chịu đồng ý hôn sự cho Đồng Mai và con trai của bà ta. Nếu không phải vì con trai của bà ta là một tú tài, thì nhà đó còn lâu mới lọt vào mắt bà.

Con gái bà cũng là một bông hoa của thôn, bao nhiêu người tới cửa xin cưới, bà còn chưa đồng ý, chỉ là bà muốn tìm một quan gia cho con gái mình. Nhưng mà, tìm nhiều năm như vậy, bà vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Thế là, Đồng Hoàng thị nghĩ, hiếm khi thấy con gái để ý một người, chỉ bằng hạ thấp tiêu chuẩn một chút, điều kiện của Lưu thiếu gia này coi như miễn cưỡng đáp ứng được. Lúc này mẹ con Đồng Hoàng thị đã quên một điều, liệu Lưu gia nhà người ta có để ý nhà bà hay không.

Chờ Đồng Nhị Lang và Đồng Vũ trở về, Đồng Hoàng thị mới kể lại việc này cho họ, bọn họ cũng cảm thấy có thể.

“Không ngờ mấy đứa đó... vậy mà chó ngáp phải ruồi, chờ tới lúc ta làm nhạc phụ Lưu thiếu gia này, điều đầu tiên ta làm là sẽ không cho Lưu Hương Lầu mua thỏ của bọn nó nữa, xem bọn nó lấy gì mà ăn, nếu không khó giải mối hận trong lòng của ta.” Bất tự còn chưa xem, Đồng Nhị Lang bắt đầu hăm dọa. Hắn lại nghĩ nếu có một con rể mở tùu lâu, sau đó hắn có thể có rất nhiều bạc để dùng, có rượu miễn phí để uống, hắn cũng có chút không kiềm chế được.

“Lát nữa, ta đi sang nhà Tiểu Thụ hỏi thăm, hỏi cụ thể về Lưu gia thiếu gia. Nếu như điều kiện của Lưu gia thiếu gia này thật sự tốt như vậy, vậy chúng ta có thể cân nhắc kết thân cùng Lưu gia này.” Đồng Hoàng thị nói.

Mà lúc này Lưu Hoàn còn không biết hắn đã miễn cưỡng trở thành con rể trong suy nghĩ của người khác

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Không phải vì yêu mà cưới

“Không thích? Chẳng phải áo cưới đều giống nhau à? Sao lại nhiều chuyện thế: “Cô ấy sẽ không phản đối đâu, các anh chọn một bộ là được.”

“À? Vậy thì khó cho tôi quá. Thủ trưởng Giang, kết hôn là chuyện cả đời mới có một lần, người phụ nữ nào chẳng muốn mặc bộ váy lộng lẫy nhất? Nếu ngay đến cả váy cưới mà cũng không có quyền chọn thì...”

Lúc đó Giang Hạo đang đứng trước phòng họp, bên trong có rất nhiều người đang chờ anh. Anh nhớ lại hôm trước Kiều Tâm Duy rầu rĩ vì chuyện gì đấy, mấy ngày nay thì như cắt đứt liên lạc với anh luôn. Dù là vấn đề gì đi chăng nữa thì cũng không thể khiến mối quan hệ này trở nên đông cứng như vậy được, thế là anh nói: “Vậy thì sáng hôm sau đến thử đi, tôi có việc bận, phải cúp mấy đây, anh cứ sắp xếp đi”

“À, vâng, vâng”

Thế là sáng hôm nay mới có cảnh tượng thế này, cô dâu tương lai là do anh chọn, giấy kết hôn cũng đã nhận, sớm muộn gì cô ấy cũng phải bước qua cửa, thay vì để cô cảm thấy buồn bực thì anh sẽ cố khiến cô vui vẻ hơn. Dù sao anh cũng cần cô ấy phối hợp với mình rất nhiều chuyện trong tương lai, thế nên việc giữ gìn mối quan hệ rất quan trọng. Giang Hạo làm gì cũng đều tính toán cẩn thận và sắp xếp chu đáo, tất cả đều có mục đích cả. Anh thấy Kiều Tâm Duy đang dần dần hé môi cười thì biết việc chuẩn bị cuộc hẹn vào hôm nay là quyết định chính xác. Từ lâu một lần lâu hai, nhiều mẫu áo cưới lung linh được trưng bày khắp nơi, hết lớp này lại đến lớp khác. Đối với phụ nữ, đặc biệt là cô dâu tương lai, hình ảnh này có một sức quyến rũ khó mà cưỡng lại nổi. “Bà Giang, hàng váy này là trang phục chúng tôi chuẩn bị cho cô, kích cỡ phù hợp. Cô hãy chọn một kiểu mình thích rồi thử xem”

Không thể phủ nhận một điều là lòng Kiều Tâm Duy đang phấn khởi khôn nguôi, chỉ là cô không muốn biểu hiện rõ ra khiến Giang Hạo trở nên đắc ý mà thôi. Cô nhìn Giang Hạo, nói một câu mang tính cảnh cáo: “Giang Thủ trưởng, anh chắc chắn hôm nay là ngày nghỉ của mình đấy chứ?”

Giang Hạo nhún mày: “Sao lại hỏi vậy?”

“Không có gì, tôi chỉ đang tự hỏi chẳng biết lúc thay áo ra thì có còn thấy anh đứng chờ không thôi, anh bận quá mà...”

Giang Hạo vừa cười vừa thờ dãi, sau đó anh vỗ vỗ vai cô nói: “Yên tâm, hôm nay là ngày nghỉ của tôi thật”

Kiều Tâm Duy hài lòng gật đầu, sau đó quay sang bên cạnh chỉ một mẫu váy: “Tôi thử bộ này trước”

“Vâng, thưa bà Giang”

Không khí bên trong tiệm áo cưới rất ấm áp, Giang Hạo cởi áo khoác ngoài ra, rồi ngồi thành thoi trên ghế sofa đọc tin tức trên điện thoại. Chỉ vừa đọc được một chút, màn hình bỗng chuyển sang giao diện khác, số điện thoại từ quần khu hiện lên. “Chắc!”

Giang Hạo nhướn mày, cái miệng quạ đen này, đừng bảo là cô ấy nói trúng rồi nhé: “A lô, chuyện gì?”

Càng nghe điện thoại, Giang Hạo càng nhúu chặt mày, cơ thể vừa thả lỏng được một lúc đã căng hết cả lên: “Tôi biết rồi, tôi sẽ quay lại ngay lập tức.”

Anh đứng dậy mặc áo khoác, cũng bắt đầu đi nói với nhân viên phục vụ đang đứng bên cạnh: “Lát nữa cô ấy ra thì chuyển lời lại giúp, tôi có việc ở quân khu nên phải về đó trước, nếu có ý thích bộ nào thì cứ đặt bộ đó cho tôi”

Nhân viên phục vụ biết điều gật đầu: “Vâng, không có vấn đề gì?”

Trong phòng thay đồ, Kiều Tâm Duy soi mình từ trên xuống dưới, ánh mắt dần dần hiện lên sự kinh ngạc tột cùng. Cô xách váy cưới lên, lòng cảm thấy cứ ngỡ như đang mơ. Nửa năm trước, cô vừa kết thúc một mối tình dài như cuộc đua marathon. Hai tháng trước, cô vẫn còn đắn đo lựa chọn hoặc bị chọn trong hàng chục cuộc hẹn xem mắt, không thể ngờ rằng lúc này đây cô lại sắp kết hôn rồi. “Oa, quá tuyệt vời, bà Giang, váy cưới này được cải tiến dựa trên trang phục châu u, nếu so sánh với những bộ trước đó thì chiếc váy này rất phù hợp với cô, cô thấy thế nào?”

Kiều Tâm Duy cười nhạt: “Tôi ra ngoài để anh ấy xem thử”

Rèm vải kéo ra, trên ghế sofa chẳng còn bóng người nào. Nhân viên phục vụ đứng gần đó cười gượng đi tới nói: “Bà Giang, lúc này Thủ trưởng Giang nhận cuộc gọi từ quân khu rồi vội vội vàng vàng đi mất, chắc là ngài ấy có chuyện rất gấp. Ngài ấy nhờ tôi nhắn lại là nếu cô thích bộ váy nào thì cứ quyết định lấy đi ạ”

Cảm giác bấy giờ của cô không phải là sự thất vọng, nhưng có một phần nhỏ lạc lõng. Cô thậm chí biết mình không phải người vợ mà Giang Hạo cưới vì yêu, cô cần gì phải hi vọng xa xôi rằng anh sẽ quan tâm và đợi chờ mình chứ? “A, tôi biết rồi, vậy thì lấy bộ này đi”

Nhiều năm về sau, cô mãi vẫn không quên được cảm giác vào lúc đó, mỗi lần nhớ lại thì sự lạc lõng lại tăng thêm một phần, cuối cùng chùng chất thành đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cảm Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hoa đào đột kích

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mà quả lễ của Lưu chương quỹ là hai con gà trống lớn, hơn mười cân thịt ba chỉ, ngoài ra còn có điểm tâm. Điều không ngờ tới là còn có sáu tấm vải sợi loại tốt nhất, mỗi tấm đủ may một bộ quần áo. Màu sắc mỗi tấm vải cũng không giống nhau, cứ như là cố ý chọn riêng cho mấy huynh muội Tử La vậy.

Có hai tấm vải màu hoa Hải Đường, có lẽ là chọn cho Tử Vi và Tử Đào, một tấm màu vàng nhạt, có lẽ là cho Tử La. Bên cạnh đó còn có hai tấm màu nâu, một tấm màu xanh, có lẽ là cho Tử Thụ, Tử Hiền và Tiểu Lục. Bởi vậy có thể thấy được, lễ vật mà đối phương chuẩn bị cẩn thận như thế nào.

Tử Vi quyết định trong thời gian tới, nàng sẽ cố gắng hết sức để may quần áo đẹp cho mọi người.

Đồng Hoàng thị vừa mới về đến nhà, Đồng Mai đã vội hỏi: “Mẹ ơi, hỏi thăm thế nào rồi?”

“Xem con vội chưa kìa, là nữ nhi phải đoan chính một chút.” Ấy thế mà Đồng Hoàng thị vẫn nhớ đến điều này, nhưng bà có hay rằng, hôm nay họ đã làm những chuyện mà chẳng có chút e dè xấu hổ nào cả.

“Ta thấy Lưu thiếu gia này và Đồng Mai nhà chúng ta đúng là nhân duyên trời ban. Mọi người đoán xem ta nghe được gì? Lưu thiếu gia này thật sự là con trai của chương quỹ Lưu Hương Lâu, năm nay mới mười bốn tuổi, nghe nói vẫn đang đi học ở trấn trên, còn chuẩn bị đi thi đó.” Đồng Hoàng thị hưng phấn nói với Đồng Mai.

“Vậy thì tốt quá! Bà nó, chúng ta mau quyết định việc này thôi.” Đồng Nhị Lang nghe xong cũng rất vui mừng.

“Vậy hẳn chên con lớn tuổi hơn hẳn không?” Đồng Mai nghe xong vừa buồn vừa vui. Vui vì đối phương ưu tú như vậy, buồn vì tuổi đối phương nhỏ tuổi hơn nàng. Hiện tại tuy rằng cũng có nhiều trường hợp nhà gái lớn tuổi hơn so với nhà trai, nhưng những trường hợp ấy không nhiều.

“Con sợ gì. Nhà gái lớn tuổi hơn mới biết chăm sóc con họ. Hôn nữa con cũng chỉ lớn hơn vài tháng. Theo mẹ thấy, chúng ta nên tới cửa hàng nhà họ trước, rồi sau đó xem tình hình thế nào hãy hành động. Lần đi chợ tới, mẹ sẽ đến phường Lê Thường may hai chiếc váy mới cho con, thêm hai cái vòng tay và một cái trâm mới, bảo đảm khi Lưu gia thiếu nhìn thấy con sẽ không thể dời mắt được, hôn sự này chắc chắn sẽ thành công.” Đồng Hoàng thị đầy tự tin nói.

Đồng Nhị Lang nghe thấy phải mua rất nhiều thứ, chắc hẳn phải tốn rất nhiều bạc. Ông bèn cất tiếng: “Như vậy tốn bao nhiêu là bạc. May hai bộ váy là không được rồi.”

“Cha nó tầm nhìn hạn hẹp, nếu hôn sự này thành, chẳng phải là quá lợi hay sao. Sau này chưa nói đến những điều khác, riêng việc chúng ta đến Lưu Hương Lâu ăn cơm không cần phải trả tiền là đã rất sướng rồi!” Đồng Hoàng thị nói.

Đồng Nhị Lang trầm nghĩ cũng đúng, sau này ông ta và bạn bè đến Lưu Hương Lâu ăn cơm không cần trả tiền, còn có thể yêu cầu con rể thường rượu ngắm hoa, ngắm lại thật đẹp.

Mặc dù Đồng Mai không vui vì cha mẹ bọn họ mới đó đã nghĩ tới việc chuộc lợi từ nhà chồng nàng ta sau này, nhưng nàng ta biết bây giờ không có bọn họ hỗ trợ, bản thân nàng ta không thể làm được. Do đó, nàng ta thông minh không lên tiếng.

Đồng Mai nhìn trắng sáng, rốt cuộc ngày họp chợ mừng năm tháng Chạp mà nàng ta trông chờ đã tới. Hơn mười ngày qua, có thể nói Đồng Mai đã trải qua những ngày gầy vò đau khổ. Nếu không phải bị Đồng Hoàng thị ngăn cản, thì nàng ta đã sớm lên trên trần nhìn “Người yêu” của mình rồi, làm sao chờ nổi đến bây giờ chứ. Vừa nghĩ tới Lưu Hoàng phong độ tuần tú, nàng ta liền không kiềm được mà đỏ mặt.

Nhưng Đồng Hoàng thị nói, phải chờ tới tháng Chạp mới được lên trấn, như vậy mới có cơ đi mua hàng Tết, để khi họ lên trấn thăm dò sẽ không bị ai nghi ngờ. Do đó, nàng ta mới chờ tới bây giờ.

“Cha Thiết Đán, lát ông đánh xe chậm một chút, kéo nước bùn văng hết lên người Đồng Mai nhà chúng ta. Y phục trên người của chúng ta rất đắt đó.” Đồng Hoàng thị và Đồng Mai ngồi

sau xe bò của Trần thúc nói.

Trần thúc là một trong số ít những nhà có xe bò trong thôn. Hằng năm đến tháng Chạp, có rất nhiều người trong thôn muốn lên trấn mua hàng Tết, nhà họ liền đánh xe bò đưa người dân trong thôn lên thị trấn, một người một đồng, cũng kiếm được vài đồng cho năm mới. Hôm nay họp chợ, Trần thăm và con gái lớn Tiểu Hoa cũng đi trên trấn.

Trần thăm nghe Đồng Hoàng thị nói vậy liền mất hứng: “Vũ ca nương nói gì vậy, đi chậm thì đến tối vẫn chưa đến được thị trấn mất. Mọi người bọn ta đều đang lo không kịp lên trấn mua hàng Tết đấy, sao có thể đi chậm được. Nếu như các người cao quý như vậy, chỉ bằng ngồi xe ngựa thì hơn.”

Đồng Hoàng thị biết Trần thăm và bà vốn không hợp nhau, hơn nữa bà biết những người trên xe cũng vội, do đó hiện giờ bà không tiện gây chiến, cho nên đành cười xòa nói: “Thiết Đan nương nói đùa, ta chỉ dặn đánh xe cẩn thận chút, cũng không nói là phải đi chậm mà.”

Tục ngữ có câu không ra tay đánh người tươi cười, thím Trần nghe vậy thì không chấp nữa, hừ một tiếng không thèm để ý đến nhà Đồng Hoàng thị nữa, quay đầu trò chuyện với Vật Tắc Mạch nương về chuyện sẽ mua hàng Tết gì khi tới thị trấn.

Đồng Mai thấy thím Trần dăm dắng giọng với mẹ mình như vậy thì không khỏi tức giận, thầm nghĩ chờ nàng ta làm thiếu phu nhân của Lư Hương Lầu rồi, coi đám thôn phụ này còn dám làm như thế hay không. Nghĩ thế, nàng ta càng hạ quyết tâm phải gả cho Lư Hoàn bằng được.

Xe bò lăn bánh, một phu nhân trên xe cất tiếng trò chuyện.

“Vũ ca nương, quần áo trên người hai mẹ con đẹp thật, tốn không ít bạc nhỉ! Nhìn xem, Đồng Mai ăn mặc cứ như là tiên từ bước ra từ trong tranh ấy.” Phan thăm thấy mẹ con Đồng Hoàng thị ăn mặc đẹp đề thì ghen tỵ lên tiếng, đương nhiên bên trong vẫn có ý thiên vị mẹ con Đồng Hoàng thị hơn. Thứ nhất, bà ghét Trần thăm vì chuyện bán hồng cho đám Từ Thụ lần trước. Thứ hai, bởi vì trượng phu và con trai của Đồng Hoàng thị đều là người đọc sách, bà cũng có ý lấy lòng hai mẹ con họ.

Ngày hôm nay Đồng Mai mặc một bộ xiêm y màu đỏ, trên đầu mang mấy cây trâm lấp lánh, còn đeo hai cái vòng tay. Nàng ta mặc đồ này lên xe liền khiến mấy cô nàng cùng tuổi trở nên chìm hẳn. Vừa nãy khi nàng ta và Đồng Hoàng thị bước lên xe đã thu hút mọi ánh nhìn.

Thấy cuối cùng cũng có người hiểu rõ, Đồng Hoàng thị buột miệng khoe khoang: “Đúng vậy, y phục này của chúng ta được may ở phường Lê Thường, những nơi khác không thể may được những bộ quần áo đẹp như vậy đâu.”

“Vậy tốn nhiều tiền không?” Thím Phan hâm mộ hỏi.

“À, cũng không nhiều, chỉ mất gần hai lượng bạc thôi...”

Trong lúc Đồng Hoàng thị khoe khoang thì xe đã tới thị trấn. Mọi người mỗi người đi một đường, Đồng Hoàng thị dẫn Đồng Mai giả bộ mua một vài thứ, sau đó họ đến thẳng Lư Hương Lầu.

Đến Lư Hương Lầu, đúng lúc gặp Lư Hoàn đang tính bàn tính ở trước quầy. Sau khi Đồng Mai và Đồng Hoàng thị ngồi xuống thì nhìn chằm chằm vào Lư Hoàn suốt, ánh mắt lộ liễu đến mức Tiểu Lý đang chạy bàn cũng phát hiện ra sự bất thường. Thế là, Tiểu Lý bèn đi tới hỏi Đồng Hoàng thị: “Hai vị muốn ăn gì ạ?”

Đồng Hoàng thị thấy con gái mình vẫn nhìn chằm chằm Lư Hoàn cũng thấy không ổn, bèn lên đá chân Đồng Mai dưới bàn nhắc nhở. Lúc này Đồng Mai mới phản ứng lại.

“Bảo thực đơn của quán đi, mang thêm hai bát cơm.” Đồng Hoàng thị nói.

“Dạ, thực đơn của quán gồm có vịt nướng, gà xé, cá hấp, thịt kho tàu...” Tiểu Lý lập tức liệt kê hết các món chính.

Đồng Hoàng thị cảm thấy đau lòng, nhưng hôm nay bà đến là để xem con rể, không thể để con rể tương lai thấy nhà bà nghèo túng được, thế là đành hắt cằm, nói: “Vậy mang hết ra đây.”

Tiểu Lý cảm thấy rất kỳ lạ, còn nửa canh giờ nữa mới đến giờ cơm trưa, sao hai người họ lại gọi nhiều đồ ăn như vậy. Hắn vốn định nhắc nhở, nhưng thấy Đồng Hoàng thị nói xong còn giục hắn dọn thức ăn lên nhanh lên, lại thấy quần áo của Đồng Hoàng thị sạch sẽ tinh tươm, không phải là kẻ không có tiền, sợ nhắc nhở sẽ khiến họ hiểu lầm rằng hắn coi thường họ, thế nên, hắn không nhắc nhở nữa.

Nếu Đồng Hoàng thị biết trong lòng Tiểu Lý đang nghĩ gì thì sẽ cảm thấy thế nào. Nếu như có Tiểu Lý nhắc nhở, bà nhất định sẽ gọi ít lại.

Chờ cơm nước dọn lên hết, nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn, suy nghĩ của mẹ con Đồng Hoàng thị trở nên phong phú cực kỳ. Có nhiều món ngon như vậy, đáng ra phải ăn cho饱, nhưng họ còn phải giữ vững hình tượng thực nữ, không dám ăn quá nhiều, mà thức ăn còn dư cũng không thể mang về nhà, thực sự là giãy vò nha!

Lư Hoàn thấy sớm như vậy đã có người tới ăn cơm trưa, hai người lại còn gọi một bàn đầy món ăn, hắn cũng không khỏi tò mò nhìn qua.

Đồng Mai thấy Lư Hoàn nhìn qua thì mở cò trong bụng, mặt đỏ không thôi, thầm nghĩ Lư thiếu gia rốt cuộc cũng phát hiện ra vẻ đẹp của nàng ta, không khỏi âm thầm sửa sang lại quần áo và đồ trang sức trên người.

Nhưng mà, nàng ta nhanh chóng rơi từ Thiên Đường xuống Địa Ngục, bởi vì nàng ta phát hiện ánh mắt Lư Hoàn đã dời đi rồi. Nhất thời khiến nàng ra có chút nhụt chí.

Mãi đến khi họ dùng cơm nước xong, ánh mắt của Lư Hoàn vẫn không nhìn sang nữa. Đau lòng thanh toán tiền xong, tâm tư của Đồng hoàng thị đột ngột thay đổi, bà ta giả bộ đau đầu, ôm đầu nói với Đồng Mai: “Đồng Mai, đầu của mẹ đột nhiên rất đau.” Vừa nói vừa giả bộ bất tỉnh, còn âm thầm nháy mắt cho Đồng Mai.

Đồng Mai nhanh chóng hiểu được, thế là vội vàng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Mẹ, bệnh cũ của mẹ lại tái phát sao?”

Sau đó Đồng Mai làm bộ tội nghiệp nói Lư Hoàn đang đứng trước quầy: “Công tử, công tử mau cứu mẹ ta đi! Bệnh của bà lại tái phát rồi.”

Lúc này, đã có rất nhiều người trong quán chú ý tới nơi này, mọi người đều nhìn qua. Lư Hoàn và Tiểu Lý vội chạy tới.

“Tiểu Lý, đề ta trông quán, cậu mau đưa vị đại nương và cô nương này đến y quán đi.”

Phản ứng Lư Hoàn nằm ngoài dự liệu của Đồng Mai, nàng ta cuống quýt nói: “Công tử, chàng không dẫn chúng ta tới y quán sao?”

“Có Tiểu Lý là được rồi, hắn còn quen đường đến y quán hơn ta đó. Nhanh lên, Tiểu Lý, chớ chậm chạp!” Lư Hoàn thúc giục.

Tuy Đồng Mai không cam tâm, nhưng nàng ta không tìm được lý do gì để bắt Lư Hoàn đi cùng. Cho nên, mẹ con Đồng Mai dù không cam tâm vẫn phải theo Tiểu Lý tới y quán.

“Tiểu Lý ca, mẹ ta đã tỉnh rồi, đại phu nói không sao cả. Ta với người quay về cảm ơn thiếu gia nhà người đi.” Đồng Mai từ y quán bước ra, chưa từ bỏ ý định nói với Tiểu Lý.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

